

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEIGH.BECK

SINS OF THE FALLEN

Touched by Sin

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Günahın Dokunuşu

SINS OF THE FALLEN

BİRİNCİ KİTAP

HARLEIGH BECK

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Copyright © 2022 by Harleigh R. T.üm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik araçlar.

Kapak tasarımı: 3Crows Author Services

Düzenleme / Proofreading: Spooks Proofs & Passion Yazar Hizmetleri

*18 yaş altı okuyucular için uygun değildir

*Yazılarımda beni destekleyen okuyucularım için
Yolculuk. Hepiniz harikasınız! Sizi seviyorum ve umarım bu
karanlık serpintiyi beğenirsiniz.*

İçindekiler

[Tetikleyici Uyarılar](#)

[Yazarın notu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Ayrıca Harleigh Beck](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu *karanlık* bir PNR romantizmidir ve bazı okuyucular için inanılmaz derecede rahatsız edici olabilecek sahneler içerir.
Tetikleyicilerinizi bildiğimize inanıyorum.

Uyarılar arasında dub/non-con, cinsel şiddet, cinsel güç oyunları, aşağılama, küçük düşürme, kaçırma, kan oyunu, nefes oyunu, aldatma, aptalca kararlar ve grafik cinayet yer almaktadır ancak bunlarla sınırlı değildir.

Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

YAZARIN NOTU

Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Eğer bu ilk seferinizse, hoş geldiniz. Sizi tavşan deliğinden aşağı itmeden önce belirtmek istediğim birkaç şey var. Öncelikle, bu sayfalarda beyaz atlı prensinizi ya da prensesinizi bulamayacaksınız. Bu karakterlerin sevillebilir olması gerekmiyor. Bencil, dengesiz ve aptalca kararlar verme konusunda becerikliler. Yani, teknik olarak ahlaki değerlerin var olmadığı Cehennem'e bir yolculuk yapmak üzeresiniz, değer mi? Bu kitaptaki cinsel içerik baştan sona dub ve non-con. Ayrıca çok fazla var. Eğer bundan hoşlanmıyorsanız, bu kitabı sevmeyeceksiniz. Ayrıca yüzünüzde biten ve size sürük diyen erkek karakterlerden hoşlanmıyorsanız bu kitabı sevmeyeceksiniz. Sadece söylüyorum.

birlikte, riski size ait olmak üzere girin.

*Sevgiler,
Harleigh*

PROLOGUE

AUREL AI

T Uzun, altın kapılar öğleden sonra güneşinde parıltıyor. Ötesinde bilinmeyen, acı ve sefalet dolu bir dünya uzanıyor. Ya da bana öyle söylendi. Genç bir kız olduğumdan beri diğer tarafta ne olduğunu merak ediyordum.

Cennet mükemmelliktir; Cennettir ve yaşlılar bana cennette doğan şanslı azınlıktan biri olduğumu söylüyorlar. Haklılar da. Burada her şey çok güzel. Uzun ağaçlar rüzgarda sallanıyor ve rengarenk çiçeklerin tatlı kokusu ılık yaz esintisinde sürükleniyor.

Eden acı ve sefaleti hiç bilmedi. Biz melekler burada korunaklı bir hayat yaşıyoruz, bu da beni diğer tarafta ne olduğunu öğrenmek için meraklandırıyor. Küçükken, yüksek duvarların ötesindeki manzaraya bakmak için kapıların yakınındaki ağaçlara tırmanırdım. Cennet Bahçesi, uzun, cılız ağaçların bulunduğu yoğun, karanlık bir ormanla ve bu duvarların ötesinde hissedebileceğiniz nüfuz edici bir sessizlik vardır. Şimdi bile beni çağırdığını, duvarlara tırmanmam için beni zorladığını duyabiliyorum.

"Aurelia, ne yapıyorsun?" En iyi arkadaşım Freya soruyor ve irkilerek beyaz kanatlarımı arkamdan kapatmama neden oluyor.

Gülüyor. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

Bakışlarımı yüksek kapılardan uzaklaştırırken kalbim hâlâ boğazımda. "Bir şey duyduğumu sandım."

Freya görüş alanımı takip ediyor ve parmaklarını kolumda dolaştırıp beni köye giden patikaya yönlendirmeden önce boğazı düğümleniyor. "Burada olmamamız gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum."

"Benimle gelmen için konuşmana izin verdiğimi kimseye söyleyemezsin. Büyükler mutlu olmaz."

"Kimse ," diye onu rahatlatıyorum. Gizlice kapılara gitmemden nefret ediyor ama beni durduramayacak kadar da nazik.

"Yalan söylememeliyiz," diyor, beyaz kanatları arkasında tedirginlikle çırpınıyor. "Yaşlılar yalan söyledikleri için melekleri sürgün ettiler."

"Kimseye yalan söylemiyoruz."

"Baş belasısın," diyor bana ama sonra gülümsüyor ve gergin bir şekilde kıkırdıyoruz.

"Neden hep buraya geliyorsun?" diye soruyor sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Freya neden kapılara bu kadar çekildiğimi anlamıyor. Ben de anlamıyorum. Bu köklü bir merak. Küçüklüğümde beri büyüklerimiz bize Cehennem adında bir yer hakkında hikâyeler anlatırdı; orada ateşler hiç sönmez ve bizim gibi kara kanatlı, keskin dişli melekler insan ruhlarına işkence ederdi. Onların toprakları karanlık, uğursuz ormanın ötesinde uzanıyor. Sefalet, günah ve ahlaksızlığın olduğu bir yer. Merak ediyorum ve Freya'nın neden merak etmediğini anlamıyorum.

"Kapıların ardında ne olduğunu kendim görmek istiyorum." Freya tökezleyerek durdu ve kocaman gözleri bana dikildi.

"Deli misin sen? Neden? Burada ihtiyacın olan her şeye sahipsin. Neden böyle bir şey isteyesin ki? Bu tehlikeli, aptallıktan bahsetmiyorum bile. Sen bir meleksin Aurelia. Cennette yaşıyorsun, en yüksek mertebede. Neden bunu tehlikeye atmak isteyesin ki?"

Artık köye yaklaşmıştık ve ışıkla parıldayan bir grup melek yanımızdan geçip gitti. "Bu duvarların ötesinde ne olduğunu merak etmiyor musunuz?" diye sormadan önce onların uzaklaşmasını bekliyorum.

"Hayır!" diye haykırıyor sorum saçmaymış gibi. "Böyle bir düşünce hiç aklımdan geçmedi. Ben burada mutluyum. Sonsuz mutluluğun ve koşulsuz sevginin olduğu bir yerde yaşarken nasıl mutlu olmayayım ki?"

Yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Böyle şeylerden bahsediyorsun ama hiç acı çekmemişken mutluluğu ve aşkı nasıl bilebilirsin?"

Freya'nın yüzündeki ifade komiktir. Uzaklaşır, omzunun üzerinden seslenir, "Senin için endişeleniyorum"

bazen. Bunu biliyor musun?"

Çıplak ayaklarım yumuşak basıyor, patikadan çıkıp iki evin arasından geçiyoruz. "Endişelenmene gerek yok. Aptalca bir şey yapmayacağım. Bazen sadece buraya gelip ormandaki sessizliği dinlemeyi seviyorum. Sen duymuyor musun?"

"Sessizliği nasıl *duyabiliyorsun*?" diye soruyor, yumuşak, çıplak teni güneşte parlıyor. "Sessizliğin sesi yoktur."

Köy meydanına varıyoruz ve aceleyle derslerin tüm hızıyla devam ettiği yakındaki tarlaya gidiyoruz. Çimlerin üzerine oturduğumuzda öğretmen gözlerini deviriyor. Yakıcı merakım yüzünden ilk kez geç kalmıyoruz. Eğilip Freya'nın kulağına fısıldıyorum: "Sessizlik bazen çığlık atar."

Freya sadece yarım yamalak dinliyor. Gözleri birkaç sıra öndeki Oliver'ın . "Onunla evlenmek istiyorum," diyor hülyalı bir şekilde.

Sarı saçları ve mavi gözleriyle Oliver buradaki diğer meleklerle benziyor.

"Kanatları çok büyük," diye bayılıyor.

Başını omzuma yasladığında kıkırdıyorum. Beyaz kanatları etkileyici ve o da bunun farkında. Başka hiçbir melek çocuk onun kanat genişliğine yaklaşamaz.

"Geçen hafta Korintliler'i inceledik. Bana koşulsuz sevginin ne olduğunu söyleyebilecek olan var mı?" diye soruyor öğretmen, beklenti içinde bir grup öğrenciye bakarak. Freya elini havaya kaldırmış, her zamanki gibi parlamaya hevesli.

Öğretmen ona gülümsüyor. "Devam et, Freya."

"Sevgi sabırlı ve naziktir. Her zaman korur, her zaman güvenir, her zaman umut eder, her zaman sebat eder."

"Çok iyi."

"Öğretmenin gözdesisin," diye takılıyorum, eğilerek. "Bunu inkar etmiyorum."

"Aurelia," diyor öğretmen ve ben dikkat kesiliyorum. "Korku ile sevgi arasında nasıl bir ilişki var?"

"Sevgide korku yoktur. Korkan kişi sevgide mükemmelleşmez."

"Çok iyi."

Ben de süsleniyorum. Öğretmenim bana örnek bir öğrenciymişim gibi bakarken nasıl bakmayayım? Ben öyle değilim. Freya gibi bir öğretmenin evcil hayvanı olmak için fazla huzursuz ve meraklı biriyim. Bitmek bilmeyen sorularım ve gezinen ayaklarımla her zaman Cennet'te kabul edilebilir olanın sınırlarını zorluyorum. Bu bir gün başımı büyük belaya sokacak.

Bölüm
Bir

AUREL AI

"S Freya dersten sonra Oliver'a, "Kanatlarını bize nasıl göstereceksin?" diye soruyor, kirpiklerini kırptıştırarak. Benim dikkatim başka bir yerde, özlemle ona giden yola bakıyorum.

kapılara.

"Vay canına," diyor , "harikalar!"

Ayaklarım yumuşak çimlere basa basa uzaklaşıyorum. Freya gittiğimi fark etmeyecek. Oliver etkileyici kanatlarını esnetirken fark etmez. Bir gün eş seçme zamanı geldiğinde, mahsulün en iyisini seçecek. Hayır demezdim ama beni heyecanlandırmıyor da. Ne yazık ki, arka bahçemdeki balık havuzu gibi parıldayan mavi gözlü sarı saçlı oğlanlardan hoşlanmıyorsanız, Eden'da fazla seçeneğiniz yok.

Hiç siyah saçlı bir çocuk görmedim. Onlar sadece kamp ateşi etrafında anlatılan, gözlerinde cehennem ateşi ve parmak uçlarında günah olan tehlikeli çocuklar hakkındaki masallarda varlar - Cennet Bahçesi'nden sürgün edilen düşmüş melekler.

Beyaz güllerle kaplı uzun ve görkemli kapılara ulaşmam uzun sürmüyor. İleride altın renginde parıldıyorlar, çiçek kokuları yaklaştıkça duyularımı kışkırtıyor. Ağaçlarda kuşlar ötüyor ve esinti saçlarımı omuzlarımdan kaldırıyor. Her zamankinden daha yakınım. Biri beni görürse başım ciddi belaya girecek kadar yakın.

bakıyorum ama ağaçların çimenleri kemiren bir geyik dışında etrafta kimse yok. Beyaz bir gülün yeşil yaprağını izlemek için parmaklarımı uzattığımda kulaklarını . Yapraklar cennetteki her şey gibi parıldıyor.

Bir nefes çekiyorum ve elim geri çekiliyor ama kısa süre sonra kapının pürüzsüz yüzeyinde kaymak için tekrar içeri giriyor. Sürpriz bir şekilde, içeri girmeme izin verecek kadar gıcırdayarak açılıyor.

Kısa bir an tereddüt ettim. Gidersem dönüş yolunu bulabilecek miyim? Ya kaybolursam? Ya Freya beni aramaya gelirse?

Düşünmeye fırsat bulamadan gizlice dışarı çıkıyorum. Hava burada farklı, bir şekilde daha yoğun. Daha da soğuk ve kapıdan uzaklaştıkça sırtımdan aşağı ürperiti akıyor. Pençeleri ve dişleri olan iblisler gibi görünen ağaçların bulunduğu karanlık, aralık orman beni daha da yaklaştırıyor, ta ki kalbim boğazımda, nefes almaya bile cesaret edemeden kenarda durana kadar. Geri dönmeyi düşünürken kolum bir ağacın tırmalayan dalına sürtünüyor.

Bilmiyorum.

"Yaklaş," diye fısıldıyor karanlık, gecenin içindeki dallar gibi bana doğru uzanıyor, uzun, çarpık parmakları saçlarıma dolanıyor ve solgun tenimi çekiyor. Nefesim kesiliyor ve geri çekiliyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve hiç olmadığım kadar canlıyım. Arkamı dönüp güvenli bir yere doğru yürümeliyim ama bunun yerine ileri doğru adım atıyorum.

Arkama son bir kez bakarak gölgelerin kayboluyorum, kanatlarım vücuduma yakın duruyor. Dalgalanan saçlarım dallara takılıyor ve çok geçmeden nemli yapraklar ve dallar birbirine karışmış saç tellerime yapışıyor. Kalp atışlarımın hızlanması ve kulaklarımda zonklaması dışında burası sessiz. Hava da serin. Nefesim havada görünüyor ve tenim tüylerim diken diken oluyor. Kuş sesleri yok, yaprakları kemiren geyikler yok, kulaklarını seğiren tavşanlar yok. Sadece ben ve uzuvlarıma uzanan, saçlarıma dolanan ve anlatılmamış sırlar fısıldayan uzun, cılız ağaçlar var.

Doymak bilmeyen merakımla ormanın derinliklerine doğru yürümeye devam ediyorum. Orman adımı fısıldıyor, beni eve davet ediyor. Sanki Cennet'te bir ziyaretçiymişim ve ait olduğum yer burasıymış gibi.

Solumdan ani bir ses geliyor -bir dal kırılıyor- ve dönüp bakıyorum, gölgelerin arasından üç çocuk çıkınca tökezleyerek geri çekiliyorum. Gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen çocuklar.

Daha önce. Kara gözlerinde cehennem ateşi ve parmak uçlarında günah olan çocuklar.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?" diye soruyor sağdaki uzun boylu çocuk, başını yana eğip zalimce gülümseyerek.

Ortadaki çocuk karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Kayıp mı oldun, küçük melek?"

Omurgam bir ağaca kadar ayaklarım beni geriye doğru götürüyor. Etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama çocuklar daha hızlı.

"Nereye gidiyorsun, güzel küçük şey?"

Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, siyah kanatlar. Onlar düşmüş melekler, gençliğimin masallarındaki canavarlar.

Ben geri çekilirken içlerinden biri "Senin gibi küçük masum bir şeyin burada ne işi var?" diye soruyor. Yırtıcı hayvanların avlarını çevrelediği gibi beni çevreliyorlar. "Gölgelerde hangi canavarların gizlendiğini asla bilemezsin."

Sola doğru hamle yapıyorum ama çocuklardan biri önüme geçerek sert bir göğse çarpıp tökezlememe neden oluyor. İri eller solgun kollarımı kavlıyor. "Evinden çok uzaktasın, küçük melek."

İstediğimden çok daha uzağa yürüdüm ve şimdi nerede olduğumu ya da Cennet'e hangi yoldan döneceğimi bilmiyorum.

Önümdeki çocuk "Onu ne yapalım?" diye soruyor, yanımdaki de "Bence bizde kalmalı" diyor.

"Bir hatıra," diye onaylıyor arkamdaki çocuk, burnu keçeleşmiş saçlarıma gömülü. Beni içine çekiyor.

"Bırak beni!" Tışlıyorum, küçük göğüslerim onun beni tutuşuyla savaşıırken sallanıyor.

"Şuna bak." Önümdeki çocuk göğüslerimi avuçluyor. "Söyledikleri doğruymuş. Bütün gerçek melekler çıplaktır." Koyu renk gözleri benimkilerle çarpışıyor. "O kapıların içinde, gerçekten çıplak olduğunun farkında değil misin?"

Sert parmakları beni iki kat daha fazla zorluyor. Daha önce hiçbir erkek bana dokunmamıştı. Bu şekilde değil. "Çek ellerini üzerimden," diye hırlıyorum, kendimi şaşırtarak. Daha önce hiç bu kadar tatsız ve sinir bozucu bir duygu hissetmemiştim. Mutlu değilim ya da

içerik. Ona zarar vermek istiyorum. Yüzünü pençelemek ve kanını akıtmak istiyorum.

Bilerek kıkırdayarak çenemi tutuyor ve yüzümü inceliyor. "Güzel bir kız."

"Şaşırdınız mı? O gerçek bir melek. Hepsinin güzel olması gerekir." Yan tarafta duran çocuğun sesi sıkılmış gibiydi.

"Nereden bilebilirim ki? Daha önce hiç görmedim."

Yüzünde sıkılmış bir ifade olan çocuk yaslandığı ağacı itiyor ve "Onlar gittiğini fark etmeden gidelim" diyor.

"Bir melek çaldığımıza inanamıyorum," diyor arkamdaki çocuk beni sürüklerken heyecanla.

Ayaklarımı yere vurarak ona saldırdım ve defalarca vurdum. Beni alırlarsa, eve dönüş yolunu asla bulamam. Freya'yı bir daha asla göremeyeceğim. "Bırakın beni!"

Beni kaldırıp itfaiyeci tarzında taşıdı. Çocuk delicesine güçlü, hiç terlemiyor. Onunla savaşmaya çalışıyorum ama kendimi sırtındaki siyah kanatlarla yüz yüze buluyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Çok karanlık ve büyük olduklarını şimdiden söyleyebilirim.

Çocuklardan biri merakla bana bakarak "Nutkun tutuldu mu?" diye soruyor. Ormanın içi karanlık, sanki ben güvenlikten uzaklaşırken gece çökmüş gibi. Bu doğru olamaz. Gizlice dışarı çıktığımda öğle yemeği vakti geçmişti.

"Buna pişman olacaksın!"

Tıslıyorum. "Buna
güveniyorum." Göz
kırıyor.

"Doğru," diye onaylıyor omzuna çıktığım çocuk. "Bir meleği çalmaktan iyi bir şey çıkmaz."

"Onu kirletmenin verdiği zevk dışında mı?" diye soruyor ön taraftaki sıkılgan görünümlü çocuk. Onu göremiyorum ama derin sesi tüylerimi diken ediyor. Önümdeki çocuk sırtlıyor, beyaz dişleri karanlıkta parlıyor. "Cehenneme hoş geldin, küçük melek."

Bölüm

İki

AUREL AI

I Sırt üstü yatıyorum ve soğuk taş zemin çıplak tenimi ısıtıyor. İçinde bir kumaş kanep ve iki koltuk bulunan geniş bir oturma odasındayız. Damask Duvar kâğıdı kapının yanındaki köşelerden sıyrılıyor. Yüksek tavandaki avize dökme demirden yapılmış ve mum çubuklarından beyaz örümcek ağları sarkıyor.

Yüzünde sıkılmış bir ifade olan çocuk önümde dizlerinin üzerine çöktü ve şöyle dedi: "Artık cehennemdesin, tatlı meleğim. Tanrın seni kurtaramaz. Onun gücü Cennet'in sınırları dışına çıkamaz." Çocuk memnun bir gülümsemeyle beyaz, kir bulaşmış kanatlarına bakıyor. Ödülünü yakalamış ve zaferinin tadını çıkarmak istiyor. İri eli çıplak tenime konuyor ve nasırlı parmakları köprücük kemiğimin üzerinden göğsüme, göğüslerimin yumuşak kıvrımlarına doğru kayıyor. "Neden burada olduğunu biliyor musun, küçük melek?"

Sessiz kalıyorum.

"Benim türümü biliyor musun?" Meme ucumu çimdikliyor ve inlediğimde gülümsüyor. "Bizler senin evim dediğin bahçeden kovulmuş melekleriz." Dokunuşunu göbek deliğimi geçerek aşağıya doğru takip ediyor, parmakları bacaklarımın arasına dalmadan önce uyluklarımın tepesinde geziniyor. "Sana hiç dokunuldu mu küçük melek?" diye soruyor, parmaklarını amımın üzerinde kaydırarak.

Bana dokunulmadı -günahkâr değilim- ama odadaki utanmaz, kadınsı inilti bana ait. Bacaklarımın arasındaki şişmiş çıkıntıyı çimdiklediğinde tekrar geliyor.

"İyi hissettiriyor, değil mi?"

Gözlerim dalgalanıyor ve kalçalarımın içi nemleniyor. "Ne kadar iyi bir küçük melek," diye övüyor, gözleri yanıyor Kırmızı. "Güzel bacaklarını benim için aç. Tanrını terk et."

İki arkadaşı, kendi alanlarının kralları gibi bacaklarını açmış oturmuş, kanepede gülüyorlar. Daha önce hiç düşmüş görmemiştim.

daha önce melekler, ama onlar hakkında her şey karanlık.

Koyu renk saçlar. Koyu renk kanatlar. Alevlerle titreyen karanlık gözler. Gölgeleleri bile karanlıktır. Melek çocuklar farklıdır. Açık mavi gözler, sarı saçlar ve güneşi yansıtan ışıltılı beyaz kanatlar.

Çocuklardan biri dudaklarının arasına bir sigara yerleştirerek, "Çok zalimsin," diyor. Parmaklarının bir hareketiyle bir ateş topu yaratıyor. Derin bir nefes alıp alevi söndürdüğünde korlar kıvılcım çıkarıyor.

"Belki," diye yanıtlıyor önündeki çocuk, parmağının boğumunu içime doğru kaydırırken, dudaklarında hınzır bir gülümseme, "ama bundan hoşlanıyor."

Köz ve odun kokuyor. Hoşuma gitti. Çocukken masallarda anlatılan koku bu. Büyüklerimizin durmamız için bizi uyardığı ormanda gizlenen tehlike.

"Değil mi tatlım?"

İkinci bir parmak. Nefes alamıyorum. Kalbim göğsümde dört nala atıyor ve amım onun etrafında kasılıyor. Eğer büyükler bunu öğrenirse kovulurum. Günah dokundu ve artık saf değilim.

"Lütfen, bırak gideyim," diye sızlanıyorum.

"Yapamam," diye yanıtlıyor, parlayan parmaklarını tekrar dışarı kaydırarak. Ben izlerken, onları yalayarak temizliyor ve karanlık bir şekilde inliyor. "Çok güzel."

Hava, dönen sigara dumanıyla yoğunlaşıyor.

"Onu çaldın. Şimdi ne olacak?" diye soruyor beni buraya taşıyan çocuk, ayaklarını siyah cam sehpaye dayamış.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor çocuk, ıslak parmaklarıyla çenemi kavırıyor. Sanki daha önce hiç melek görmemiş gibi yüzümü inceliyor. Muhtemelen görmemiştir. Biz yeraltı dünyasını ziyaret etmiyoruz. "Sıkılmıştım."

Daha fazla . "Her zaman sıkılıyorsun."

"Yüzünü kirletmek istiyorum. Tanrı aşkına, parıldıyor. Bu saçmalık da ne?"

Çocuklardan biri kendi sigarasını yakarken omuz silkiyor. Elleriyle nasıl cehennem ateşi yaratabildikleri beni şaşırtıyor.

"Kutsallık olmalı." Kendi şakasına gülüyor.

Önümdeki çocuk bunu düşünüyor. "Belki onu sikersek sıkıcı olur?"

"Belki," diye onaylıyor kanepedeki çocuk.

"Bunu ister miydin?" diye soruyor, arkadaşlarına bakmaya çalıştığımda yüzümü itip kakıyor. "Seni onarılamayacak şekilde bozmamızı ister misin?"

Karmakarışık saçlarının arasından görünen küçük boynuzlarına bakıyorum. Hikayelerde anlatıldığı gibi dişleri de var mı?

Eğilerek dudaklarıma doğru fısıldıyor: "Seninle işimiz bittiğinde kanatların günahla kararmış olacak."

"Bu yanına kalmayacak!"

Uğursuz kıkırdaması beni alışık olmadığım şekilde ürpertiyor. Erkeksi ve hırıltılı; pembe bir dil ve beni ormanın derinliklerine çeken sarmal yilandan gelen bir tıslama.

Daha yakına gel.

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim," diye nefes alıyor, sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Artık Cennet'te değilsin. Düşmüş meleklerle birliktesin."

Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama o sıcak parmaklarını bileğimde dolaştırıp beni daha da yaklaştırıyor. Eve döndüğümde çıplaklığımın farkında değildim. Şimdi kendimi örtmek istiyorum. Çocuklar koyu renk giysiler içinde, kolları karmaşık dövmelerle kaplı, zaman kadar eski semboller. Hikayelerimizde 'kıyafetler' hakkında bir şeyler duymuştum -pantolonlar, tişörtler, kemerler- ama çıplaklığı hiçbir zaman tam olarak anlamamıştım.

Artık biliyorum.

"Nereye gidiyorsun, tatlım? Daha oyunumuz bitmedi."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, "bırak gideyim."

Üstüme çıkıp yüzüme bakmadan önce bir süre beni inceliyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüştüğünde saçları koyu renk gözlerine düşüyor. Dişlerinin beyaz parıltısı içime kıvılcımlar gönderiyor. Elleri başımın iki yanında, kolları gergin. Daha önce hiç böyle bir çocuk fark etmemiştim.

"Hiç üstüne yatan bir erkek olmadı," diyerek düşüncelerimi yankılıyor.

"Sesin memnun geliyor," diye veriyorum.

Kanatları arkasından karanlık ve görkemli bir şekilde açılırken, pençeleme dürtüsü beni bir anda çarpıyor. Nefesimi tuttuğumda, sert bir şey bacağıma doğru seğiriyor.

Çenemi tutuyor, kalçalarını bana doğru çeviriyor. "Sen çok masumsun."

Arkadaşları daha fazla sigara yakarken gülüyorlar. "Daemon, onu hemen becer ve bu işi bitir." *Daemon*.

"Hayır," diye nefes alıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Daha önce hiç meleğim olmamıştı. Bakalım önce onu kırabilecek miyiz?"

İçimde şiddetli bir şey kabarıyor ve dişlerimi açarken ona tutunuyorum. "Beni asla kıramayacaksın!"

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. Beyaz kanatlarım sert zemine bastırılmaktan ağrıyana kadar uzun bir süre beni inceliyor. "Biz üç tane çok aç düşmüş meleğiz. Güven bana, kırılacaksın." Gözleri aşağılara iniyor ve kabaran göğsüme yerleşiyor. Sol göğsümü avuçluyor ve ben onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. Bu içgüdüsel ve o kadar yabancı ki gözlerim açılıyor. Gülümsemesi keskin dişlerini ortaya çıkararak büyüyor.

Yani hikayeler doğru.

"Çok duyarlısın," diye gözlemliyor, etimi sıkarken. Bacaklarımın arası zonkluyor ve bu nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir his.

"Bu kadar güzel memeler ve onlara ilk dokunan kişi olmak..." İşkenceli bir inilti çıkarıyor, tepe noktamı çimdikliyor.

meme uçları sertleşti. "Lanet olsun, seni mahvedeceğim!"

Boynum açık, bilmediğim bir dil konuşuyor. Dudakları çağırma cevap veriyor, tenime iniyor. Bir şeye ihtiyacım var.

"Biliyorum küçük meleğim," diye fısıldıyor kalçalarım yerden kalktığında. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Arkadaşlarından biri sigarasını yakarken, "Bir melek çaldığın için baban seni öldürecek," diyor.

Daemon'ın göğüslerimin arasındaki sıcak dudakları aşağı doğru iniyor. "Hayır, onu kendisi becermek isteyecektir."

Sıcak nefesi yarığımın üzerinde geziniyor ve ürpererek ellerimi yumuşak saçlarına gömüyorum. Boynuzları tenime sürtünüyor ve elimi bir tanesinin etrafına doladığımda hırlıyor. Boynuzlarına dokunulmasından hoşlanmıyor ama onu keşfetmeme izin veriyor. Sanki benim haritamı çıkarmak üzereymiş gibi.

"Eden'a elveda de," diyor tehlikeli bir sırıtışla, sıcak ağzıyla amımı kapatmadan önce. Duygular patlıyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz. Parçalara ayrıldım, paramparça oldum. Işığı gördüğümü sanmıştım ama bu...

"Ne kadar iyi bir küçük melek," diye övüyor, elleriyle aralıyor. Neden Cennet'e dönmek istediğimi hatırlayamayana kadar yalıyor, kemiriyor, emiyor ve öpüyor. "Kahretsin, bu lanet amcık!" Sesi, zevk sersemliğimin arasından süzülüyor. "Cenneti buldum."

Arkadaşları gülüyor.

Yapamıyorum. Yerde kıvranıyorum, vücuduma yaptığı acımasız saldırıya dayanmaya çalışıyorum. Kanatlarım sehpaye ve duvarlara dayanana kadar geriliyor. Beni parmaklarıyla doldurduğunda haykırıyorum. Canım yanıyor ama dayanmamı sağlıyor. İçimde karanlık ve tehlikeli bir şey yayılıyor. Günaha ve yozlaşmaya susamış bir şey.

"Meleğim iyi bir fahişe mi?"

Sanırım öyleyim. Bacaklarımın ardına kadar açılmasının ve amımın parmaklarını hiç bırakmak istemiyormuş gibi kavramasının nedeni bu olmalı. Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına.

Beni sert ve hızlı bir şekilde pompalamaya devam ediyor, parmakları içimde kancalanıyor. Kanatlarım yere sürtünüyor, aşınmış tahtaya takılıyor ve bir tüyümü kaybediyorum. Kanepedeki adamlardan biri eğilip onu aldı. Ben tepeye çıkarken, o avucundan üflüyor. Beyaz tüy, yere doğru dönmeden önce süzülüyor, unutulmaz güzellikte.

Vücudumdaki tüm kaslar gerilene kadar içimde garip, sıcak bir his oluşuyor. Haykırıyorum, yerden yükseliyorum. Bedenim, beni tekrar denize sürükleyen ve dalgaların altına çeken yoğun bir zevkle canlanıyor. Aşağıya, yüce sessizliğin hüküm sürdüğü karanlık derinliklere iniyorum. Bedenim titriyor ve kıvranıyor, zevkin her damlası bedenimden fışkırıyor. Tekrar yüzeye çıktığımda, çocuk kanatlarını açmış önümde duruyor. Giydiği siyah kumaşın altında kasları geriliyor ve düşük ışıktaki tahrik olduğum için ağzı parlıyor ama beni silmiyor.

"Bir meleği mahvettim," diyor kendi kendine. Hâlâ titriyorum, kalçalarım birbirine yapışıyor. Fark edince gözleri uzun bacaklarıma kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Sen artık bize aitsin. Kaçarsan seni buluruz, o yüzden sakın deneme bile." "Onunla ne yapacağız?" diye sordu adamlardan biri. sorar.

Daemon onların karşısındaki sandalyede oturmuş, yerde yatan bana bakıyor.

"Onu burada kilitli tutamayız."

Gözlerini benden kaçırarak Daemon arkadaşını düşünüyor. "Onu okula yanımızda götürebiliriz. Onu bir ödül gibi dolaştırırız."

İçlerinden biri kahkahayı patlatmadan önce arkadaşları sessizliğe bürünüyor. "Sen delirmişsin."

Diğer çocuk parmaklarını kirli sakalının üzerinde gezdiriyor ve "Fena fikir değil" diye cevap veriyor.

"Onu yakaladık, değil mi?" Daemon arka cebini karıştırarak söylüyor. "O artık bizim." Bir paket sigara açıyor ve birini dudaklarının arasına yerleştiriyor. Sonra sigarasını

Ben çatıdaki avizeye bakarken parmaklarımla cehennem ateşi yaratarak onu yakıyorum. Zaman kadar eski. Daemon'ın ağzından dumanlar çıkıyor, sonra sigarasını arkadaşlarına doğrultup içine çekiyor. "Küçük melek, Alaric ve Ronan'la tanış."

Hepsinin siyah saçları ve koyu gözleri var, yeraltı dünyasının özellikleri. Ronan'ın kaşında bir yara izi var ve saç çizgisinin yakınında bir tane daha var. Alaric'in dolgun ama erkeksi dudakları ve keskin elmacık kemikleri var. Gözleri açık kahverengi ama neredeyse siyah, veremediğim bir kombinasyon. Belki de karanlık olan rengi değil, içinde parlayan özüdür. Daemon'un saçları karmakarışık ve saç kesimi için gecikmiş. Düz değil ama kıvrırcık da değil. Uçlarında, kestirirse kaybolacak bir kıvrım var. Gözlerindeki parlaklık arkadaşlarından daha acımasız. Yeraltı dünyasındaki hayattan sıkılmış. Daemon bela arayan ve yanlış yerlerde anlam arayan bir çocuk.

"Geldiğin yerdeki kurallar burada geçerli değil," diyor Alaric bana. "Aslında yeraltı dünyasında hiçbir kural yoktur. Burada başının çaresine bakarsın."

Ben birlikteliğin olduğu bir yerden geliyorum. Bu dünya kulağa soğuk ve misafirperver gelmiyor.

"Kimseye güvenemezsiniz," diye ekliyor Ronan.

Yavaşça doğruluyorum ve çıplaklığımı örtmek için kanatlarımı üzerime katlıyorum ama Daemon başını sallıyor.

"Bizden saklanamazsın." Kanatlarımı hemen açmayınca ayağa fırladı ve bana doğru koşmaya başladı. "Sana lanet bir emir verdim."

Alaric güler. "Sakin ol kardeşim. O korkuyor. Bırak alışsın."

"Onun korkmasını istiyorum." Önümde çömelerek parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Dediğimi yap, yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Kanatlarım yavaşça açılıyor ve Daemon Noel'de yeni bir oyuncak gibi görünüyor.

"Beni dinlediğin için aferin kızıma," diyor, yanağını okşayarak.

Oturmaya gittiğinde, onu tersledim. Arkadaşları güldü ama beni ispiyonlamadılar.

Daemon diğerlerine, "Ona kıyafet almalıyız," diyor, dirseğini kolçağa dayamış, düşünceli bir şekilde yanağını kaşıyor.

"Neden?" Ronan ayağa kalkarak sorar. Mutfığa gider ve elinde biralarla geri döner.

Daemon, "Onun göğüslerini başka kimsenin görmesine izin vermeyeceğim," diyor.

Umursamasına şaşırdım.

Alaric eğlenmiş görünüyor. Sehpadan bir bira almak için öne doğru uzanıyor ve kapağı açarken, "Daha önce sahiplenici olduğumu hiç bilmiyordum," diyor.

"Ben sahiplenici değilim."

Alaric birasından büyük bir yudum alır ve kaşlarını kaldırarak Daemon'a bakar.

"Ben ."

"Elbette."

"Kapa çeneni!"

Ronan beni dikkatle izledikten sonra, "Hiç ereksiyon halinde bir penis gördün mü?" diye sordu.

Alaric içkisine boğuluyor ve gülmeye başlıyor. Yanaklarım yanıyor ama bu düşmüş meleklerin önünde zayıf görünmeyi reddediyorum. Bakışlarını tutuyorum, olduğumdan daha cesurmuşum gibi davranıyorum.

"Cevap ver bana!"

Ben başımı sallarken Daemon öne eğilip bir bira alıyor.

"Hayır."

Birbirlerine eğlenerek bakarlar.

"Hiç sert bir penis görmedin, ha? Cennet'te nasıl bebek yapıyorlar?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, güldüklerinde kendimi aptal gibi hissediyorum. "Biz Işıktan doğduk." Başımı , böylece onlar

yanaklarımı gör.

Daemon temizlerinun Boğaz. "Yaptı mı I söyle sen olabilir aşağı bakar mısın?"

Ona ters ters bakıyorum ve o da gülümserken dişlerini gösteriyor. "Buraya gel," diyor Ronan içkisini masaya bırakırken.

kahve masasına. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama başını sallıyor. "Bana doğru sürün, küçük melek."

Aralarında kararsızca bakıyorum. "Ne bekliyorsunuz?"

Ellerim ucuz halıyla birleşiyor ve yavaşça Ronan'a doğru sürünürken avuç içlerimi çiziyor. Ayakkabıları görüş giriyor ve dizlerimin üzerine, açık bacaklarının arasına yerleştiğimde eliyle çenemi kaldırıyor. Parmakları kemerinin üzerine iniyor ve aşağı bakma isteğimle savaşıyorum. Kemerinin tokasının çözülme sesi göğsümde hızla çarpmasına neden oluyor. Fermuarını indirdikten sonra yer değiştiriyor. "Aşağı bak."

Boğazım kurudu ve garip yumruyu yutmaya çalışıyorum. Bacaklarımın arası ıslanıyor.

"Bak. Aşağı."

Gözlerim tişörtünün siyah kumaşına karşı kalın, damarlı uzunluğuna takılıyor. Ben izlerken o sikini yumrukluyor ve elini sikinin üzerinde gezdiriyor.

"İzlemeye devam et, küçük melek."

Ucunda beyaz bir sıvı birikiyor. Başparmağını ağzıma daldırmak için sikini bırakarak sıvıyı emiyor. "Em."

Tuzlu ve lezzetli. Çok hevesli görünmemeye çalışıyorum.

Tekrar sikini okşamaya başladı. "Bugün izlemene izin vereceğim, küçük meleğim."

Ona bakıyorum ama bir tokat atarak izlemeye devam etmemi emrediyor. Tahrik oldum. Bu adamların beni kullanmasına izin vermek için hiç böyle ezici bir arzu hissetmemiştim.

Eli daha hızlı hareket ediyor, uzunluğunu ustalıkla sarsıyor. "Bir erkek ne olur biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Arkamda Daemon kıkırdıyor. Bu alçak, erkeksi ve çakıllı ses, içimdeki hain bir şeye işaret ediyor

Ben. "Ona bir gösteri yapmalısın."

Ronan nefes nefese, "İnan bana, niyetim bu," diye cevap veriyor, eli saçlarının arkasına kayıyor. Öne doğru oturuyor ve sikini ağzıma yaklaştırıyor. "İyi bir kız gibi dilini dışarı çıkar, küçük melek. Sıcak küçük ağzını dölleriyle doldurmanın zamanı geldi."

Merakıma yenik düşüyorum ve ona bakarak itaat ediyorum.

"Siktir," diye inliyor, uzunluğunu bir kez daha okşuyor... sonra iki kez... üç kez. "Kanatlarını aç. Onları görmek istiyorum."

Saçımı tutuşu acı verici bir hal alıyor. Sertleşip kalçalarını öne doğru salladığında daha çok acıyor. Yüzüme sıcak bir sıvı fışkırıyor. İrkiliyorum ama saçımdaki eli hareket etmemi engelliyor. "İşte bu," diye nefes alıyor, uzunluğunu sağarak. "Bana bak, küçük melek. Böyle iyi bir küçük fahişe, dölüm için çok açgözlü."

Beyaz, tuzlu sıvısından iki kez daha fışkırdı. Biri dilime, diğeri burnuma ve yanağıma.

"Kahretsin, bu başka bir şeydi!" Fermuarını çekti ve kanepeye yaslandı. Ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilemiyorum. Serbest kalması tenime yapışıyor ve bu aşağılayıcı ama onun istediği de bu. Şu anda bana bakışı hoşuma gidiyor, tatmin olmuş ve kendini beğenmiş. Beni bu diğer erkeklerin önünde işaretlediği için memnun. Arkadaşları olsalar bile. Bu ilkel bir talep.

Alaric sigara dumanını çatıya doğru üflüyor. "Fahişemiz olmak hoşuna gidiyor mu?"

Sorusu beni şaşırttı. "Fahişe mi?"

Alaric bana eliyle işaret ediyor. Yüzümdeki serbest bırakma. "Sen spermle kaplı bir meleksin. *Sperm*. Sana tekrar soruyorum, fahişemiz olmak hoşuna gidiyor mu?"

Öyle mi?

Aralarına bakıyorum. Önce Daemon, sonra da kısık kirpiklerinin altından beni izleyen Ronan.

Alaric atar onun boş Bira Şişe at ve duvar ve bağırır, "YAPAR MISIN?"

Bardak patladığında irkildim ve şeytani bir gülümsemeyle tekrar sordu, "Öyle mi?"

"Evet."

"Öyle mi?"

"Evet." Sesim titriyor.

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Daemon bira şişesinin etiketini sıyrırken, "En azından dürüst," diye söyleniyor.

"Buraya gel." Alaric kanepeye daha da gömüldü. "Göster bana."

Yavaşça ona doğru sürünüyorum, bacaklarının arasına yerleşiyorum ve daha fazla talimat bekliyorum.

"Ağzını aç." Açtım.

Parmaklarını içeri sokup tembelce pompalıyor. Öğürdüğümde gülümsüyor. "Aşağılanmayı seven bir melek. Turnayı gözünden vurduk çocuklar."

Daemon arkamdan, "Mükemmel bir kız," diye onaylıyor.

"Biz iyi adamlar değiliz," diyor Alaric, sanki ben bilmiyormuşum gibi.

zaten biliyorum. "Senin gibi güzel şeyleri mahvediyoruz." Parmakları boğazımdan aşağı kayıyor ve diğer eli saçlarımı yumruklarken boğuluyorum. "Kanatlarını koparacağız, tatlı melek."

Tuzlu gözyaşları sızarken bile inliyorum. "Canını yakacağız ve seni ağlatacağız." Klitorisim acıyla zonkluyor.

"Bunu mu istiyorsun? Seni ağlatmamızı ister misin?"

Hevesle başımı sallıyorum.

Uzun parmaklarını dışarı kaydırıyor ve çenemi tutuyor.

"Ağzını aç."

Beni kıyıya göğözlerindeki karanlığa tutunarak bunu yapıyorum.

"Sana zarar vermemizi istiyor musun?" diye fısıldıyor, eğilerek. Tekrar başımı sallıyorum.

"Ne kadar iyi bir kız." Sesi karanlık bir vaat ve bir daha asla ışığı göremeyeceğimi biliyorum.

Parmaklarını yanaklarıma geçirerek ağızma tükürüyor. "Yut."

Tükürüğü boğazımdan aşağı kayıyor ve ona göstermek için ağızımı tekrar açtığımda acımasızca gülümsüyor. "İyi küçük melek fahişe. Hepimizin bu ağız sikmesine ve güzel yüzünü döllerimizle boyamamıza izin vereceksin, değil mi?"

Ben tekrar başımı sallayamadan ayağa kalkıyor, bir bira daha alıyor ve dışarı çıkıyor. Diğerleri de öyle. Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve beni içeride kilitliyor. Gözlerimi kırptırdım. *Az önce ne oldu?*

Bölüm **ÜÇ**

AUREL AI

"W "Kalk bakalım, küçük melek."
Ağrıyan her yerde itibaren uyuyor
üzerinde rahatsız kanepede
gözlerimi kırıştırarak açıyorum. Üç

Bir çift karanlık göz bana bakıyor. Geri çekiliyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor.

"İyi uyudun mu?" Ronan uzanıp saçlarımı yüzümden çekerek soruyor. Dişlerimi gösteriyorum ve Ronan yanağımı sertçe okşarken bana gülüyorlar. "Bu sabah kendini alingan mı hissediyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama cevap vermiyorum.

Daemon bana bir şey fırlatıyor ve göğsüme düşüyor. "Bunları giy."

Ben kıpırdamayınca iç geçiriyor. "Kıyafetler. Bunlar gibi." Vücuduna giydiği koyu renk kumaşı işaret ediyor. "Bu bir tişört, bunlar da kot pantolon." Elimdeki kumaşı sabırsızca işaret ederek, beklentiyle bana bakıyor. "Giy şunları."

Hareket etmiyorum. Karşılıklı bakışıyorlar ve Ronan gülmemek için kendini zor tutuyor, bu da yanaklarımın utançtan kızarmasına neden oluyor.

"Bunlar gibi." Alaric tişörtünü çırpıyor.

Sabrını yitiren Daemon omuzlarıyla onu geçip göğsümdeki kumaş yığınlarını yakalıyor. Birini zorla başımın üzerine çekip kollarımı deliklerden geçiriyor. Uzun, kalçamın ortasına kadar iniyor. "Bu bir elbise."

"Elbise mi?" Ona bakarak soruyorum.

"Evet, lanet bir elbise! Bunlar da bir çift külot." Önümde çürük bir kumaş parçası sallıyor.

O kadar çekici ki bile zor. Hepsi öyle.

"Senden saklanmamamı söylemiştin."

Koyu renk gözleri benimkilerle çarpışıyor. "Başka erkeklerin sana bakmasını istemiyorum." Önümde çömelip ayağa kalkmadan önce ipek külotu giymeme yardım ediyor. Koyu renk kanatlarını arkasına takıp dışarı çıkarken bakışlarımla onu takip ediyorum. O kadar büyükler ki neredeyse yere kadar uzanıyorlar.

Alaric bana bir saç fırçası uzatarak, "Saçını tara," diye emrediyor. En azından bu benim aşına olduğum bir şey. Fırçayı kabul ediyorum ve saçımdaki düğümler üzerinde çalışmaya başlıyorum.

"Bugün bizimle okula geliyorsun." Ronan bir sigara yakar ve tavana doğru bir duman bulutu üfler.

"Dışarısı karanlık," diye .

"Yeraltı dünyasındasın. Burası her zaman karanlıktır."

"Oh."

"Evet, oh."

Derin bir nefes çekip meraklı kara gözleriyle bana bakarken közler parlak turuncu renkte parlıyor. "Bakiresin ama hiç erkek arkadaşın oldu mu?"

"Erkek arkadaş nedir?" Soruyorum, kıkırdamalarına neden oluyorum.

Alaric çenemi sertçe kavırıyor ve yüzünü yüzüme . "Eminim sen de hiç öpülmemişsindir."

Dudaklarım onun sözleriyle karıncalanıyor. Bu kadar sert olmasından hoşlanmamalıyım. Dün gecedenden önce hiç kimse bana böyle dokunmamıştı.

"Eminim o küçük dudakların bir erkeğinkini hiç tatmamıştır." Zalim gülümsemesi ve gözlerindeki bilmiş parıltı felaketim oluyor. Kalçalarımı dikkat çekmeyecek şekilde sıkmaya çalışıyorum ama o fark ediyor.

Sırıtarak başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor. "Seninle çok eğleneceğiz."

Alaric kapıdan çıkıp yumuşak bir tıkırtıyla kapıyı kapatırken Ronan sigara içmeye devam ediyor. Dumanların arasından beni izlerken koltuktan kalkmaya cesaret edemiyorum. Kumaşın tenime değdiğinin ve nasıl yukarı çıktığının acı verici bir şekilde farkındayım. Karanlık gözleri beni içiyor, her kıvrımımı izliyor ve yasak yerlerde oyalanıyor.

Sigarası bittiğinde, sigarayı çizmesinin altında eziyor, kolumdan tutuyor ve beni kanepeden sürüklüyor. "Gitme vakti geldi."

"Nereye?" Ben soruyorum.

Beni koridora çekip bir dizi merdivenden aşağı indiriyor. Taş duvarlar, yolumuzu aydınlatan ve duvarlar boyunca gölgeler bırakan titrek meşalelerle kaplı. Ayaklarımın altındaki basamaklar buz gibi soğuk ve titriyorum.

"Buradan ayrıldığımızda uymanı beklediğimiz bazı kurallar var." Parmaklarını boynuma geçirirken sesi derin ve hırıltılı. Beni tehdit eden karıncalanmayla savaşıyorum. Diğerleri merdivenin dibinde bizi bekliyor, karanlık, aç gözleri her adımımı takip ediyor.

Daemon ilerliyor. "Artık bizimsin ve sana istediğimiz gibi davranabiliriz, anlıyor musun?"

İçimdeki öfke hızla yükselirken boynumda bir kızarıklık belirliyor. Bu sadece okuduğum bir duygu, karşımdaki çocuklar kadar efsanevi. Ona ters ters bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor.

"Anladın mı?" diye tekrar sertçe sorar.

Aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyorum. Arkamda, kanatlarım gerilmek ve ona korkmadığımı göstermek için can atıyor. Bu içgüdüyü takip ediyorum ve kanatlarım açıldığında gözlerinde parlayan ateş daha parlak yanıyor.

"Ben senin değilim!"

Hızlı bir hareketle eli dışarı fırladı ve beni boğazımdan yakaladı.

Kanatlarım kapandı.

"Tatlı amının tadını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyorum, *küçük meleğim*.

Seni tekrar tatmamı istemiyormuşsun gibi davranmayalım."

Arkamda Ronan ve Alaric karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Senden nefret ediyorum!" Hırlıyorum, bu şiddetli duygu beni şaşırtıyor.

Nefret...

Başka hiçbir duyguya benzemez. Uçucu ve yıkıcı, karavan parkındaki bir kasırga gibi. Onu incitmek istiyorum.

daha fazlası için yalvarıyor. Gözlerini oymak istiyorum. Aynı zamanda genç bir kızken duvarın ötesindeki ormana bakmak için tırmandığım ağaç gibi ona tırmanmak istiyorum.

Gözleri tehlikeyle parıldıyor ve gülümsemesi büyüyor. "Daha önce hiç öfke hissetmedin mi güzel kız? Söyle bana," diye alay ediyor, dudaklarıma doğru nefes alarak. "Islak mısın? Sik için açgözlü müsün? Daracık, küçük, bakire amcığının sınırlarına kadar gerildiğini hissetmek ister misin? Nefret seksi en iyisidir."

Kanatlarım tekrar çıktı ve onunki de benimkilere uyacak şekilde açıldı.

Geniş gülümsemesi alaycı, bilmiş.

"Beni yenemezsin," diye fısıldıyor, boğazımı sıkarken parmaklarını elbisemin altından uyluğuma doğru kaydırıyor. Dokunuşunun nemli külotumun üzerinde kayması, ağzının içine doğru nefes nefese kalmama neden oluyor. Daemon dudağımı kapıyor ve bacaklarım pes etme tehlikesi geçirene kadar emiyor. "Başka erkeklere bakmak yok," diye uyarıyor parmaklarını külotumun içine sokarak. "Eğer seni başka bir çocukla flört ederken yakalarsam, seni pişman ederim, anlaşıldı mı?"

Kalçalarım öne doğru sallanıyor, klitorisimi okşadığında içimde yavaşça oluşan ödülü arıyorum. Dün gece nefesimi kesen aynı sıcak, bulanık his.

Arkamdaki bir el kanadımın üzerinde kayarak kıvrımı takip ediyor. "Çok beyazlar."

Daemon yüzüme bakmadan şöyle diyor: "Onunla işimiz bittiğinde kanatlarının renginin bir önemi kalmayacak. Onarılamayacak kadar bozulmuş olacak. Değerli Cenneti onu geri istemeyecek."

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve tam denize sürüklenip onun büyümlü dokunuşunda boğulmak üzereyken geri çekiliyor. Bacaklarımın üzerinde kıpırdamıyorum, olduğum yerde sallanıyorum. Güçlü eller beni arkamdan kavıyor ve bir yumuşak dudak kulağıma fısıldıyor, "İzle."

Daemon parmaklarını yalarken gözlerimin içine bakıyor. Yavaşça geri kaymadan önce ağzının içinde kaybolurken ürperiyorum. "Çok lezzetli," diye mırıldanıyor, tekrar ilerliyor, yanağımı nemli yanağıyla okşuyor.

rakamlar. "Bugün uslu bir kız ol, ağrınla sonra ilgileniriz."

Haklı - amım ihtiyaçtan zonkluyor. Başladığı işi bitirmesi ve yasak dokunuşu ve iğrenç sözleriyle beni sefaletten kurtarması için ona yalvarmak istiyorum ama bunun yerine ağzımı kapatıyorum. Ben lanet olası bir meleğim. Safım. *Ya da dün geceye kadar öyleydim*, diye fısıldıyor içimden bir ses.

"Hadi şu gösteriyi başlatalım." Ronan yanımdan geçip gitti ve bizim için kapıyı açtı. Çıkarken bana gülümsüyor. "Bu kadar kızgın bakma, küçük melek. Yeni oyuncağımızı kulede kilitli tutmamızı mı tercih edersin?"

"Lanet olası bir meleği yakaladığımıza inanamıyorum," Alaric çakıllı patikadan aşağı inerken arkamdan.

Daemon önümüzde yürüyor, sigarasının közü karanlıkta turuncu renkte parlıyor.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Ronan. "Diğerleri çok kıskanacak."

"Hey, Daemon. Ona melekten bahsettiğinde baban ne dedi?"

Daemon dönüp geriye doğru yürüyor, kasları koyu renk tişörtüne baskı yapıyor. Sigarasını dudaklarından indirerek kalın bir duman bulutu üflüyor. "Döndüğünde onu kendi gözleriyle görmek istiyor."

"Uh-oh," diye gülüyor Alaric, elini sırtıma beni bir adım ileri itiyor. "Bunu duydun mu, tatlı şey? Yakında sevgili babacığınla tanışacaksın. Daemon'un babası üzme isteyeceğin biri değil."

Bir kahkaha salıyorum. "Çok klişesin!"

Sırıtarak bana yan gözle bakıyor. "Nedenmiş o?"

"Bir düşünün. Üç kötü çocuk beni gece geç saatte ormanda kaçırıyor ve babaları herkesin korktuğu güçlü adamlar çıkıyor." Gözlerimi deviriyorum. "Çok klişe."

Daemon'un alçak sesle kıkırdaması ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Masumiyetin ferahlatıcı," diyor nefesi rüzgârda dans ederken.

Eden'de hava sıcakken burada neden bir soğukluk var?

Ronan arkamdan konuşuyor, "Daemon'un babası buradaki en güçlü düşmüş meleklerden biri. Daemon'un kanatları bu yüzden bu kadar büyük."

"Kanat açıklığının nasıl çalıştığını biliyorum," diye tersliyorum ve Alaric'ten bir itiş daha yiyorum.

"O güzel ağzını kapat, yoksa onu iyi bir şekilde kullanacağım."

İşin korkutucu yanı, onun tehdidi karşısında kalbim hızlanıyor. Bu çocuklar bana mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde yaşadığımı hissettiriyor. Bu heyecan verici korku, kapılardan gizlice kaçtığım da arzuladığım duyguydu.

"En güçlü meleklerden *biri* dediniz. Başka kim olabilir?"

Biz yürümeye devam ederken Daemon elinde bir ateş topuyla oynuyor. Ronan konuşuyor. "Daemon'un kuzeni Dmitriy. İkisinin de babası eşit derecede güçlü."

"Doğru," diyorum, "tam da daha fazla klişe olamayacağını düşünürken, yeni zirvelere tırmanıyoruz."

Ağaçların arasında bir mola verdiğimizde çocuklar etrafımda toplanıyor. "Neden Eden'de uçmuyorsun?" Alaric yavaşça kanatlarını açarak bana soruyor.

Etkileyici kanatlarının ormanı kapatmasını izleyerek bir daire çiziyorum. "Bilmiyorum. Hiç uçmadım."

"Yakında öğreneceksin," diye söz veriyor Daemon, bana doğru yaklaşıp kolunu belime doluyor. Gökyüzüne doğru yükseliyoruz ve şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Ağaç tepeleri karanlığın içinde yeşil bir battaniye gibi altımda yayılıyor.

Kollarımı Daemon'ın boynuna doluyor ve kalçalarımı beline sarıyorum, burnum boynuna gömülü bir örümcek maymunu gibi hayata tutunuyorum. Aşağı bakarsam çılglık atacağım. Göğsü kıkırdamalarla titreşiyor ve gökyüzünde süzülürken güçlü kanatları her değişimde havayı yarıyor.

"Aşağı bakabilirsin. Düşmene izin vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum, daha sıkı tutunuyorum. Asla aşağı bakmıyorum. Eğer bakarsam, düşmeme izin vermeyeceğine dair verdiği söze rağmen paniğe kapılır ve tutuşumu kaybederim. Kanatlarımdaki rüzgâr gıdıklıyor, içimdeki ilkel bir şeyi uyandırıyor ve arkamda deneysel olarak açıldıklarında onları yaymak ve beni taşımalarını sağlamak için duyduğum acı ezici.

"Hiç uçma isteği duymadın mı?" Daemon soruyor. Onu böyle seviyorum: nazik ve meraklı. Cevabım başımı boynuna doğru hızlıca sallamak oluyor. Cennet'te uçmuyoruz. Uçsaydık beni duvarın üzerinden uçmaktan ne alıkoyabilirdi ki?

"Nasıl başa çıkıyor?" Ronan sol tarafıma doğru soruyor, sesine eğlence karışmış.

Alaric, "Kusarsa benden daha iyi," diye takılıyor.

Daemon'un boynu harika kokuyor, erkeksi ve vahşi. Kokusunu şişeleyip bir isim verebilseydim, adını Kötü Kararlar koyardım. İşte bu düşmüş melekler annenizin en kötü kabusu. Masumiyetinizi çalmak için yatak odanızın penceresinden içeri giren gece hırsızdırlar. Daha kötüsü ne? Onu özgürce verirsiniz.

Ayaklarım nihayet sert zemine değmeden önce ne kadar uçtuğumuzu bilmiyorum. Artık yalnız değiliz, her yerde beni tutsak edenler gibi esmer ve uzun boylu başka genç melekler var. Önümüzde bana masallardaki şatoları anımsatan yüksek bir taş bina var. Dört yüksek kule ve tenteler. Vitray pencereler ve keskin dişli gargoyler.

Eden nispeten küçük, buradaki her şey ise büyük. Hayatımda hiç bu kadar çok öğrenci görmemiştim. Kızlar ve erkekler merakla beni izliyor. Daemon'u omuzlarımdan silkip ellerimi elbiseme sürüyorum, örtündüğüm için minnettarım. Evde herkes çıplak, bu yüzden vücudumun ve elbisenin ince tabakasının altındaki çıplaklığının farkında olmak garip bir his.

"Unutma," diyor Daemon, enseme sıkarak, "sen bizimsin."

Uzun, kuzguni saçlı güzel bir kız geliyor, kalçaları sallanıyor ve uzun saçları hayali bir esintide hareket ediyor. Gözleri vücudumda geziniyor ve kırmızı boyalı dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Kim o?"

"Küçük meleğim, Dariana ile tanış. Kendisi buranın sürtüğüdür, bu yüzden yolundan çekilin."

Kız, Dariana, Ronan'la alay eder.

"Dari, küçük melek bizim yeni oyuncağımız, bu yüzden ona iyi davran. Dün gece onu ormanda tek başına yürürken bulduk." Daemon'ın sesi gururlu çıkıyor, dişleri ay ışığında parlayarak ona gülümsüyor.

"O çok *zeki*." Bana bakarken kıvrılıyor. "Parıldıyor."

Alaric kaleye doğru ilerlerken, "Çünkü o gerçek bir melek," .

Dariana'nın kara gözleri bana dikildi. "Bir melek mi çaldın?"

Daemon elini boynuma koyarak beni ileri itiyor.

"Yerde parlak bir para bulduğunuzda ne yaparsınız? Onu alırsın."

Tökezleyerek ilerlerken yüz üstü düşmemek için kendimi zor tutuyorum. Etrafta bu şekilde dolaştırılmak çok aşağılayıcı. Siyah tüyler ve kara gözlerle dolu bir denizde beyaz kanatlarımla göze çarpıyorum. Daemon'un zeytin rengi teninin yanında benimki yarı saydam ve kar gibi solgun görünüyor.

"Onunla ne yapacaksın?" Dariana soruyor. Bana karşı duyduğu anlık hoşnutsuzluk serin havada hissediliyor. Beni kapmadan önce bu çocuklar ona aitti ve şimdi yeni ve daha heyecan verici bir oyuncakları olduğu için rekabetten hoşlanmıyor.

"Başka bir kızla ne yapıyorsak onu. Her deliğini sikeriz ve onu mahvolmuş halde bırakırız." Daemon'ın boynumu tutuşu acı verici bir hal alıyor. Yakınıma eğiliyor ve beni içine çekiyor. "Ama bununla acele etmeyeceğiz. Kendi başının çaresine bakması için onu ormana atmadan önce onunla biraz oynayacağız."

"Ormanda," diye gülüyor Dariana. "Onunla işiniz bittiğinde Cennet'e geri dönmesine izin vermeyecekler. Evi olmayacak."

Daemon cevap verirken gözlerini benden ayırmıyor: "O zaman onu tutmam için beni ikna etse iyi olur. Öyle değil mi, tatlı meleğim?"

"Siktir git!" Tıslayarak onun elinden kurtuluyorum. Dariana'nın tiz kahkahası başları döndürüyor ve nereye gittiğime ya da neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan binanın içine dalarken meraklı gözler beni takip ediyor. Uyluklarının ortasına kadar inen ince omuz askılı siyah elbiseler giyen başka kızlar da onların küçük grubuna katılıyor. Sanki ayaklarının altında ezmek istedikleri bir böcekmişim gibi beni küçümseyerek bakıyorlar.

"Nereye gidiyorsun?" Alaric kolunu omuzlarıma atarak soruyor. Gülümsemesi sinir bozucu.

Gruba başka bir çocuk daha katılıyor ve dudaklarında rahat bir gülümseme belirmeden önce beni merakla süzüyor. "Daha önce seni reddeden bir kız görmemiştim."

Ronan arkamdan, "Çünkü kızlar bizi geri çevirmiyor," diye cevap veriyor. İkinci ve üçüncü katlara çıkan büyük bir merdivenin bulunduğu geniş ve açık bir koridordayız. Öğrenciler üst kattaki korkuluklara yaslanmış, bize bakıyor ve fısıldaşıyorlar. Ben taze bir dedikoduyum, aksi takdirde yavan bir varoluşa renk katıyorum.

Düzgün kesilmiş sakallı yaşlı bir adam merdivenlerden iniyor. Beni görünce iki kez baktı. "Gözlerim beni aldatıyor mu?"

Alaric'in gülümsemesi rahat, ama Daemon önümde pozisyon alırken gergin.

"Vay, vay, çok uzun zamandır Cennet'ten gelen bir melek görmemiştim," diyor adam yanımıza yaklaşarak. "Neden burada olduğunu açıklamak ister misiniz?"

"Onu ormanda bulduk."

"İlginç," diyor adam, kelimeyi uzatarak. Gözlerini vücudumda gezdiriyor ve sonra tekrar yukarı kaldırıyor. "Söyler misiniz, neden kapıların dışındaydınız?"

Benimle mi konuşuyor? Yardım için diğerlerine bakıyorum ama onlar önümüzde duran adama odaklanmış durumdalar. "Ee? Merak ettim de."

Kaşları havaya kalktı. "Merak mı ediyorsun?" "Kimsin sen?" diye sordum.

Dariana arkamdan kıs kıs gülüyor.

"Ben kimim?" diye soruyor adam bana, omzunu sıkmadan önce Daemon'a uzun bir yan bakış atıyor. Bana gülümsüyor. "Daemon benim yeğenim." Söz konusu çocuk bir çubuk kadar sert ve amcasını pek umursamadığını hissediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Daemon adama sorar, adam kıkırdar ve Daemon'ın omzunu bırakır. "Oğlumu ve yeğenimi görmeye geldim. Birkaç gündür uzaktaydım."

Daemon hiçbir şey söylemiyor.

"Gitsem iyi olacak. Sizinle tanışmak güzeldi," diyor adam bana, gülümsemesi gerçek olamayacak kadar geniş ve şekerli. Daemon ve Alaric onun gidişini izlerken Ronan telefonunda geziniyor.

"Ona güvenmiyorum," diye homurdanıyor Daemon ve Alaric de onaylıyor. "Ona bakışı hoşuma gitmedi." Birbirlerine bakıyorlar, sessizce iletişim kuruyorlar. Keşke kafalarının içinde neler olup bittiğini bilseydim. İçimden bir ses, buradan kaçmak için bir şansım olsun istiyorsam onları çözmem gerektiğini söylüyor. Freya şimdiye kadar endişeden kendini kaybetmiştir.

Dariana arkadaşlarıyla yanımdan geçerken bana iğrenmiş bir bakış fırlatıyor. Çocuklara, "Sınıfta görüşürüz." dedi.

Gizlice siyah tüylerine hayranlıkla bakarak gidişlerini izliyorum. Kızların kanatları erkeklerinki kadar büyük değil ama siyah tüyleri duvarlardaki titrek meşalelerin ışığında parlıyor.

Sıcak bir el ensemden dolaşarak beni öne doğru itiyor.

"Sen beni her yere itmeden de yürüyebilirim," diye hırlıyorum Daemon'a ama o beni duymazdan geliyor. Tutuşu acıtıyor ve

Merdivenlerden yukarı, sonra da kapılarla kaplı bir koridordan aşağı yürürken Jaw gergin. Bazıları açık bırakılmış, sınıflar ortaya çıkıyor. Eden'de tüm derslerimizi yumuşak çimlerin üzerinde yapıyoruz. Evimiz sıcak, burası gibi soğuk değil. Belki de bu yüzden öğretmenlerimiz bizi sıkışık sınıflara doldurmuyor.

Birine giriyoruz ve arkaya doğru koltuklar buluyoruz. Ronan bir sandalye çekip oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Eli masanın altından yılan gibi kıvrılıyor, elbisemin içinden amımı sahiplenerek avuçluyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Kıkırdarken sıcak nefesi kulağımın üzerinde dolaşıyor. "Buradaki herkesin önünde sana dokunmamı ister misin?" Elinin sıcaklığı amımı terk ediyor, sadece elbisemi bacaklarımdan yukarı kaldırırken tenimin üzerinde kayıyor. Vücudum havai fişekler gibi parlıyor, her sinir ucu canlanıyor.

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama kolunu belime doluyor ve zonklayan ateşime doğru işkenceli yolculuğuna devam ediyor. Parmaklarının ucu külotumun üzerinde geziniyor ve kollarının arasında sarsılıyorum, dudaklarım aralanıyor. Kulağıma karşı gülümsediğini hissediyorum. "Diğer herkesi görmezden gel. Burada sadece sen ve ben varız."

Kapıdan akın eden ve masamızın önünden geçen öğrencileri görmezden gelmek biraz zor. Ama o haklı.

-Elinin külotumun içine kaydığını çok geçmeden unutuyorum.

"Ssshh!" diye yatıştırıyor. "Sessiz ol, güzelim. İstemiyorsun diğer öğrencilerin seni sınıfta kirlettiğini fark istemiyorsun, değil mi?"

Alaric ne olup bittiğini çok iyi anlıyor ve eğlenerek homurdanıp başını sallıyor. "Zalim olduğumu sanıyordum."

Ronan kulağıma gülüyor, yetenekli parmakları ağrıyan klitorisimi yavaş, akıllara durgunluk veren dairelerle ovuyor. "Hoşuna gidiyor."

Bu çocuklara rastlamadan önce hiç bir duygu hissetmemiştim. Bu günahkâr hareketin beni cennetten kovdurabileceğini bilmeme rağmen bacaklarımı masanın altına açtım.

"İyi hissettiriyor, ha?" diye nefes alıyor, kalın bir parmağını içime sokarak. "Ses çıkarma yoksa dururum."

Onun iç duvarlarıma doğru kayması... Dolu hissi ve gerilmenin verdiği hafif acı. .

Daemon, elinde telefonuyla sandalyesinin arka ayakları üzerinde dengede durarak, aynı anda hem sıkılmış hem de meşgul görünerek, "Onu bu ızdıraptan kurtarın," diye .

"Sanırım ders boyunca ona işkence edeceğim," diye kıkırdıyor Ronan, orta yaşlı, kıvrıcık, siyah saçlı, dökümlü elbiseli öğretmen odaya girdiğinde. Gözleri bana iliştiği anda durup bir elini göğsüne bastırıyor. Alaric kapalı yumruğunun arkasına bir kahkaha gizliyor ve Daemon telefonundan başını kaldırmıyor.

"Bu da ne böyle? Bir melek mi? Oh, çocuklar," diye bağıyor, başını yorgunca sallayarak, "topraklarımıza çok fazla sorun getiriyorsunuz."

Daemon sonunda başını kaldırıp yavaş ve sıkılmış bir sesle, "Eden'ı kendi isteğiyle terk etti. Yaşlılar onu geri almak için parmaklarını bile . Ayrıca," derken dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor, "o zaten kapılarından içeri kabul edilemeyecek kadar kirlenmiş durumda."

Başımı ona doğru çeviriyorum. Bu doğru mu? Artık saf değil miyim? Bu düşünce aklımdan geçerken bile saf olmadığımı biliyorum. Ronan'ın parmağının içimde ve başparmağının klitorisimin üzerinde gezinmesi gerçeği söylüyor. Ama günah nasıl bu kadar iyi hissettirebilir? İstesem bile Ronan'dan durmasını isteyemem. Hele de avucunun topuğuyla bastırıp kulağıma müstehcen sözler fısıldarken. Bu kadar hoşlanmamam gereken kelimeler. "*Senin daracık bakire amcığın beni çok iyi sıkıyor.*" gibi sözler.

Öğretmen sinirli bir şekilde başını sallar ve tahtaya doğru yürür. Tebeşirin çıkardığı sesler sessizliği keserken, o nefesinin altında mırıldanıyor. Yüzüm kızarıyor ve yanaklarım arzudan lekeleniyor. Ronan'ın kucağında kıvranıyorum, serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Bacaklarımın arasında zevk biriktikçe göbeğim geriliyor ve yavaşça eriyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor, sıcak nefesi kulağımın altındaki hassas derinin üzerinde dans . "Benim için güzel ve sessiz ol."

Öğretmen ateş büyüsuyle ilgili bir tartışmaya giriyor ama ben daha tırmandığım için onu duyamıyorum.

"Kıza işkence ediyorsun," diyor Alaric gülerek.

"Derslerin beni sıktığını biliyorsun ve bu Bayan Avery'yi dinlemekten daha iyi."

Tam boşalmak üzereyken Ronan elini külotumdan çekip beni kucağında titrer halde bırakıyor. "Henüz değil."

"*Henüz değil*" derken neyi kastediyor? O kadar tahrik oldum ki canım acıyor. Kucağına döndüğümde ona attığım bakış Daemon'ın kıkırdamasına ve telefonunu masaya bırakmasına neden oluyor.

"Gel buraya güzelim," diye ikna ediyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor, bacaklarını iki yana açıyor, kot pantolonundaki şişkinlik görünüyor. "Seninle ilgileneceğim."

Ön tarafta bir çocuk Bayan Avery ona talimat verirken bir ateş topu yapıyor ya da yapmaya çalışıyor. Daemon, Alaric ve Ronan bunu yaparken kolaymış gibi görünüyorlar. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Bu konuda söz hakkım yok. Bedenim, zalim gülümsemeli ve gözlerinde cehennem ateşi olan çocuğun bana ihtiyacım olanı verebileceğini biliyor. Daemon sırtıyor ve ben Daemon'ın kucağına kayarak bacaklarımı masanın altına açtığımda Alaric elinin arkasıyla bir kahkaha bastırıyor.

Umurumda değil. Tek odaklanabildiğim Daemon'ın sırtıma yaslanan sert göğsünün sıcaklığı ve külotumu kenara kaydıran büyük eli. Acı çekiyorum. Kahretsin, serbest kalmayı nasıl da arzuluyorum.

"İhtiyaçlarınla karşılığında bana ne teklif edeceksin?" diye soruyor, dokunuşu biraz fazla sert.

Cevap vermiyorum, doğru düşünemeyecek kadar tahrik olmuş durumdayım. Şimdi cevap verirsem, yapmamam gereken şeyleri kabul etmiş olacağım. Dokunuşu acıya dönüşüyor. Dengede durmak ince bir çizgi ve ben kaymaya çok yakıным. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Cevap ver bana, güzelim."

"Hayır," diye boğuluyorum ve diğer elini boğazıma doğru kaydırırken gülümsüyor. Parmakları beni sarıyor ve kulağıma fısıldıyor, "O zaman gelmene izin vermeyeceğim. Seni dizlerinin üzerinde öyle bir sikmem için yalvaracaksın ki kendi adını unutacaksın."

"Oh, Tanrım," diye inliyorum nefesimin altında. Diğer öğrenciler bize meraklı bakışlar atıyor ama neler olup bittiğinden haberdar olduklarını sanmıyorum. Gerçek hayattaki bir melekten dolayı dikkatleri çok dağınık. Ben de en az onlar kadar onların masallarındaki mitolojik bir yaratığım.

"Seninle işim bittiğinde cehennemden çıkmak istemeyeceksin." Sıcak dudakları yanağıma bastırıyor ve boğazımı sıkıca kavırıyor. "Kalmana izin vermem için dizlerinin üzerinde yalvarıp inleyeceksin. Dediğimi yapmanı öneririm. İyi bir kız olursan, bunu düşünebilirim."

"Siktir git," diye tıslıyorum uyuşturan zevkin içinden. "Asla yalvarmayacağım."

Eli kayboluyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. *Hayır, , hayır.*

Neden durdu?

"O zaman gelmene izin vermeyeceğim. Hiçbirimiz gelmeyeceğiz."

Şişmiş klitorisim kendi kalp atışlarıyla zonkluyor ve amım boş hissediyor. Bu duygular benim için yeni ve yabancı. Ağrının geçmesini istiyorum. Daemon'a sarılmalı ve dalgalar kıyıya vurana kadar kendimi kot pantolonundaki kalın çıkıntıya sürtmeliyim.

"Daemon," diyor Bayan Avery, kanatları arkasında çırpınarak yavaşça bize yürürken. "Neden meleğe bir ateş topunu nasıl yarattığını göstermiyorsun?"

Kucağımdan kaldırıp parmaklarını şıklattığında elindeki kokumu alıyorum. Bir ateş topu canlanıyor ve titreyen alevler önümde dans ederek nefesimi kesiyor. Daemon elini kaydırıyor ve ateş topu aya doğru uluyan bir kurt şeklini alıyor.

Bayan Avery gururla parlıyor. "Aferin Daemon. Güçlerin güzel bir şekilde gelişiyor."

Powers?

Ellerini arkasında kavuşturmuş, masasına doğru geri yürüyor. "Hepinizin güçleri farklı zamanlarda ortaya çıkıyor. Doğru ya da yanlış diye bir şey yok. Bazılarınız diğerlerinden daha güçlü olacak ve bu sorun değil. Şimdiye kadar hepiniz bir parmak tıklamasıyla cehennem ateşi yaratma yeteneğine sahip olmalısınız. Bu Cuma, sizi bu konuda test edeceğim." Gözleri benimkileri buluyor. "*Neredeyse* her biriniz cehennem ateşini manipüle etme yeteneğine sahip olacaksınız."

Alaric koridorun karşısından eğilerek, "Sen cehennemden doğmadın" diye fısıldıyor.

"Bariz olanı söylüyorum," diye yorum yapıyorum ve üçünün de kıkırdamasına neden oluyorum.

Ders bittiğinde beni odadan çıkarıp uzun, halı kaplı bir koridora sürüklüyorlar. Duvarlar yanan meşaleler ve çerçeveli düşmüş melek resimleriyle kaplı, hepsi de arkalarında yayılan büyük, siyah kanatlara sahip. Biz yanlarından geçerken öğrenciler fısıldaşıyor ve kıs kıs gülüyorlar. Utanmış hissederek başımı eğiyorum. Daemon'un kolumu tutuşu hiç gevşemiyor. Çürüyeceğime eminim.

"Ne yapıyorsun?" Beni banyoya ittiğinde sordum.

Beni görmezden geliyor, lavaboların yanındaki kızlara "Çıkın dışarı!" diye bağıyor.

Bir hamamböceği denizi gibi dağılıyorlar ve sonra yalnız kalıyoruz. Alaric kilidi çevirirken Ronan tuvalet kabinlerinin boş olup olmadığını kontrol ediyor. Gözlerimle geniş banyoyu tarayarak geri çekiliyorum. büyük bir vitray pencere ve onun altında duvara yaslanmış küçük bir kanepe var. Hava narenciye kokuyor. Sırtımın alt kısmı lavaboya değiyor ve küçük bir nefes alıyorum. Beni takip ediyorlar, üç yırtıcı hayvan avlarını ölçüp biçiyor. Kaçış yok. Dışarı çıkmak için yanlarından koşarak geçmem gerekecek ama onlar bana ne kadar uzağa gidebilirim? İlk köşeyi geçebilecek miydim?

Alaric bilmiş bir sırıtışla, "Korkmuş görünüyorsun," diyor.

Şimdi önümdeler. Ronan uzanıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Dişlerimin arasından çekip alıyor, gözleri kararıyor. Dokunuşu nazik değil ve öyle olmasını istemediğimi fark ediyorum. Sert eller ve çocukların gözlerinde parıldayan cehennem vaadini istiyorum. Nefesim kesiliyor ve göğüs uçlarım elbisemin ince kumaşını zorlayarak dikleşiyor.

"Onunla ne yapacağız?" Ronan sorar.

Daemon omuzlarıyla onu geçip kalçalarımın tutuyor ve beni lavabonun üzerine kaldırıyor. Bacaklarımın arasına giriyor, elbisemi belimde toplanana ve nemli külotum ortaya çıkana kadar kalçalarımın yukarı kaydırıyor. Parmağı kumaşa takılıyor ve kabaca kenara çekiyor. Serin hava hassas yarığımı çarptığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Hadi ona eziyet edelim."

Kalın parmağını içime sokarken aynı anda saçlarımı yumrukluyor. Acıtıyor ama daha fazlasını istiyorum. "Hadi onun masumiyetinin son parçasını da çalım."

Parmağını amımın içine sert ve hızlı bir şekilde sokarken vücudum lavabonun üzerinde sallanıyor. Yanma kısa sürede zevke dönüşüyor, vahşi ve evcilleşmemiş bir şey haline geliyor.

"Bizim için dizlerinin üzerinde süründüğünü görmek istiyorum."

Saçlarımı çekip boynumu aç dudaklarına ve keskin dişlerine maruz bıraktığında başım bir iniltiyle geriye düşüyor.

"Onunla işimiz bittiğinde, diğer melekler için mahvolmuş olacak. Öyle değil mi, tatlı melek?" diye alay ediyor, çenemi tutuyor ve ağzımı tekrar onunkine doğru zorluyor. Beni sertçe öpüyor, kokusuyla ve dilinin cezalandırıcı hareketleriyle beni uyuşturuyor.

Alaric onu yoldan çekip yerine geçiyor ve parmaklarıyla zonklayan klitorisimle alay ediyor. Bir, iki kez fiske vuruyor, sonra parmaklarını parmak boğumlarına kadar içime sokuyor. "Aşağı bak," diye fısıldıyor. "Şunu görüyor musun?" Parmağını geri kaydırıyor ve duvarlardaki meşalelerin yumuşak ışığında parıldayan kaygan uyarılmayı görünce nefesim kesiliyor.

"Biz de sana bunu yapıyoruz." Tekrar sokuyor, bu sefer çok daha sert. "Seni kirletiyoruz."

"Tanrım," diye inliyorum, tişörtünü tutarak. Yanıyorum. Yavaş ama emin adımlarla, cehennem alevleri tenimi sarıyor, akıl sağlığımı yakıyor.

"Artık cehennemdesin, küçük melek. Burada Tanrı yok. Sadece zevk ve günah var, yaratıcınızın sizi *saf* tutmak için reddettiği her şey var." Kıkırdıyor ve kirli ses doğrudan amıma karıncalanmalar gönderiyor. "Saflığı sikeyim! Sırt üstü yatmanı, bacaklarını açmış inlemeni, iyi bir melek fahişe gibi siklerimizi almaya hazır olmanı istiyoruz."

Gittiğini fark etmiyorum bile, ama sonra, bir anlık berraklık yeniden ortaya çıktığında, Ronan boynumun arkasını kavrayıp ağzını ağzıma bastırırken nefessiz kalıyorum. Dişleri uzuyor ve dudagımı sıyrıyor. Dilimde kan tadı alıyorum, zengin bakırımsı bir tat, inlemesine ve yanağımı tokatlamak için arkasına yaslanmasına neden oluyor - sert değil, ama darbenin arkasında beni sersemletecek kadar güç var. Sersemlemiş bir halde ona göz kırpıyorum. Dudakları tekrar aşağı iniyor ve tek görebildiğim ve tadabildiğim olana kadar parmaklarıyla beni beceriyor. Kokusu, gücü ve dudaklarına fısıldadığı pis sözleri.

"Bu kadar yeter!" Daemon emrediyor ve Ronan geri çekiliyor, beni isteksiz ve zor nefes alır halde bırakıyor. Aç gözlerle beni izliyorlar.

Bakışlarımı indirdiğimde, siyah elbisemin üst kısmının küçük göğüslerimi ortaya çıkaracak şekilde aşağı itildiğini fark ediyorum. Meme uçlarım sıcak bir ağız ve yetenekli bir dil için yalvaran sert noktalar. Şaşkınlığım sabah sisi gibi yavaşça buharlaşıyor. Bakışlarımı düşmüş melekler arasında gezdiriyorum. "Neler oluyor?"

Cevap vermekte ağırdan alıyorlar. Daemon öne çıkıyor ve elbisemi göğüslerimi örtecek şekilde yukarı doğru kaydırıyor. "Sana bir ders veriyoruz, küçük melek."

"Ders mi?" Bacaklarımı kapatmaya çalışarak soruyorum, ama o onları açıyor ve parmaklarını ıslaklığımın içinden kaydırıyor.

Parlayan parmağını önümde tutarak, "Boşalmak istiyorsan yalvarmalısın" diyor. Kaygan parmağıyla ağzımı dürtüyor ve beni onun üzerinde kendimi tatmaya zorluyor. "Biz izin vermedikçe . Bu iyi bir kız olduğunda kazanacağın bir ayrıcalık. Bizi memnun et," diye fısıldıyor, parmağını emmemi izliyor, "ve biz de seni ödüllendireceğiz."

Parmağı dışarı kayar kaymaz dişlerimi gösterip bacaklarımı kapatıyorum. "Beni asla yalvartamayacaksın."

Cevabıma şaşırmış gibi görünmüyorlar. Aksine, sanki kovalamacadan hoşlanıyorlarmış gibi memnun görünüyorlar.

Daemon sırtarak, "Nasıl ," diye cevap veriyor. Dışarı çıkıyorlar ve ben az önce ne merak ederek bakıyorum.

Geri geliyorlar mı? Gitmekte özgür müyüm? Bu bir mı?

Zonklayan klitorisim bir anlığına unutuldu, çünkü ben Kapıya doğru usulca ilerlemeden önce lavabodan kıcıımı kaldırıyorum. Kapıyı yavaşça açıp dışarı bakıyorum. Hiçbir yerde onlardan iz yok, bu yüzden kapıyı tekrar kapatıp seçeneklerimi değerlendiriyorum. Bu gerçek olamayacak kadar iyi - beni bu kadar kolay bırakmayacaklar. Ne yapacağımı görmek için bir test bu. Ama vitrayları kırmadığım sürece başka çıkış yolu yok. Tek seçeneğim koridora çıkıp ne olacağını görmek, ben de öyle yapıyorum.

Kapıyı aralayıp sınıfa giden diğer öğrencilere katılıyorum. Siyah denizin içindeki tek beyaz ben oluyorum. Öğrenciler durup huşu, merak ve yorgunluk karışımı bir duyguyla bana bakıyorlar. Kalabalık dağılınca Daemon ve arkadaşlarının duvardaki dolaplara yaslandıkları görülüyor.

Ben .

Köşeyi dönüp bir sonraki koridora doğru koşarken ayaklarım taş zeminde gümbürdüyor. Hangi yolun çıkış olduğunu bilmiyorum ve eğer çıkmayı başırırsam eve dönüş yolunu nasıl bulacağımı da bilmiyorum. Önemli değil. Sadece bir tane var.

Zihnimde dönüp duran bir düşünce: Bana eziyet eden üç düşmüş melekten kaçmalıyım.

Bir köşeyi daha döndüğümde sert bir göğse çarpıyorum ve geriye sendeliyorum. Sıcak eller beni sabitledi. Bir çift çikolata-kahverengi göze bakıyorum.

"Merhaba," diyor çocuk, ben geri sıçrayıp tilkiden kaçan ürkmüş bir tavşan gibi arkama bakarken gözleri eğlenceyle parlıyor. Ya da bu durumda tilkilerden.

Yanından geçmeye çalıştığımda beni durdurdu.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" Tanıdık geliyor ama zihnim bana oyun oynuyor olabilir. Tüm düşmüş melekler birbirine benziyor, karanlık yüz hatları ve siyah kıyafetleri var.

Tekrar yanından kaçmaya çalışıyorum ama parmaklarını bileğimde dolaştırıp beni kendine çekiyor. "İyi misin?"

Ben iyi değilim. Üç kara kanatlı melek beni yakalamaya çalışıyor. Hızlıca başımı sallıyorum ve endişeyle arkama bakıyorum.

"Kimden kaçıyorsun?" diye sorarak dikkatimi tekrar ona çekti.

"Daemon, Alaric ve Ronan," diye cevap veriyorum, buradaki herkesin kim olduklarını bildiğini düşünerek. Çenesi sertleşiyor ve elini benimkinin içine kaydırıyor, sonra beni boş bir sınıfa yönlendiriyor. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor. Parmağını dudaklarının üzerine koyup bana sessiz olmamı söylerken sinirlerim olduğum yerde kilitleniyor. Kısa bir süre sonra, ağır ayaklar dışarıdaki zeminde gümbürdüyor. Alaric'in derin sesi duyuluyor, "Nereye gitti lan?"

Tek ses kalp atışlarım olana kadar ayak sesleri kayboluyor. Çocuğun endişeli gözleri benimkilere takılıyor ve boş bir sınıfta bir yabancıyla kilitli kaldığımı fark ediyorum.

"İyi misin?" diye sorar. "Sana zarar vermediler, değil mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, biraz rahatlayarak. Burada geçirdiğim kısa sürede tanıştığım diğer herkesin aksine nazik görünüyor.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Buradan kaçmam gerek. Çıkış yolunu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Bütün koridorlar aynı görünüyor," diye itiraf ediyorum, kendimi aptal gibi hissederek.

Elleri ceplerinde, yavaşça bana doğru yürüyor. Geniş omuzları ve güçlü kolları gözlerimi çekiyor. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Buraya geldiğimden beri erkekler hakkında daha önce hiç fark etmediğim şeyler fark ettim.

"Sana çıkış yolunu göstereceğim," diye söz veriyor. Umutla aydınlanıyorum.

"Gerçekten mi?"

Gülümsüyor. "Elbette."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Kıpırdanma dürtüsüyle bakışlarımı kaçırıyorum. Vücudum tuhaf hissediyor. Gergin ve titriyor.

"Ama biz onlar sınıfına gelene kadar bir süre beklemek gerekir.

Şimdi gidersek seni bulurlar." "Oh, tamam."

"Eden nasıl bir yer?" diye merakla soruyor ve dudaklarımda bir gülümseme .

"Hava sıcak ve güneş her zaman parlıyor. Renkler.... O kadar çok çiçek ve yeşillik var ki inanamazsınız." Kaçıp evimin yolunu bulamazsam güneşin yanaklarımı ısıttığını asla hissedemeyeceğimi düşünmek beni üzüyor. Burada çiçekler yetişse bile, daimi gece yüzünden onların farklı renk tonlarını göremezsiniz.

"Güneşi hiç görmedim," diye itiraf ediyor çocuk. "Görmedin mi?"

"Hayır. Yeraltı dünyasında her zaman gece olur."

Onu merak ederek yaklaşıyorum ve meraklı gözlerimi omuzlarının arkasında görünen kanatların üzerinde gezdiriyorum. Büyükler, bu da bana onun sıradan bir çocuk olmadığını düşündürüyor. Büyük kanatlar güç ve yetenek göstergesidir. O da benim kanatlarımı inceliyor ve birden beyaz tüylerim konusunda kendimi güvensiz hissediyorum.

"Düşüşten sonra kanatlarımız, ruhlarımızın gerçek doğasını sembolize etmek için gece kadar siyah oldu. Seninki hâlâ

en saf haliyle."

Bunu bilmiyorum, düşünüyorum, yanındaki masaya çökerek. Üç işkencecim beni yozlaştırma görevinde ve burada bulunduğum kısa süre içinde bunu gayet iyi başardılar. Yoksa neden gözlerim onun kollarındaki kaslara ya da pencerenin dışındaki karanlığı taramak için başını çevirdiğinde çenesinin keskin çizgisine takılsın ?

"Uçmayı bilmediğin doğru mu?"

"Bilmiyorum."

Gözleri benimkilerle çarpışıyor ve "Kanatlarını aç" demeden önce uzun bir süre beni inceliyor.

"Pardon?" Daha çok kızardım.

"Zorunda değilsin."

Kanatlarım yavaşça açılıyor ve arkamda tam uzunluklarına kadar uzandıklarını hissediyorum. Çocuğun gözleri merakla açılıyor. Ayağa kalkıyor ve dönüyor. "Ailen yüksek mevkide mi?"

"Ailemin kim olduğunu bilmiyorum."

Çocuk önümde durdu ve kaşlarını çattı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kanatlarım yavaşça arkamdan aşağı iniyor ve omuz silkiyorum. "Cennet'te kimse ailesini tanımaz. Biz Işık'tan doğduk."

Gözleri yuvalarından fırlıyor ve boğazının öksürük ya da boğuk bir kahkaha gibi garip bir ses çıkarıyor. "Işık mı?"

Kulağa çok aptalca geliyor, bunun farkındayım. Kızarıklığımı gizlemek için başımı eğiyorum. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz lütfen?"

Rahatsızlığımı hissetmesine rağmen cevap vermem için beni zorlamıyor. Ayakkabıları görüş alanımda beliriyor ve parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Saklanma."

"Neden bana iyi davranıyorsun?"

Gülümsemesi yumuşak ve alaycı. "Olmamı istemiyor musun?" "Burada her şey farklı. İnsanlar... farklı."

Ben koyu renk kirpiklerimin altından ona bakarken, sanki bu mantıklı bir şeymiş gibi başını sallıyor.

"Adın ne senin?"

Tam o sırada kapı açılır.

Bölüm
FOUr

DAEMON

F Sınıfın içinde durduğumuzda içimdeki öfke hızla yükseliyor. orada, bir sıranın üzerinde oturuyor ve kuzenime yıldızlarla bakıyor.

gözleri. Piç kurusu iyi bir şey yapmıyor. Bana bakmak için döndüğünde gözlerindeki parıltıdan bunu anlayabiliyorum. "Merhaba kuzen."

Ona bir bakışımı geri çekilmesini söyledim. Hiç aldırış . Onu itiyorum ve küçük meleğin çenesini kavriyorum. "Sana dokundu mu?"

"Sakin ol dostum," diye gülüyor kuzenim, saçma sapan sivilceleri patlayarak. Ben aptal değilim, hayatım boyunca onun oyun tahtasının bir parçası oldum.

"Yaptı. O. dokundu mu? dokundu mu?"

Küçük meleğim inliyor ve ben neredeyse ona karşı daha nazik olmak gibi saçma bir dürtüye boyun eğiyorum.

Neredeyse...

"Hayır," diye itiraf ediyor sonunda ve tuttuğumu bilmediğim bir nefesi bırakıyorum. Alaric çoktan kuzenimin suratına dikilmiş, onu daha da güldürüyor. Sinirlerimi bozuyor. Kim olduğunu sanıyor da meleğimizin yanına taşıyor? Bu melek bize ait. Ona dokunan herkesi öldüreceğim.

"Git buradan Dmitriy, seni meleğimize baktığına bile pişman etmeden önce."

Eğlenerek kıkırdaması alçak ve derin, ellerimi iki yanımda yumruklamama neden oluyor. "Senin meleğin mi? Onun adını bile bilmiyorsun!"

"Onun lanet adını bilmemize gerek yok. Şimdi defol git!"

Dmitriy omuz silkiyor ve küçük meleğe, "Kaçmana yardım edemediğim için üzgünüm," diyor.

Ona bakmaya çalışıyor ama gözlerini benden ayırmamak için parmaklarımı çenesine bastırıyorum. Hiçbir şekilde ona bakmıyor.

Şerefsiz. Kapı usulca kapanıyor. Angel, yetişkin bir adamı dizlerinin üzerine çöktürebilecek büyük, kristal mavisi gözleriyle bana göz kırpmıyor. Neden bu kadar güzel olmak zorunda? Cennetten gelen tüm melekler onun kadar nefes kesici mi? Bütün gün ona bakabilirim ama duygusal davranacak havada değilim. Kaçmaya çalışarak bize meydan okumuşken olmaz.

"Bizden kaçabileceğini ve sonuçlarına katlanmayacağını mı sandın?"

Çocuklar iki yanımda toplanıyor. Küçük meleğimiz gözlerini aramızda gezdiriyor, kime odaklanacağından emin değil. Elimi boğazına dolayarak onun için seçimi kolaylaştırıyorum. Ona hükmetme ve irademize boyun eğdirme dürtüsü, kaşınması gereken bir kaşıntı. Ona lanet bir hayvan gibi binmek ve altımda zevkle kıvrınmasını izlerken ona mümkün olan her şekilde sahip olmak istiyorum. Kahretsin, ona *sahip olmak* istiyorum. Onunla sadece oynamak yeterli değil. Alaric ve Ronan eşit derecede huzursuzlar. Hepimiz ondan bir parça istiyoruz, tıpkı küçük dilimler halinde kesip ziyafet çektiğimiz bir pasta gibi.

"Cevap ver ona!" Ronan sol tarafımdan talep ediyor.

Ateşli gözleri meydan okumayla yanıyor ve dudakları kapalı kalıyor. Kiminle oynadığının farkında değil. Karşılık veren bir kıza rastlamak çok seksi. Burada, cehennemde, istediğimiz herkese sahip olabiliriz. Parmağımı şıklattığımda kızlar sıraya giriyor. Ama Angel farklı. O bir bok almıyor. Korkuyor ama ruhunu kırmamıza izin vermeyecek. Bunu göreceğiz. Küçük güzel şeyleri kırmayı severim ve küçük meleğimiz yatak odamın zemininde binlerce kırık parça halinde yatana kadar rahat etmeyeceğim.

Uzanıp parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve ipeksi telleri sertçe çekiyorum. Boynu açıkken onu böyle seviyorum, nefesleri hızlandıkça yumuşak göğüslerinin yükselip alçalmasını.

"Kendini çok mu güçlü sanıyorsun, küçük melek?" Alay ediyorum, yaklaşıyorum. Benim horoz benim sınırlarına karşı gerilir

ve kemer tokamı açmaya başladığımda inliyor. Alışabileceğim itaatkâr bir ses.

Tam fermuarımı indirecekken kapı açılıyor ve müdire içeri giriyor. Karanlık gözleri Angel'ı tarıyor. Akademide dedikodu çok hızlı yayılır, bu yüzden yeni bir oyuncak edindiğimizi çoktan biliyor. Hayal kırıklığına uğradım; gözlerinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile yok.

Küçük meleğin ağzının sol tarafı, bu raundu bir şekilde kazanmış gibi sırtarak yukarı kıvrılıyor. Müdireye en çekici gülümsememi sunmadan önce kot pantolonumun kemerini bağlarken dişlerimi sıkıyorum. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık, hanımefendi."

Söz konusu hanımefendi sabırsızca elini sallıyor ve deniz gibi ayrılıyor. Müdire Hanım ona doğru yürüdüğünde küçük meleğimizin sırtışı düşüyor. Şimdi gülümseme sırası bende. Müdire Hanım soğuk bakışlarıyla yetişkin erkeklerin tir tir titremesine neden oluyor.

"Adın ne çocuğum?" "Aurelia,"

diye ürkekçe yanıtlıyor.

Aurelia...

Ronan ve Alaric ile bakışıyoruz.

"Kendini Cennet'in dışında nasıl buldun? Sürgün mü edildin?"

Müdire Hanım'ın siyah kadife elbisesi kıvrımlarını ikinci bir deri gibi sarıyor. Ronan'ı onun kıçını incelerken yakalıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Eğer onun kendisine baktığını fark ederse, kan kırmızısı tırnaklarıyla gözlerini oyacak. Gerçek hikâyeye, daha önce de olmuştu.

"Ben sürgün edilmedim. Ben..." bana baktı, "...meraklıydım."

"Meraklı küçük bir melek mi?" Müdire mırıldanıyor, sesi ipek gibi yumuşak. "Söyle bana çocuğum, merakın giderildi mi?"

Aurelia yutkundu, gözleri tekrar önündeki kadına kaydı. "Hayır, olmadı."

"Oh?" Müdire Hanım'ın sesi şimdi gerçekten şaşırmış gibi çıkıyor.

Ben de öyle.

Alaric bana bakıyor, gözleri kocaman ve meraklı. *O yapıyor?*
Kaşlarımı çatıyorum. *Beni yeniyor.*

"Cesur bir genç kızsın," diyor Müdire, dişlerini göstererek gülümserken. "Ya öyle ya da aptal."

Aurelia sessiz kalıyor.

Akıllı kız.

"Peki, merakını gidermek için ne yapman gerekiyor?" "Güçlerim."

Müdire ürkütücü bir şekilde durgunlaşıyor. "Güçlerin mi?"

"Düşmüş meleklerin güçleri var, benim neden olmasın? Öğrenmek istiyorum."

"Çocuk, sen gökten geldin-"

"Bu neden güçlere sahip olmamı engellesin ki? Düşmüş melekler de cennetten ama sürgün edildiler. Büyüklerim bize öğretmiyor ya da güçlerimizi keşfetmemiz için bizi teşvik etmiyor. Siz . Ben öğrenmek istiyorum."

Müdire Hanım uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra yarı yoldan dönüp bize baktı. "Yarın derslere başlıyor. Sizlerden onun eğitimini bizzat denetlemenizi istiyorum."

Ağzım açık kaldı. "Ama Müdire Hanım, o Ede'den gelen bir melek-"

"Onu duydun Daemon. Güçlerini keşfetmek istiyor. Ona öğretmek için seni şahsen sorumlu tutuyorum."

"Ama Müdire-"

"Burada bir sorunumuz mu var? Babanla iletişime geçmem gerekiyor mu?"

Ağzım kapandı. Babam bir haftalığına uzakta ve sözünün kesilmesinden hoşlanmayacaktır. Bir sürü aptalca şey yapıyorum ama bu en kötüler arasında. Dönüp yeni oyuncağımızı gördüğünde hiç memnun . Beni öfkeyle aradıktan sonra telefonda ona ondan bahsettiğimde beni zaten azarladı.

"Güzel," diyor, muzaffer, yavaşça oluşan, karanlık bir gülümsemeye kelimeyi uzatarak.

Kadın dışarı çıkarken Alaric gözlerini ona diyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz bana döndü. "Neyin peşinde?"

Güzel soru. Merak etmiyorsa neden *Aurelia*'nın güçlerini keşfetmesine yardım etmemizi istesin ki? Müdire Hanım'ın vücudunda iyi kalpli bir kemik bile yok. Aurelia'ya göz kulak olmamızı kalbindeki iyilikten dolayı emretmiyor. Hayır, Aurelia'nın hangi güçlere sahip olduğunu merak ediyor ve öğrenmek istiyor.

Aurelia... O bize bakarken ben meleği inceliyorum. Yumuşak kıvrımları her nefes alışında yükselip alçalıyor ve uzun, sarı saçları bir şelale gibi sırtından ve omuzlarından aşağı dökülüyor.

"Demek güçlerini keşfetmek istiyorsun?" Dudaklarımı ıslatarak soruyorum. "Beni şaşırttın. Bir an için Müdire Hanım'a eve gitmene izin vermesi için yalvaracağını düşündüm. Burada bizimle kalmayacağını."

"Kendini övme," diye tıslıyor ve banktan kayıyor. Ondan bir baş daha uzunum. Köprücük kemiğime ulaşıyor ama boy farkı korkutmuyor, boynunu büküp bana bakıyor. "Birlikte olabilmek için kalmak istemedim.

sen ya da arkadaşların."

Parmaklarımı ağzına sokarak ya da sikimi ağzına sokarak onu susturma dürtüsüne kapıldığımda, ona uzanmamak için ellerimi yumrukluyorum. Onun öfkesini ve ateşini istiyorum.

"Eğer geri dönersem, gerçek potansiyelimi öğrenemeyeceğim. Ayrıca, kapıların artık benim için açılmayacağını hepimiz biliyoruz. Sen, *Daemon*," diye göğsümü dürtüyor, "bundan eminim."

Ben sırtıttığımda gözlerindeki ateş daha da parlıyor.

"Bu yüzden öğrenebileceğim her şeyi öğreneceğim." Daha da yaklaşıyor, nefesi boynumu okşuyor. "Dikkatli olsan iyi edersin, melek çocuk. Senin için geliyorum. Nasıl ve ne zaman ama seni lanet olası bir kül yığınınına dönüştürecek. Sen

"Senin için dizlerimin üzerinde yalvaracağımı mı sanıyorsun?" Nefes nefese bir kahkaha atıyor ve sikim kot hapishanesinde kıpırdanıyor. Şimdi kesinlikle onu bununla susturmak istiyorum - dar boğazına o kadar sokmak istiyorum ki, kurtulmak için kalçalarımı pençelerken boğuluyor.

"Seni tasmalı bir hayvan gibi yanımda süründüreceğim. Sen ve arkadaşların uğraşmak için yanlış meleği seçtiniz. Ve üçünüzle işim bittiğinde, beni ormanda bıraktığınıza pişman olacaksınız."

Ben kaya gibi sertim. Büyükleri ona uyuyan canavarı neden asla dürtmemesi gerektiğini öğretmedi mi? Bu sefer, dışarı çıkan o ve arkasından sahibini memnun etmek için emir bekleyen köpek yavruları gibi bakan bizleriz.

Bölüm
FIVE

AUREL AI

D Ariana, Ronan'ın kucağında oturduğu koltuktan bana dudak büküyor ve iki kız daha Alaric'le birlikte durdukları pencerenin yanında kıkırdıyor. En kısa sürede

Evlerine döndüğümüzde Daemon beni buraya sürükledi ve parmaklarını şıklatarak şömineyi yaktı.

O zamandan beri kanepede oturuyor, damarlarımdan damlayan zehirle birini öldürmemeye çalışıyorum. Kızların kahkahaları her geçtiğinde midem çalkalanıyor.

Cehenneme geldiğimden beri, anlamlandıramadığım bir duygu yaşadım. Midemi bulandıran bu yoğun, tıkayıcı duygu hiç de hoş karşılanmıyor. Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum - sadece bunun sebebinin kızlar olduğunu biliyorum ve bundan hoşlanmıyorum.

Daemon Ronan'ın karşısındaki koltukta dirseğini kolçağa dayamış, çenesini ellerinin arasına almış oturuyor. Gözleri içimi yakıyor ve dudakları her kıvrıldığında tüylerim diken diken oluyor. Sanki ne kadar rahatsız olduğumu biliyor gibi. Belki de biliyordur. Gözlerimi şöminedeki alevlere dikiyorum, böylece ne ona ne de diğerlerine bakmak zorunda kalıyorum.

"Müdire derslere katılmasına izin veriyor mu?" Dariana Ronan'a soruyor. Sesindeki hoşnutsuzluk açıkça belli oluyor. Gitmemi istiyor.

"Evet," diyor Ronan, parmağını Dariana'nın dekoltesinin içine daldırırken dikkati dağılıyor. Dişlerim gıcırıyor ve Daemon'ın dudakları seğiriyor.

"Ama neden? Onu geri göndermeli."

"Bu olmazdı. olmak eğlenceli," Ronan cevaplar, kıpır kıpır parmağıyla. "Önce onunla oynamak istiyoruz."

Dariana hoşnutsuz görünüyor. İhtiyacı olduğunda sineklik nerede?

Onu suçlamıyorum. Ben de bir tane alabilirdim, böylece Alaric'in kollarından sarkan iki kız

Tanrı'nın her yerdeki kadınlara armağanı.

Ronan ince omuz askısını aşağı kaydırıyor ve kumaş da onu takip ediyor, pembe meme ucunu ortaya çıkarmak için tam göğsünden kayıyor. Ronan göğsünü avuçluyor, sert noktayı emmek için aşağı dalıyor. Dariana'nın gözleri benimkilere kayıyor ve Ronan meme ucunu emerken dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sola doğru kıvrılıyor. Sandalyemden fırlayıp kendimi ona doğru fırlatmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu duygunun gücü beni şaşırtıyor.

Avucumu ağzıma bastırıyorum, titreyen nefeslerim parmaklarımın arasından geçerken Dariana onu diğer göğsüne götürmeden önce parmaklarını kuzguni saçlarında gezdiriyor.

Kayışı da aşağı kaydırarak dilini yavaşça göğsünün üzerinde gezdiriyor. Başka bakamıyorum, gösterileri beni büyülüyor. Daha önce bir erkeğin bir kızı tatmin ettiğini hiç görmemiştim. Böyle şeyler Cennet'te olmaz.

Daemon'ın gözlerinde alevler parlıyor, beni kanepede kıvrılırken izliyor, sonra, "Dariana, küçük meleğimizi getir."

Ne? Donup kaldım, bakışlarımı ona doğru çevirdim. O ne yapıyor? Dariana yavaşça Ronan'ın kucağından kalkıyor ve bana doğru geliyor. Dolgun göğüsleri her adımda sallanıyor ve koyu renk saçları teninin üzerinde hareket ederek meme uçlarını okşuyor.

"Hiç bir kızla birlikte oldun mu, küçük melek?" nefes alıyor ve bacaklarımın arasına geliyor. Ben nefesimi tutarken yumuşak dokunuşuyla saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor, tenim beklentiyle karıncalanıyor.

Başımı sallıyorum.

"Cennette gerçekten hiç , değil mi?"

Dizlerinin üzerine çöküp elbisemi belime kadar ittirdiğinde dudaklarımdan küçük bir şaşkınlık sesi . Elleri külotumla birlikte tekrar aşağı kayıyor. "Sana bu çocukların hissettiremediği şeyleri hissettirebilirim."

Ronan onun arkasından homurdanıyor ve Daemon elinin arkasına bir kıkırdama saklıyor.

"Seninle işim bittiğinde değerli Cennetine asla dönmek istemeyeceksin. Hadi çocuklara bir gösteri yapalım."

Sıcak ağzı amıma indiğinde ellerim ipeksi saçlarını kavramak için havalanıyor. İnliyorum, titriyorum, uzun kirpiklerinden ve klitorisimin üzerindeki kırmızı boyalı dudaklarından başka bir yere bakamıyorum. Tırnaklarını kalçalarıma geçirerek ağzına alıyor. Bu his çok fazla ve ben kanepeye yaslanırken sıvı arzu kıvılcımlar sağarak içime akıyor. Tanrım, buna ihtiyacım var. Çocukların bugün bana çektirdiği acıdan sonra, vücuda onunkinin dokunuşuyla titriyor. Rahatlamaya ihtiyacım var. Buna o kadar çok ihtiyacım var ki beni ıldırıyor.

"Küçük melek!" Daemon'un sesi keskin ve emredici bir şekilde çınlıyor.

Başımı kaldırıyorum, beni yok etmekle tehdit eden bu arzu sisinin içinden ona odaklanmaya çalışıyorum.

"Gözlerini kapatma. Saflığını aldığında Dari'ye bak."

"Lütfen," diye inliyorum, neden yalvardığımdan emin değilim. Daha fazla sürtünme, daha fazla baskı istiyorum. Her şeyden daha fazlasını.

"Bak. At. Dari." Sesi derin, kesik ve seks kokuyor.

Vücuda onunkinin melodisiyle şarkı söylüyor. Bakışlarımı aşağı kaydırıyorum ve gördüklerim karşısında dudaklarım aralanıyor: Dariana bana bakıyor, dili dar girişimi ıslatan arzuyu yalıyor. Daemon parmaklarını şıklatıyor ve diğer kızlar bize doğru yürüyüp Dariana'nın iki yanında duruyorlar. Elleriyle göğüslerimi sıkıyor ve elbisemi başımın üzerinden yukarı doğru kaydırıyorlar.

Yere düşüyor ve sıcak elleri sert vuruşlarla beni yakmadan önce serin hava tenimi yalıyor. Meme uçlarım imdikle ve sıkıştırıldı. Parmaklar ağzıma giriyor ve emmem emrediliyor. övüyorlar ve iyi bir kız olduğumu söylüyorlar. Hissediyorum, istiyorum ve ihtiyacım var. Ağzımdaki parmaklar boğazımdan aşağı kayıyor ve öğürmemeneden oluyor.

"Hoşunuza gitti mi ocuklar? Dokunuşumuzla parçalanmasını görmek hoşuna gidiyor mu?" Dariana amımın dudaklarını emiyor, amımı tokatlıyor.

eliyle amımı okşuyor. Keskin acı o kadar ani ve beklenmedik ki, sırtım kanepeden aşağıya sarkıyor.

Kızlardan biri kulağıma alaycı bir şekilde "Bir daha asla evini göremeyeceksin" diye fısıldıyor. "Güneşi bir daha asla yüzünde hissedemeyeceksin ve Tanrı'nın onayını asla bilemeyeceksin." Meme ucumdaki bir sonraki çimdik acıtıyor. "Sen sadece küçük, pis bir fahişesin, oğlanlar sıkıldığında atılacak bir fahişe. Asla uzun ömürlü olamayacaksın." Sıcak nefesi kulağıma okşuyor. Yüzümü tutuyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına yaklaştırıyor. Sonra dilini çıkarıp alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Zalimliği zar zor fark ediliyor.

Ben bir arzu birikintisi içinde erirken nasıl olabilir? Kukum zonkluyor ve meme uçlarım karıncalanıyor ve ağrıyor. Bu en yüksek düşüş ve en tatlı ölüm. Dariana parmaklarını içime doğru itiyor ve klitorisimi daha hızlı ve daha sert bir şekilde kucaklıyor, hızı artıyor. Mücadele kaybedildi. Onlara ve bedenime yaptıkları işkenceli saldırıya karşı kazanamam. Birçok el, beni suyun altına itmeye ve bu zevk denizinde boğmaya niyetli.

Hava ciğerlerimi terk ediyor ve orgazm içimden öyle bir güçle geçerken sessiz bir çığlıkla dağılıyorum ki, yüzeydeki ışığın parıltısını bir daha asla göremeyeceğim. Üzgün değilim; bunun tadına bakmak için fırtınalı denizlerde savrulmama izin verin.

"Bırak onu," diye emretti Daemon.

Sert eller yanağımı tokatlıyor ve çenemi kavrayarak gözlerimi açmamı emrediyor. Daemon bana bakıyor, gözleri karanlık ve haince bir şeyle yanıyor. "Hâlâ değerli Cennetine dönmek istiyor musun?"

Onunla savaşmanın ne anlamı var? Azalan orgazmdan dolayı çok doymuş durumdayım. "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. Dudaklarım kurudu. Onları ıslatıp kemer tokasına uzanıyorum ama bileğimi sıkı ve acı verici bir şekilde kavırıyor.

"Eğer sikimi , bunun için yalvarman gerekecek."

Elimi kurtarmak için boynumu büküp gözlerinin içine bakıyorum. "Yalvardığımı asla duymayacaksın."

"O zaman asla sikime sahip olamayacaksın." Koltuğa doğru yürür, oturur ve kalçasını sıvazlar. "Dariana."

Bacağına bir dokunuş, sanki bütün gece onu becermek için beklemiş gibi acele etmesi için gereken tek şey bu. İçimdeki kıskançlık midemi bulandırıyor ve bakışlarımı ateşe doğru çeviriyorum ama hemen sonra kışını tutup onu kucağına yatırdığında geri dönüp bakıyorum. Onu derinden ve derinlemesine öperken, diliyle *beni* tadarken gözleri benim üzerimde. Gözlerindeki ateş -bir meydan okumanın ısıltısı- içimde karanlık bir şeyleri harekete geçiriyor. Başka tarafa bakmıyorum. Kırıldığımı görmek değil. Onu çözerken izlemeye devam ediyorum.

Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve kendini tekrar onun boyuna indiriyor. Dilimde iğrenç bir tat olsa bile kafamı çevirip bakmıyorum. Kalbim milyonlarca parçaya ayrılabilir ama yine de onun beni incinmiş görmesine izin vermeyeceğim. Ya da onun üzerinde zıplamasını izlemek çok fazla gelene kadar kendime böyle söylüyorum.

Bedenim iznim olmadan koltuktan fırlıyor, odadan kaçarken karanlık gözleri beni takip ediyor.

Ronan ertesi sabah mutfağa girdiğinde beni önümde bir tabak meyveyle adada otururken bulduğunda, "Çok kötü görünüyorsun," diyor. Yorumunu duymazdan geliyorum ve "Nasıl oldu da seni yemek yerken görmedim?" diyorum.

Üstü çıplak, pantolonu kalçasından aşağı sarkıyor. Dövmeleri dikkatimi çekiyor. Teninde göze çarpıyor, dalgalanan kaslarının keskin hatlarını tamamlıyorlar. Döndüğünde gözlerimi siyah kanatlarının üzerinde gezdiriyorum.

"Biz sizin gibi yemek yemiyoruz. Dolapta meyve var çünkü Daemon dün çalışanlara size biraz meyve toplamalarını emretti."

Bu tek cümlede sindirilmesi gereken çok şey var. "Personel mi?"

Arkasını dönüp tezgâha yaslanıyor ve sulu yeşil bir elmayı ısırmasını izliyor. "Daemon'un babasının hizmetçileri var. Onları görmüyorsun çünkü yolumuza çıkmıyorlar."

Gözlerimi mutfakta gezdirirken bunu düşünüyorum. Büyük, lüks bir ev ve hizmetçileri de mi var? Babası güçlü bir adam olmalı.

"Meyve yemiyorsan ne yiyorsun?"

Ronan'ın gülümsemesi daha karanlık bir hal alıyor ve tezgahı iterek yavaşça bana doğru yürüyor. "Neden sivri dişlerimiz olduğunu düşünüyorsun?"

Çiğnemeyi bırakıyorum, havada bir değişim hissediyorum.

"Estetik nedenlerden dolayı dişlerimiz yok." Ellerini adanın üzerine koyuyor ve yaklaşıyor. "Biz kanla besleniriz."

Gözlerim açılıyor ve cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Alaric mutfığa giriyor. Boxerdan başka bir şey giymemiş, çok lezzetli görünüyor. Düzgün düşünemeyeceğim kadar çok teni görünüyor. Eve döndüğümde böyle erkekleri hiç fark etmemiştim. Kanatlara bayılırdık, vücutlara değil. Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Ronan Alaric'e, "Küçük meleğimiz ne yediğimizi merak ediyor," diyor.

Söz konusu adam dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilerek adada bize katılıyor. "Öyle mi? Ne yediğimizi sanıyorsun, küçük melek? Am dışında."

Daha da çok kızardım. Bütün gece ayaktaydılar, kızları tatmin ediyorlardı. Onları duvarlardan duyabiliyordum ve bu yüzden bu sabah tren enkazı gibi görünüyorum. Uykusuzluk insana bunu yapıyor.

"Ronan senin kan içtiğini söylüyor."

Alaric gülüyor ve keskin dişleri gözlerimi çekiyor. "Var. Bu seni korkutuyor mu?"

Parmağımı tabağımın üzerinde kaydırarak dilimlenmiş çileklerin suyunu siliyorum ve parmağımı ağzıma götürüyorum. Onu emmemi izliyorlar. Acele etmiyorum, onlarla alay ediyorum. "Hayır, beni korkutmuyor."

"Yani senden beslenmek istediğimizi söylesek seni korkutmaz mıyız?" Alaric eğleniyor. Bunu gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyorum.

"Sana siktir git derdim."

"Hayır," diyor arkalarından bir ses. Bu Daemon, kapı çerçevesine yaslanmış. "Dişlerimiz ve sıklerimiz için yalvarırken boynunu açacak ve bacaklarını tecrübeli bir fahişe gibi açacaksın."

Bir dilim kavun alırken ona "Kendini çok büyük görüyorsun," diyorum. "Kuzeninin kanımı içmesine senden daha çok izin veririm."

Bu söylenecek yanlış bir şey ya da doğru bir şey, nasıl baktığınıza bağlı. Daemon kapının pervazını iterek bana doğru yürüdü. Sandalyemi ona doğru çeviriyor ve yüzüme bakarak hırılıyor: "Eğer ona doğru baktığını görürsem seni pişman ederim, anladın mı?"

Kavun dilimini tekrar yere koyarak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve üzerimdeki etkisini görmesine izin vermiyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve o karanlık, öfkeli gözleriyle bana tarifsiz bir zevk ve acı vaat ettikçe bacaklarımın arasında bir sızı başlıyor. "Çifte standartlar insanın aklını başından alıyor. Yani sen Dariana'ya bakabiliyorsun - hayır, yeniden ifade edeyim- sen Dariana'yı *becerebiliyorsun* ama ben senin kuzenine bakamıyorum öyle mi?"

Cevap vermiyor ama yanağındaki tik, gülümsememi bastırmama neden oluyor.

Çok gergin.

"Ya sana senin kurallarına göre oynamadığımı söylersem?" "Bana meydan oku, bakalım ne olacak."

Sandalyeden kalkıp göğsünü hareket etmesini sağlıyorum. "Sanırım yapacağım. Sen dün gece o kızları becerirken, ben de Dmitriy'nin kanatlarını düşündüm. Tanrım, bahse girerim açılmış muhteşem görünüyorlardır-"

Daemon boğazımı sıkıyor ve hırlıyor, "Kapa çeneni!"

"Yoksa ne olur?!" Tersledim. "Ne yapacaksın? Kızların bana dokunsun mu? Yoksa yalvarmadığım için bana kendin mi eziyet edecek ve beni asılı mı bırakacaksın? Yalvarmamı istemek senin için cehennem olmalı koca oğlan. Söyle bana, dün gece onu becerirken beni düşündün mü?"

Daemon'ın beni havaya uçurmasına saniyeler kaldı. O kadar gergin ki birini öldürmemiş olması bir mucize.

"Bu arada ben başka birini düşünüyordum. Sadece *senin* kıvranışını izlemek için bana memnuniyetle sikini yedirecek birini."

Bana tokat attı. Bunu yapmak istediğini sanmıyorum ama kendini durduramadan eli dışarı fırlıyor. Kontrolünü kaybetmesini izlemek çok seksi. Ayıyı tekrar dürtmek istiyorum.

Saçımdan tutup çekiyor. "Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturalım. Sen bize aitsin ve istediğimizi yapmak için bizimsin. Ne yapacağımız konusunda söz hakkın yok. Dün gece kaçtığında seni gördüm. Kıskanmıştın. Bana durmam için bağırma istedin ama gururun acıyı dile getirmeni engelledi. Sen yalvarana kadar, her gece başka bir kızı becereceğim. Kırılacaksın Angel, er ya da geç." Elimi tutuyor ve kot pantolonunun içindeki sert çıkıntının üzerine bastırıyor. "Yalvar ve o senin olsun. Yalvar ve başka hiçbir kız bundan zevk almasın."

Dişlerimi sıkıp elimi geri çekiyorum ve onun sert aletinin dış hatlarının canlı hatırasıyla yanan, karıncalanan parmaklarıma lanet okuyorum. "Cehenneme git!"

Omuz silkiyor ve geri çekiliyor. "Ben zaten cehennemdeyim, unuttun mu? Artık sen de öylesin."

Alaric ve Ronan, o dışarı çıkarken gözlerinde eğlenceyle onu takip ediyorlar. Sonra bana bakıyorlar. Yanağımdaki el izine. "Onu kızdırmak zorundaydın, değil mi?"

Adanın etrafında dönerken Ronan'a tatlı tatlı gülümsüyorum. "Çok eğlenceli."

Önlerinde parmaklarımı göğüslerinde gezdirirken bana bakıyorlar. "O gece beni almamalıydın. Bütün melekler iyi değildir."

"Çabuk öğreniyoruz," diye cevap veriyor Alaric boğuk bir sesle. "Öyle mi?" Parmaklarımı onun sert aletinin üzerinde gezdiriyorum.

Boksörler. Daemon liderimiz. Ona ulaşmak için bu çocukları geçmeliyim. Onun sadık köleleri.

"Ateşle oynuyorsun," diye uyarıyor Alaric ama beni durdurmuyor.

Mırıldanarak, ince kumaşın içinden onun boyunu sıkıyorum. "Sanırım yanmak istiyorum."

"Sen bir bakiresin." Ronan arkamdan yaklaşıp omzumdaki saçlarımı tarıyor. "Seni mahvederiz."

Kulağımdaki sıcak nefesi ve kalçalarımı kavrayan elleri içimde yükselen karanlığı harekete geçiriyor. Daha fazlasını istiyorum. "Öyleyse mahvet beni."

"Ne istediğini bilmiyorsun," diye fısıldıyor, elini boynumun önüne kaydırarak. Sertçe kavlıyor ve dişleriyle kulağımı ısırtıyor. "Sana karşı nazik olmayacağız. Açlıktan ölmek üzere olan bir aslan sürüsü gibi amını yırtar ve bekaretinle ziyafet çekeriz."

O kadar tahrik oldum ki, kalçalarımın içi arzudan yapış yapış oldu.

Alaric bana sırtlıyor, parmakları zonklayan yanağımda geziniyor. "Daemon'u duydun. Yalvar ve hepimiz senin olalım."

Geri çekiliyorlar, sonra kapıdan çıkıp kayboluyorlar. "Siktir," diye homurdanıyorum. Vücudum ihtiyaçla uğulduyor. Evin içinde bir yerde kızlar kıkırdıyor.

Bölüm
ALTI

AUREL AI

T Bulutlar dağılıyor ve gümüşü ay ışığı, bacaklarını dikmiş ve kollarını kavuşturmuş halde duran çocukların yüzlerini ruhani bir ışıltıya boğuyor. Gözlerimi tarıyorum Akademinin arka tarafındaki ağaçlarla kaplı açık arazinin etrafında dolanıyorum. "Burada ne işimiz var?" diye sorarken nefesim kesiliyor.

"Müdire sana uçmayı öğretmemizi istiyor. Başka bir şey yapmadan önce ustalaşmamız gereken ilk beceri bu," diye yanıtlıyor Daemon.

Bakışlarımı tepemdeki yıldız örtüsünden ayırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Beni buraya uçmayı öğretmek için mi getirdin?"

Cevap vermiyorlar ve onlar bana baktıkça ben daha da . Boğazımı temizliyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Kanatlarını aç," diye emrediyor Daemon ve kulaklarım ısınıyor.

Beni umutla izleyen bu üç çocuğun önünde kanatlarımı açmak çok samimi geliyor. Beyaz tüylerim ve soluk tenimle onlardan ne kadar farklı olduğumun farkındayım. Arkamdaki hava değişiyor ve kanatlarım tamamen açılırken çocuklara bir göz atma şansım oluyor. İkisi de tek kelime etmiyor. Sadece bakıyorlar.

"Kımıldat onları." Daemon'ın derin sesi tenimi yalıyor ve sıcaklığın klitorisime çökmesine neden oluyor. Esintinin saçlarını savuruşunu ve kara gözlerinin beni çekişini seviyorum. Kanatlarımı yukarı ve aşağı doğru hareket ettirerek deneysel olarak esnetiyorum. Hiçbir şey olmuyor.

"Hiç uçmadım derken yalan söylemiyormuşsun" diyor, ben kanatlarımı hareket ettirmeye devam ederken etrafımda dönüyor.

"Hayır." Bu itiraf utanç verici, özellikle de buradaki herkes bu kadar yetenekli bir uçucuyken. Neden bunu bize evde öğretmediler? Duvardan uçup bu karanlık yeri kendimiz için keşfedeceğimizden mi korktular?

Daemon tekrar üzerime geliyor, parmakları şaşırtıcı derecede nazik bir dokunuşla çenemde gezinirken üzerimde yükseliyor. "Uçmak senin kafanın içinde. Bu zihinsel bir durum. Sen uçma yeteneğiyle doğdun ama buna inanman gerek. Şüphe edersen kanatların seni taşıyamaz."

Ona bakıyorum, yüzündeki gölgeler beni büyülüyor. "Ya buna inanamazsam? Ya şüphe hep oradaysa?"

"O zaman uçamazsın."

Kulağa çok basit geliyor: İnanırsan inanırsın. "Bana bak," diyor çenemi tutarak. "Ben inanıyorum sen."

Kalbim sarsılıyor. Bu duyguları içimde hissetmeme izin veremem. Ne ona, ne Ronan'a, ne de Alaric'e. Eğer onlara aşık olursam, Freya'yı bir daha asla göremem.

"Şimdi uç," diye fısıldıyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Keskin bir kanat çırp ve yukarı fırla."

Deniyorum ama kanatlarımı hareket ettirdiğimde hiçbir şey olmuyor. Çıplak ayaklarım yere basılı kalıyor ve hayal kırıklığı üzerimde ağır bir yük oluşturuyor.

"Gelecektir," diyor. "Hazır olduğunda, gelecek." "Bana nasıl yaptığını göster."

Geri adım atıyor, kanatları bir güç ve ihtişam gösterisiyle arkasında patlıyor. Bu o kadar hızlı, o kadar ani oluyor ki nefesim kesiliyor. Tepkim onun sırtmasına neden oluyor. "Evdeki çocukların kanatlarından daha etkileyici, ha?"

Kabul etmekten nefret ediyorum ama evet. Evdeki çocuklar beyaz kanatlarını açtığında hiç böyle tepki vermemiştim. Bu farklı. Daemon tehlike, kötü niyet ve bela saçıyor. Kasları tişörtünün altında hareket ettiğinde ve koyu renk saçları gözlerine döküldüğünde ona karşı nasıl bir çekim hissetmem? Ateşle oynamanın tehlikeleri konusunda uyarılmama rağmen nasıl kendimi onun alevlerinde yakmak istemem? En iyi zamanlarda bile ondan nefret ediyor olmamın bir önemi yok. Kendimi onun dikenlerine batırmak istiyorum ve onu kendi dikenlerimle kesip açmak istiyorum.

Kanatlarım arkamda hareket ederken kapanmasına izin veriyorum. Esinti tüylerimi hışırdatıyor ve onları bu şekilde kullanmanın ağırlığından omuzlarım ağrıyor. Ağır ama güçlüler. Sıcak eller omuzlarımdaki saçlarımı tarıyor ve kollarımdan aşağı kayıyor. Artık sadece Daemon değil, Ronan ve Alaric de var.

"Kanatlarını daha büyük aç, Angel."

Parmaklar çeneme giriyor ve yumuşak dudaklar benimkilere değiyor. Bu Daemon değil. Bu çocuğun kokusu farklı; daha topraksı ve baharatlı. "İşte böyle, güzelim. Aynen böyle."

Ben Ronan.

Dili ağzımın içine dalıyor, tadıma bakıyor, tahrip ediyor ve doyana kadar bana ziyafet çekiyor. Onlarla ve vücudumda dolaşan elleriyle sarhoş oluyorum. Arkamdaki havanın değiştiğini hissediyorum. Sonra her şey oluyor; ayaklarım yavaşça yerden kesiliyor ve kalbim heyecandan hızlanıyor. O kadar bunaltıcı ki konsantrasyonumu kaybedip tekrar yere düşüyorum.

"Kahretsin!" Tıslıyorum, sert nefes alıyorum, kanatlarımı kullanılmak üzere tasarlandıkları şekilde kullanamadığım için kızgıyım.

"Nasıl gidiyor?" Dariana bize katılırken soruyor. Hayal gücüne çok az şey bırakan kısa, siyah ipek elbisesi içinde her zamanki gibi nefes kesici.

"Boka batıyor!" Çocuklar "Yerden ayrıldı" derken ben de aynı anda homurdanıyorum.

Dariana gözlerini kırpıştırarak aramıza bakıyor. "Yerden mi ayrıldı? Gerçekten mi?"

Alaric kolunu omzuma doluyor. "Bunu görmeliydin. İnanılmazdı."

Keşke onun heyecanını paylaşabilseydim. Onları birçok kez uçarken gördüm ve bugün başardığım şey onların yapabildiklerinin yanına bile yaklaşamaz. Bırakın dengeyi, ayakta bile zor duran yeni doğmuş bir kuzuyum ben.

Dariana gözlerini devirir. "Kanatlarına bayılmayı bırak."

"Onları gördün mü?" Alaric soruyor. "Burada ereksiyon olmayan tek bir melek bile yok."

"Hadi," diyor Daemon, başını akademiye doğru iterek. "Hadi derse gidelim."

Onlar uzaklaşırken kanatlarımı açıp omzumun üzerinden onlara bakmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Uçmak neden bu kadar zor? Kanatlar bunun için yaratıldı. Ronan ne demişti? Estetik nedenlerle yaratılmamışlar. Elbette dişlerini kastetmişti ama benim kanatlarım için de aynı şey geçerli. Büyüklerimin bize uçmayı öğretmediğini ya da bu düşüncenin zihnimizde filizlenmesine izin vermediğini düşünmek midemi acıyla çalkalıyor.

"Yakında alışırın." Zıpladım, etrafımda döndüm.

Dariana hâlâ burada, kahverengi gözleri temkinli bir ifadeyle kanatlarımı tarıyor. "Daemon'un senden neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum."

"Yine de dün gece seni becerdi," diye çıkışıyorum ve sözlerime hemen pişman oluyorum. Dün gece istediğini aldı diye öfkemi ondan çıkarmak hiç adil değil. Daemon bana ait değil. Hatta öyle olmasını bile istemiyorum. Onu her uzaklaştırdığımda bunu kanıtliyorum. Yine de Dariana onun gücünü içinde hissediyor, onu dolduruyor.

"Ama bütün bu zaman boyunca seni düşündü," diye cevap veriyor, mesafeyi kapatarak. Gece yarısı ve insanı ölüme yaklaştıran gölgeler gibi kokuyor. "Daemon ve diğerleri onları geri çeviren kızlara alışık değiller. Sen onlar için keşfedilmemiş bir bölgesin. Burası Cennet değil," diye fısıldıyor, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Ahlak ve merhametin bizim dünyamızda yeri yok. Daemon senden bir parça koparmak için sana zarar verecek ve eğer bunu özgürce yapmazsan, onu senden söküp alacak."

Parmaklarını boynumun kenarından aşağı kaydırduğında nefesim kesiliyor. Hareketleri yavaş, hayalet gibi bir dokunuş.

"Neden ona karşı koyuyorsun?" diye fısıldıyor, nefesi dudaklarımda dolaşıyor. "İçeri girmesine izin ver, sana mümkün olduğunu hiç bilmediğin şeyler hissettirecek."

"Benden kurtulmak istemen gerekmez mi? Tahtta onun yanındaki boş koltuk için bir tehdit değil miyim?"

Mırıldanıyor, parmakları çıplak kalçalarımın değene kadar dokunuşunu elbisemin üzerinden aşağıya takip ediyor. Elini eteğimin altından geçirip dudaklarımı ayırdığında gülümsüyor. "Yapmalıyım, ama garip bir şekilde merak ediyorum." Parmaklarını nemli külotumun üzerinde gezdiriyor ve kumaşı kancalıyor. Kenara çekip elini içeri kaydırıyor.

"Dariana..." İnliyorum ama dudaklarını dudaklarıma değdirerek yumuşak zevk susturuyor. Alt dudağımı emiyor, ısırıyor ve bir parmağını içime daldırıyor. Bir zevk kıvılcımı karnımdan ağrıyan amıma doğru süzülürken haykırıyorum ve beni daha derinden öperek tekrar içeri giriyor.

Hava almak için ayağa kalktığımızda, "*Merak kediyi öldürür* diye bir söz duydun *mu* hiç?" diye fısıldadı.

Başımı hızlıca sallıyorum, onun dokunuşunu arıyorum. omuzlarını kavrarken kalçalarım. Yanmak üzereyim. Aç ağzı çenemden ve boynumdan aşağıya doğru bir yol çiziyor, emiyor, ısırıyor ve kemiriyor. "Sana bu şekilde dokunmamdan iyi bir şey çıkmayacak ama duramıyorum." Sonra hırlıyor ve keskin bir acı boynumdaki deriyi dağladığında haykırıyorum.

Benden içiyor.

Titreyen bedenimden kanı çeken derin çekişler. İzinsiz alıyor, sürtünen, kızdıran ve kaydıran yetenekli parmaklarıyla beni bastırıyor.

"Şşşt!" diye yatıştırıyor, yarayı yalıyor ve başparmağıyla klitorisimi okşuyor. "Çocuklara söyleme."

Kanımla kaplanmış keskin dişlerini ve çenesindeki koyu kırmızı damlaları görmek beni uçurumun kenarına gönderiyor. Kulağıma "İşte bu, küçük melek fahişe, kraliçenin parmaklarına boşal" diye fısıldarken, parmaklarının üzerinde spazm geçirerek sertçe boşalıyorum.

Dalga kısa sürede geri çekiliyor ve parmaklarını eteğimin altından çıkarıp arzumu emiyor. Gözleri benimkileri tutuyor, çukurlarında parlayan tehlikeli bir şeyin ipucu, bana derinliğimin dışında olduğumu hatırlatıyor.

Çenemi kavırıyor ve usulca kucaklıyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Kendimi yavaşça dizlerimin altındaki nemli, soğuk çimlerin üzerine boğazım düğümleniyor. Ay ışığının çerçevelediği yüzüne bakıyorum.

"Eteğimi kaldır."

Ellerimi pürüzsüz bacaklarına koyuyorum ve yumuşak tenini avuçlayarak kalçalarından yukarı ve kışına doğru kaydırıyorum. Islak amı yüzümde. Kokusunu alabiliyorum.

Başımın arkasına baskı uygulamadan önce tırnakları kafa derimi kazıyor ve beni ona doğru yönlendiriyor. "Bana bak. Amcığma taparken o kocaman gözlerin bana baktığını görmek istiyorum."

Aç ağzıma çok yakın, kalçaları uyarılmışlıkla parlıyor.

"Dizlerinin üzerinde, dudaklarını ayırmış talimatları beklerken ve büyük, masum gözlerin bana bakarken ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Aşağı bak, küçük melek. Amıma bak."

Görüyorum. Aç gözlerim onun ıslak amını ve yarığının üzerindeki yumuşak iniş şeridini alıyor. Onu içime çekmek, kalçasından aşağıya doğru yol alan uyarılma damlasını tatmak istiyorum.

"Damlatıyorsun," diye fısıldıyorum, saçımı sertçe çektiğinde.

"Bunu bana sen yapıyorsun, küçük meleğim. Seni kirletmek ve günah işlemeni izlemek istememe neden oluyorsun."

Yutkunuyorum.

"Şimdi dilini çıkar ve tadıma bak." "Ya beni aramaya gelirlerse?"

"Kapa çeneni ve sana söyleneni yap," diye cevap veriyor saçlarımı çekerek. Dizlerimin altındaki çimenlerin taze kokusu onun arzusunun baş döndürücü kokusuyla karışıyor.

Dilim onun sırlıslıkla kırımlarında. Tatlı tadı ağzımı dolduruyor ve çenemi kaplıyor. Yüksek sesle inleyerek ona sarılıyorum, tırnaklarım kıcını kazıyor.

"*Siktir,*" diye inliyor, ben ağzıma almadan önce dilimin ucuyla klitorisini daire içine alırken bana bakıyor. Tadı o kadar güzel ki, kokusuna ve yumuşak, kadınsı zevk seslerine doyamıyorum. Tırnaklarının keskin sıyrıkları.

"Cehennem, aynen , küçük melek."

Girişini yalayıp dilimde tatlılığını tadarken, dudaklarımı kapladığını hissederken bakışlarını tutuyorum. Dizlerim ağrıyor ve kanatlarım bizi meraklı gözlerden için arkamda açılıyor. Ronan aslanların bir avı parçaladığından bahsetmişti. Bu da onun gibi, Dariana'yı ve onun zonklayan amını koruyorum. Eğer şimdi biri ziyafetimi elimden almaya kalkarsa hırlar ve dişlerimi gösteririm. Ben tatmin olana kadar kimsenin ona sahip olmasına izin vermeyeceğim. Onun vücudu ve bağımlılık yapan inlemeleri benimdir.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övüyor, kalçalarını ustaca yuvarlayarak ağzıma giriyor. "Beni böyle yala."

Yumuşak göğüsleri elbisesinin içinde sallanıyor ve onu dilimle doldurduğumda dolgun alt dudağını ısıyor.

Çok sıcak, ıslak ve sıkı. Kanatlarımın ağırlığı omuzlarımı ağrıtıyor. Onları bu kadar uzun tutmaya alışık değilim ama meraklı gözleri avımdan uzak tutma içgüdüğü çok güçlü. Onu görürlerse, benden almaya çalışabilirler ve bunun olmasına izin vermektense öldürmeyi tercih ederim. Kollarımda parçalanmaya bu kadar yakınken olmaz.

"Ah, Şeytan," diye inliyor, ben beyaz kanatlarımla çerçevelenmiş olarak ona bakarken başını geriye atıyor. Kuzguni saçları gür bir şelale halinde sırtından aşağı dökülüyor. Ellerim onun mükemmel kıcıyla dolu olmasaydı onu çektişirirdim. İki kez daha yaladım ve ellerimde sertleşirken yüksek sesli bir inilti çıkardı. I

Onu orgazmı boyunca tutup, hevesle dölünü yaladım. Tadı çok güzeldi.

Nefes alış normale döndüğünde bacağına indiriyor ve geri adım atıyor. Elbisesi tekrar aşağı kayarak şişmiş amını aç gözlerimden saklıyor ve ben onun tatlı inlemelerinin havada kayboluşunun yasını tutuyorum. En azından dilimde hâlâ onun tadını alabiliyorum. Çenemde, yanaklarımda ve saçlarımda nemli tellerinde.

"Unutma," diyor ben kanatlarımı indirirken, "çocuklara tek kelime etme."

Bölüm
Yedi

AUREL AI

I Onları sınıflardan birinin dışında, etrafı kızlarla çevrili bir kalabalıkta buldum. *Kıskançlık* anında beni boğazımdan yakalayıp sarsıyor ve "*Yalvar* amına koyayım!" diye homurdanıyor.

Yapmayacağım.

Neye mal olacağı umurumda değil.

"Bakın kim o ." Alaric sırtıyor, her iki kolunu sarmış

Minicik elbiselerinden neredeyse dışarı taşan göğüsleriyle bir çift ikiz kızın etrafında. "Bizi buldun."

"Evet, pek kolay olmadı. Burası bir labirent ve her koridor birbirine benziyor."

Ronan dilini bir kızın boğazına sokmuştur, ancak Daemon gözlerini kısıarak "Boynundaki de ne?" diye sorar.

Sertleşiyorum ama maskemi çıkarmıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kolundan sarkan kızı itiyor ve kız bir çığlık atarak geri sendeliyor. Bana doğru yaklaşıp çenemi morartıcı bir şekilde kavradığında hissettiğim memnuniyet beni endişelendirmeli. Ama onun tüm ilgisini istediğim hızla ortaya çıkıyor ve beni böyle tatlı bir şekilde incitmesini sağlayacaksa bir çocuk gibi davranacağım.

"Seni kim besledi?" Öfkeli gözleri bir uyarıyla parlarken sesi lezzetli bir tehlikeyle damlıyor.

İnce bir buzun üzerinde kayıyorum o yakınımaya eğilip beni içine çektiğinde buz kırılıyor.

"kokuyorsun."

Alaric arkamızdan gülüyor. Uzayıp giden, tembel bir ses.

"Herhangi bir amcık değil, Dari'ninki."

Ona ters ters bakıyorum ama dudaklarımı kapalı tutuyorum.

"Kokusunu avucumun içi gibi bilecek kadar çok yaladım o amcığı."

Ben dişlerimi gösterirken sözleri istediği tepkiyi uyandırdı.

Dudaklarına göz kamaştırıcı bir gülümseme yayılıyor ve gözlerini arkama . "Benden bir tane alabileceğini mi düşündün?"

Dariana yanımdan geçip sınıfa girerken omuz silkiyor. "Denemeye değirdi."

Gözlerindeki alaycı pırıltı beni bir nefes çekip yanından geçmek için yeterince rahatsız ediyor, ama kolumdan tutup beni geri çekiyor. "Beni alt edebileceğini mi sandın, küçük melek?"

"Kendini çok fazla düşünüyorsun. Dilim amının derinliklerindeyken aklıma bir kez bile ."

Kaşları havaya kalktı. Yorumumun onu kızdıracağını düşünmüştüm ama onun yerine yüzünü değiştiren ve nefesimi kesen bir kahkaha attı.

"Asi tarafın beni sertleştiriyor."

"Ya da deli. Bir dahaki sefere, başka biri olacak."

Şimdi *bu* bana istediğim tepkiyi veriyor. Sert dokunuşu geri geldi, beni işaretliyor ve canımı yakıyor.

"Düğmelerime basmaya bayılıyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor, parmaklarını boynuma doluyor. Öğrenciler merakla bizi izliyor. Sonunda onun ateşi içimde yanıyor ve bu beni uçuruyor.

"Bir gün yanlış olanı iteceksin ve sonra sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın."

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor?" Kanatlarımı meydan okurcasına açarak fısıldıyorum.

Nefes sesleri etrafımızda çınlıyor ve Daemon boğazımı sıkıca kavırıyor. "Kanatlarını kapat!"

"Yoksa ne olur?!"

Eğilip dudaklarını kulağıma değdiriyor, tüylerim diken diken oluyor ve zevkten zonkluyorum. "Kanatların da senin gibi bana ait. Kapat onları!"

Ona boyun eğmek ve benden istediği iyi küçük kız olmak çok cazip geliyor. Ben iyi bir kız değilim. Ben çok, çok

Babasını dinlemeyen kötü kız. Dediklerini yapmamı istiyorsa, meydan okumamı tokatlaması gerekecek. O zamana kadar, küçük bir velet gibi davranmaya devam edeceğim.

Kanatlarım uzun ve güçlü adımlarla hareket ederken hava arkamdan kayıyor. Büyük kanatlarım olduğu inkar edilemez, özellikle de dişi bir melek için. Neden ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum ama tehdit altında hissettiğimde onları açma dürtüsü, köşeye sıkıştığım da karşılık verme ihtiyacı kadar içgüdüsel.

"Sence kanatlarım onları tahrik ediyor mu? Çocuklar izliyor mu?"

Göğsünün derinliklerinden vahşi, hayvani bir hırıltı geliyor. Tam tepki verip bana istediğimi vermek üzereydi ki yanımızda biri boğazını temizledi.

"Koridorda kanatlarınızı açmanız kesinlikle yasaktır, bayan. Derhal kapatın!"

Gözlerimi kırptırıyorum ve yanımızdaki öğretmene bakıyorum. Hemen dinlemediğimde bıyığı sinirle seğiriyor. Daemon'ın eli hâlâ boğazımda. Oldukça iyi bir çift gibi görünüyor olmalıyız. Kanatlarım kapanıyor ve Daemon'un yanından geçip sınıfa giriyorum.

Ronan arkamdan kıkırdıyor. "Kendine engel olamadın, değil mi?"

"Hayır."

"Bir gün sana zarar verecek."

Bir sandalye çekiyorum. "Buna güveniyorum."

Yanımda oturan Ronan sandalyesinin arka ayakları üzerinde dengede duruyor, o kadar eğiliyor ki düşmemesi bir mucize. "Senden hoşlanıyorum, küçük melek."

Bir çocuk sizi övdüğünde bahardaki bir çiçek gibi açmanız tuhaf bir duygu.

"Beni tanımıyorsun," diye işaret ediyorum ve Ronan dirseklerini masaya dayayarak öne doğru oturuyor.

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"Öyle mi? Nasıl yani? Bana bir şey söyle." "Sen karanlık tarafı olan bir meleksin."

"Bu bir gözlem ve sayılmaz."

Daemon ve Alaric koltuklara yerleşiyor. Gözlerimi geniş omuzlarında ve enselerindeki koyu buklelerde, büyük kanatlarının arasında gezdirmemeye çalışıyorum.

"Senin adın Aurelia."

Gözlerimi devirerek koltuğumda dönüp ona bakıyorum. "Bana gerçek bir şey söyle."

Dudakları seğiriyor. "Gerçek bir şey mi?"

"Rüyalarım nedir Ronan? Beni ne korkutuyor? O gece neden ormana girdim? Merak ediyor olmalısın. Neden bir melek Cennet'ten gizlice çıkıp tehlikelerin kol gezdiği derin, karanlık ormana girdi? Riskleri biliyordum."

Gözleri uzun bir süre benimkilerde oyalanıyor, mavi derinliklerimi araştırıyor. "Cennet'te hiçbir zaman kendini evinde hissetmedin. Dışlanmış , gülümsemen gerekirken gülümsüyordun ama kalbin hep o yüksek kapıların dışında bir şeylere özlem duyuyordu. Yerini bulamadığın bir özlem. Sınıfta oturup boynunu eğerek kapılara bakan ve ormanın fısıltısını dinleyen iyi kalpli küçük bir melek gibiydin."

Nefes almayı bıraktım.

Ronan eğilip fısıldar, "Sadece birkaç kişi ormanın çağrısını duyar. Bunu biliyor muydun? Onları eve çeker. Sen asla Cennet'e ait olmadın. Kanatların Tanrı'nın kör edici ışığı gibi beyaz ama orman seni tanıyor. Doğduğun andan itibaren, ilk adımlarını attığın andan itibaren, ayakların seni kapılara götürdü." Arkasına yaslanır ve kollarını açar. "Bu yeterince gerçek mi?"

Yutkunuyorum, erkeksi bir gurur ve eğlenceyle parıldayan kara gözlerine bakamıyorum. Sözlerindeki gerçek karşısında kalbim göğsümde sızlıyor. "Eğer Cennet'e ait değilsem, nereye aitim? Buraya mı? Cehenneme mi?"

"Cehennem sadece büyükleriniz tarafından uydurulmuş bir isim. Masallarınız sizi zincire vurmak için tasarlandı. Eğer için değilse

Cennet'ten kaçmanıza ne engel olabilir ki? Nereye ait olduğunuza gelince, bunu siz bulacaksınız."

Sözlerinin ardındaki bilgeliğe şaşırarak gözlerimi onunkiler arasında gezdiriyorum ve o da gülüyor.

"Şaşırmış gibi bakma. Ben sadece güzel bir yüz değilim."

Alaric homurdanarak Ronan' buruşturulmuş bir kâğıt parçası fırlatır. "Seni pürüzsüz pislik."

"İzle ve öğren. Önce bana yalvarmasını sağlayacağım."

Bu sefer homurdanan ben oluyorum. "Birkaç yumuşak sözle yalvaracağımı mı sanıyorsun?"

Yakınıma eğilip dudaklarımın kenarına bir öpücük konduruyor, sonra da sırtıyor. "Sanırım bu sadece bir zaman meselesi."

Kalbim göğsümde kesik kesik atıyor. Baharatlı kokusu ve içimde uyandırdığı arzuyla beni uyuştururken nefes almak zor. Yeraltı dünyasında işler nasıl yürüyor? Geldiğim andan beri azmış durumdayım. Hiç durmadı.

Dudakları dudaklarıma değiyor ve gülümsemesi büyüyor. "Senin gibi güzel kızlar er ya da geç hep yalvarır. Bir düşün *Aurelia*, sana neler hissettirebileceğimi. Sen tırnaklarını sırtıma geçirirken, benim sana sert ve hızlı bir şekilde girdiğimi, bakir amcığına sahip çıktığımı hayal et."

Sıcak nefesi dudaklarımı okşuyor, içimi ısıtıyor ve burnunu boynumda gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. İçimde uyandırdığı his o kadar ezici ve güçlü ki dalgalarının altında kalıyorum.

Bıyıklı öğretmen Bay Kozlov, "Öğrenciler, gözler ileri," diye emrediyor.

Yeniden yüzeye çıktım, nefes nefese kalmıştım. Koltuğumda öne doğru dönmeden önce onu ittiğimde Ronan gülüyor.

"Bugün, merkezimizi bulmak için kendi içimize derinlemesine dalacağız.

Biri bana ne olduğunu söyleyebilir mi?"

Koyu renk saçlı bir kız elini havaya kaldırarak hevesle el sallıyor.

Bay Bıyık, "Evet, Liliya" derken ona doğru bakmıyor.
"Güçleriniz merkezinizde bulunur."

Ronan'ın yanımda kıkırdamasına aldırmadan daha dik oturuyorum. "Bu doğru. Çok iyi, Liliya. Eğer beni dinlersen Diğer herkes de ödevlerini yapma zahmetine katlandı," diye homurdanıyor Bay Bıyık koridorda yürürken.

Alaric nefesinin altında "Onun sikini istiyor," diye öksürüyor ve Ronan yanımda kahkahalarla sarsılıyor.

"Bu kadar toy olduğunu kim bilebilirdi?" Fısıldıyorum.

Alaric bana göz kırpmıyor ve Daemon'ın omzunu kendi omzuyla dürtüyor.

Elindeki telefondan başını kaldıran Daemon kaşlarını çatıyor.
"Ne?"

"Onu bir kere sikmedin mi?"

"Kimi?"

Alaric çenesini Liliya'ya doğru kaldırır. "O, öğretmenin evcil hayvanı."

Daemon onun görüş alanını takip ediyor. Ona bakmasından hoşlanmıyorum. Sahip olmamasını dilediğim anılarla yanıp sönen o gözlerle değil.

"Evet." Ayrıntı vermiyor ve ben de kafasının arkasına vurma savaşıyorum. Onlar etraftaki her kızı sikerken ben bakire olmaktan bıktım. Ben yapmadığım halde buradaki kızların yaptığını düşünmek dilimde kötü bir tat bırakıyor. Tam olarak değil.

"Gözlerinizi kapatın," diyor Bay Bıyık, daha önce koridorda kullandığı keskin tonun aksine yumuşak, yatıştırıcı bir sesle. "Kendinizi ormanda yürürken hayal edin. Ayaklarınızın altındaki nemli yosunlar, ağaçlardaki kuş sesleri, burnunuza gelen toprak kokusu. Uzaklarda bir yerde bir dal kırılıyor."

Sandalyeme gömülüyorum ve onun yatıştırıcı sesinin beni alıp götürmesine izin veriyorum, daha da derinlere. Kaslarım gevşiyor ve kanatlarım taş zemini sıyrarak yere düşüyor.

"Havada asılı duran eski ve yıpranmış kırmızı bir kapı var. Yerin hemen üzerinde, hafif aralık, sanki sizi içeri bakmaya çağırır gibi duruyor. Siz yaklaştıkça dallar kırılıyor ve nemli yapraklar çıplak ayaklarınızın tabanına yapışıyor. Kapının ardındaki her neyse onu görmenizi istiyor. Onunla etkileşime geçmenizi istiyor."

Sessizlik içimde hüküm sürüyor, yüce ve güçlü. Kapıya yaklaşıyorum. Fısıltılar beni içeri bakmaya, ne sakladığını görmeye çağırıyor.

Gel çocuğum. Yaklaş.

Dallar derimi kesiyor ama acısı fark edilmiyor bile.

Çok yakın.

Elim kapının düşüyor ve yıpranmış ahşaba baskı uyguluyorum. Ben nefesimi tutarken kapı yavaşça, santim santim gıcırdayarak açılıyor.

Tam o sırada zil çalıyor ve irkilip gözlerimi açıyorum.

Kapı gitmiş.

Bay Kozlov'un sesi sandalyelerin yere sürtünme sesleri arasında çınıyor. "Şimdi rehberli meditasyonun tadına baktınız. Bir dahaki sefere merkezinizi keşfetmeye devam edeceğiz."

Hareket etmem gerektiğini anlamam bir anımı alıyor. Ronan kafamın arkasına bir tokat atana kadar fark etmedim. Sadece nazikçe ama yerimde dönüyorum ve vahşi bir hayvan gibi dişlerimi . Çocuklar güldü ama ben gülmedim. O kapının ardında ne olduğunu öğrenmeme saniyeler kalmıştı. Büyük ve güçlü bir şeydi ve onu bulmam için uzun zamandır bekliyordu.

", küçük melek. Gidelim."

Sandalyemi geri çekerken Daemon kolumdan beni ayağa kaldırıyor.

"Bu da ne böyle?" Kafam

karıştı, yere baktım.

Çizikler hat benim Silahlar. Taze keser o
sızıntı kan damlacıklarıyla.

"Kapıya yaklaşırken dallar elimi kesti."

"Ne?"

"Ağaçlar," diye başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Meditasyon gerçek değildi. İmgeleminin sana bu şekilde zarar vermesine imkan yok."

"Evet, öyle oldu," diyorum kolumu kurtararak. Şimdi kesikleri gördüğüm için, uzaklaşırken sızlıyorlar ve çocukları endişeli bakışlarla baş başa bırakıyorum.

CHAPTER
SEKİZ

ALAR CI

I Daemon'ın yatağında önümde duran kitabın bir sayfasını daha çeviriyor ve yorgun bir nefes vermeden önce yüzümü ovuşturuyorum. "Hiçbir şey bulamıyorum."

Yüzüstü yatan Ronan, bir görevdeyken kütüphanede melekler hakkında bulabildiği her kitabı aldı. Şimdi yerde onun yanında tehlikeli bir yığın halinde duruyorlar.

Daemon elindeki kitabı duvara fırlatıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir dizi küfür savuruyor. "Bundan hoşlanmadım!"

Ronan önündeki sayfadan kaldırmıyor. "Hayır, kontrolün sende olmamasından hoşlanmıyorsun."

"Onun çiziklerini görmedin mi?" "Gördüm.

Görmemek imkansızdı."

Daemon dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru oturur ve yüzünü ovuşturur. "Siktir et bu boku."

Nefesimi üfleyerek bir sayfa daha çeviriyorum ve gözlerim haleli melek çizimlerinin üzerinde geziniyor. "Bu yazarlar hiç bir melek ile tanışmış mı?" Kitabı kapatarak yorum yapıyorum. "Aurelia parlıyor ama kafasının üzerinde lanet bir hale yok."

"Düşüş çok uzun zaman önceydi. Artık neyin doğru olduğunu nasıl bilebiliriz ki?" Ronan önündeki sayfayı okurken başını kaşıyarak soruyor. Üçümüz arasında en sabırlı olanımız o.

"Anlamadığım şey," diyor Daemon, ellerini ağzının üzerinde bir nokta oluşturarak, "Eden'ı neden en başta terk ettiği. Asla geri dönemeyeceğini biliyor olmalı, değil mi? Karanlığı ilk kez tattıktan sonra kapıların onu sihirli bir şekilde içeri alacağını düşünecek kadar saf olamaz. İlk etapta geri dönüş yolunu bulma ihtimali zayıftı. O ormana girdikten sonra..."

Sessizliğe gömüldük, her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolduk.

"Açlıktan ölüyorum," diye yorum yapıyorum yorgun gözlerimi ovuşturarak. "Yemek yemeyeli çok uzun zaman oldu."

"Sence küçük meleğimiz izlemek ister mi? Bu dünyayı merak ediyor, değil mi?" Daemon soruyor.

Ronan sonunda başını kaldırıyor, kara gözlerinde parlayan bir eğlence. "Küçük meleğimizin senin bir insan kızı becerip içini boşaltmanı izlemeye hazır olduğunu düşünüyor muyum? Hayır, hiç sanmıyorum."

Bunu düşünüyor.

"Ama onun duygularını önemseydiğin falan yok, değil mi?"

Daemon arkasına yaslanıp bacaklarını açıyor. "Hayır, istemiyorum."

Yalancı.

"Tamam o zaman," diye yanıtlıyor Ronan ve ses tonundan Daemon'a bir an bile inanmadığı belli oluyor. İkimiz de Daemon'ın kendine yalan söylediğini biliyoruz.

"Hadi ava gidelim."

Onu koridorda takip ediyoruz. Daemon bir sigara yakıyor, sonra kararlı adımlarla Aurelia'nın yatak odasına doğru yürüyor. Kapısına vururken, sigarasından derin bir nefes çekerken bize kısa bir bakış atıyor. Duman dudaklarından dışarı sızıyor, sonra tekrar içine çekiyor ve kapıyı tekrar, bu kez daha sert bir şekilde vuruyor. "Aç kapıyı, küçük melek!"

Kapı yavaşça gıcırdayarak açılıyor ve bizi içeri alırken mavi gözleri açılıyor - aç gözlü ve ağrıyan dişleri olan testosteron dolu üç adam. Kapıyı yavaşça araladıktan sonra dışarı kayıyor ve maun yaslanıyor.

Daemon sigarayı ağzına götürerek, "Bizimle geliyorsun," diye emrediyor. Duman havada kıvrılıyor ve duvarlardaki meşalelerin alevleri mavi gözlerinde titreşiyor.

"Nerede?"

"Sormuyordum ki." Daemon sigarayı botunun altında eziyor. "Yürü bakalım."

Adam boynunu tutup onu yürümeye zorladığında ılık atıyor. Ona karşı çok sert, herhangi bir kıza karşı gördüğümden daha sert.

Ondan hoşlanıyor ama bunu kabul etmiyor.

Sınırdan insan topraklarına geçmek o kadar alıştığımız bir şey ki gözümüzü bile kırpmıyoruz ama küçük meleğimizin gözleri arka sokağā bakarken kocaman ve meraklı. Bir daire çizerek dönerken eteğī kalçalarının etrafında dalgalanıyor. Bu gece sis çok yoğun; yakındaki kanalizasyondan buhar çıkıyor ve ortalık sidik ve p kokuyor.

"şehre hoş geldiniz," diyerek nden yürüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" ıplak ayakları betona basıyor. Ona ayakkabılarını giydirmeliydik ama artık çok geç. "İnsanlar kanatlarını görecek."

"Doğru değil," diye yorumluyor Ronan. "İnsanlar sadece zihinlerinin algılayabildiğī şeyleri görürler. ocukluklarından itibaren bilimsel makalelerinin dışında hiçbir şeyin var olmadığının ğretildiğī bir dünyada yaşıyorlar. Başkalarının onlara sylediğī şey 'doğru' ve bu onları mantıkla açıklanamayan şeylere karşı krleştiriyor. Tanrı gözlerinin içine baksa bile onu göremezler. Bunun yerine, onun varlığını beyinlerinin çocukluklarındaki travmatik bir olaya dayanarak gerekliğī nasıl yorumladığına dair bir teoriyle açıklarlar, böylece gerçek olmayan görüntüler yaratırlar. Sokakta bir çekil değīřtirenin yanından geçip onun tuhaf görünümlü bir köpek olduğunu düşünebilirler. Eğēr insan şekline dönüşürse, gördüklerini şizofreniye bağlarlar. Ben ve kardeşlerim gökyüzünde uabilseydik, bunu garip bir ışık yansıması olarak aıklarlardı."

"Kanatlarını grmeyeceklerini mi söylüyorsun?"

"Onlar inanana kadar olmaz. Ve hayatları ölümcül tehlikeye girene kadar da inanmayacaklar. O zaman hazır olacaklar.

kurtarmak için neredeyse her şeye inanırlar."

Bizi ara sokaktan dışarı kadar takip ediyor. Gecenin bu saatinde barların dışında takılan parti müdavimi gruplar dışında sokaklar neredeyse bomboş. Küçük meleğim her şeyi içine çekiyor, parlak, mavi gözleri huşu içinde parlıyor. Sokak lambalarının yumuşak ışıltısı altında göz kamaştırıyor.

Bir gece kulübüne giriyoruz, sonra geniş bir dans pistine ulaşana kadar bedenlerin arasından geçiyoruz. Duvarlar müziğin ağır ritmiyle titreşiyor ve hava ter ve alkol kokusuyla yoğunlaşıyor. Kısa elbiseli ve yüksek topuklu kadınlar kışkırtıcı bir şekilde dans ederken, erkekler onları yemek yer gibi süzüyor.

"Burada ne işimiz var?" Angel müziğin üzerine bağıırır.

Daemon gözlerini şimdiden birine dikmiş durumda: Ateşli saçları ve soluk, çilli teni olan bir kız. Üzerindeki kırmızı elbise ona ikinci bir deri gibi oturuyor, yumuşak kıvrımlarına uyum sağlarken, o da boğucu ritme ayak uydurarak hareket ediyor. Daemon insan kızın arkasından yaklaşıyor ve onu göğsüne doğru çektiğinde Angel çenesini sıkıyor. Birlikte akıcı bir şekilde hareket ediyorlar. Daemon gözlerimizin önünde sihrini konuşturuyor, avını hazırlıyor ve kokusu ve güçlü elleriyle onu etkisi altına alıyor.

Bölgesini koruma içgüdüsüyle hareket eden küçük meleğimiz yanımızdan geçmeye çalışıyor. Kolumu beline dolayarak onu geri çekiyorum. Henüz göremiyor ama ilkel arzuları ön planda ve görüşünü bulanıklaştırıyor.

"Şimdi zamanı değil. Avı bölmenize izin veremem."

Sertleşerek boynunu büküp bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Bazen bu kadar saf olması çok sevimli. "Bak," diye emrediyorum, çenemi önümüzdeki sahneye doğru eğerek. Daemon burnunu kızın boynuna gömdüğünde küçük meleğin dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum. Henüz büyük resmi göremiyor.

"Bırak gideyim," diye emrederek kolumdan kurtuldu ve ben de arkasından bakakaldım.

yön.

" gitmeli miyiz?" Ronan sorar. "Onu bırakın. Geri dönmek için bize ihtiyacı var."

Ronan bana kararsızca bakıyor. Gruptaki en yumuşak kişi o ve gerçek bir meleğin insan dünyasında tek başına, buradaki tehlikeler hakkında bu kadar az bilgiye sahip olduğu düşüncesi onun yüreğini burkuyor. Daemon elini kadının eteğinin altından geçirdiğinde düşünceler kafamdan uçup gidiyor. Turnayı gözünden vurduk. Daemon kızı arka sokağa doğru götürürken biz de onu takip ederek hep birlikte içeri giriyoruz. Kapının üstündeki ışık kırılmış ve içerisi karanlık. ve yumuşak parıltı itibaren a sokak lambası daha fazla aşağıGeçit ana caddeye açılıyor. Daemon kızı karanlık sokağın derinliklerine, ışıktan uzağa yönlendirir. Bir kanalizasyonun buharıyla gizlenerek kızı köşeye sıkıştırır. tuğla duvara yaslanmış, eteğini beline kadar sıyırmıştı.

Arkasında bizi gördüğünde zihnine bir parça berraklık giriyor. Gözleri açılıyor ve nefesi kesiliyor ama Daemon eliyle sesini bastırıyor. Ziyafet çekme isteğiyle dişlerim ağrıyor. Şerefsiz Daemon bunu biliyor ama acele etmiyor, kedinin fareyle oynadığı gibi yemeğiyle oynuyor. Yine de kendini tutuyor.

Ronan da fark etti. Bana attığı bakış hem merak hem de şaşkınlık dolu. Yani belki de Daemon küçük meleği tehdit etmesine rağmen onu sikmeyecek? Onu ilk kez bir ziyafetten önce kolay bir sikişten çekinirken görüyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, kemerine uzandığında onu itiyor, sonra sinirli bir kükreme çıkarıyor ve geçerken Ronan'a "Onunla sen ilgilen," diyor.

Ronan'ın kadını duvara doğru kaldırıp bacaklarının arasına yerleşmesini izlerken eğlenerek sırtıtmamı engellemek imkânsız. Bunu neden yapıyoruz? Çünkü kadın boşaldıktan sonra kanın tadı daha tatlı geliyor. Önce onu baştan çıkarmadan da kanını emebiliriz ama aynı tadı vermez. Tüm düşmüş melekler bunu bilir.

"Amcığın kırbaçlandı, ha?" Alay ediyorum.

Daemon başını bana doğru çevirdi. "Siktir git. Ben amcık kırbacı değilim."

"Hayır mı? Bu yüzden mi şu anda onun içinde değilsin? Neden Ronan'ın pis işleri yapmasına izin veriyorsun?"

Zayıflık göstermekten nefret eden Daemon sinirle dişlerini sıkıyor. Bir kızın onu bu şekilde kontrol edebileceği fikri bile tüylerini diken diken ediyor. Ronan kızla dalga geçiyor, külotunun üzerinden okşuyor ama daha ileri gitmiyor ve parmakları asla kumaşın altından kaymıyor. Daemon çok geçmeden sabrını kaybediyor ve beni ileri itiyor. "Onu hallet."

Kıkırdarak ellerimi kaldırıyorum. "Peki, siz orospu çocukları bir gecede am kırbacı olduğunuza göre ben yaparım."

Onun yerini aldığımında Ronan rahatlamış görünüyordu. Bu kadını sikmek ne kadar zor olabilir ki? Bacaklarını ayırmak ve sıcaklığına gömülmek büyük bir mücadeleymiş gibi davranıyorlar. Ama parmaklarımı külotunun içine soktuğumda yapamıyorum. Bir şey beni durduruyor. Tekrar deniyorum ama elim geri kayıyor. Bu da ne böyle? Kremi boynunu avuçluyorum, alnımı onunkine yaslıyorum ve gerekeni yapmak için gereken gücü topluyorum. Kadının uzun saçları kızarmış yanaklarına değiyor ve dolgun dudakları ancak bir aptalın tatma fırsatını geri çevirebileceği kadar davetkâr görünüyor. Görünüşe göre, o aptal benim.

Daemon sabrını kaybediyor ve beni iterek yoldan çekiyor. Bir hamlede kızın boğazını parçalıyor, kız attığında hırlıyor. Bu bizim de harekete geçmemiz için bir işaret. Sessiz adımlarla ilerliyoruz. Dizlerimin üzerine çökerek, Ronan bileğini dudaklarına götürürken ben de dişlerimi uyluğundaki atardamara geçiriyorum. Bastırılmış mücadelesi kısa sürede sona eriyor. Kalbi duracak kadar yavaşlarken tuğla duvara doğru gevşekçe düşüyor. Gölgelerin arasına karışıp uzaklaşmadan önce son damlasına kadar içiyoruz. Yığılmış bedeni yere düşüyor ve cansız gözleri karanlık gökyüzüne bakıyor.

Zor nefes alan Daemon ağzını siler. "Bu konuyu bir daha konuşmayacağız."

"Bence yapmalıyız," diye yanıtlıyor Ronan, kızın kalçasına dokunarak. "Neden hiçbirimiz bu kızı beceremiyoruz?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Yapabileceğimi sandım ama sonra külotunu kenara kaydırmaya çalıştığımda bir şey beni durdurdu."

Büyük bir gürültü beni korkutuyor ve Daemon'un bir çöp tenekesine saldırdığını görmek için dönüyorum. Bir değil, üç kez tekmeliyor.

"Melek sadece lanet olası bir kız," diye homurdanıyor. "O kadar da özel değil."

Ronan konuşmadan önce onun sakinleşmesini bekler, "O zaman neden insanla yatmadın?"

"Neden yapmadın?" Daemon karşı çıkıyor, alnı ince bir ter tabakasıyla kaplı. Elinin tersiyle sildikten sonra sertleşiyor. "Angel hangi cehennemde?"

"İçeride bir yerde," diyorum başparmağımdaki kan damlasını dudaklarımın kenarından emerek.

Daemon içeri giriyor ve biz de kan ve ölüme bulanmış bir şekilde arkasından gidiyoruz. Beslendikten sonra bara tekrar girmek iyi bir fikir değil. İnsanlar kanatları görmekte zorlansalar da kana yabancı değiller. Dans karşısındaki bir kanepede oturan ve bir insanın kucağına oturmuş olan meleşimize doğru ilerlediğimizi gördüklerinde deniz gibi ikiye ayrılıyorlar. Daemon gibi çabuk sinirlenen biri değilim ama öfkem hâlâ kanımı kaynatıyor. İsteddiği zaman bir velet oluyor. Onu bulacağımızı biliyordu ve Daemon'a bildiği en iyi şekilde saldırdı - onun kıskanç tarafını uyandırarak.

Kolundan tutarak onu adamın üzerinden çekip alır. Angel kışının üzerine düşer ve şaşkınlık ve dehşet içinde bakarak tekrar ayağa fırlar.

"Kızıma dokunabileceğini mi sanıyorsun?" Daemon yanlış zamanda yanlış yerde olan masum yabancıya hırlıyor. Adam cevap veremediği için Daemon nefes borusunu koparır ve yaradan kan fişkirir. Daemon'ın

guruldama, boğulma ve nefes alma sesleri beni gülümsetiyor. Daemon küçük meleğe çok önemli bir ders veriyor: Bize karşı gelirsen birileri sonuçlarına katlanmak zorunda kalır.

Daemon adamın üzerinden indikten sonra etli parçayı yere atar ve başka bir şey söylemeden fırlayıp gider. Angel, kocaman gözleri ve şaşkın ifadesiyle ellerini ağzına bastırmış, az önce olanlara inanamıyordu. Bunun biraz aşırı olduğunu kabul etmeliyim. Daemon'un kız arkadaşıyla flört ettiği için bir adamın soluk borusunu parçaladığını hiç görmedim. Bunun için Daemon'ın

-Daha önce hiç yapmadığı bir şey.

Çok ilginç.

Angel şok olmuş, ağlayan insanları umursamadan onun peşinden dışarı fırlar. Dışarı çıkar çıkmaz Daemon'ın sırtını itiyor. "O da neydi öyle?! Ne oluyor lan Daemon? O adamı öldürdün!"

Gözleri ölümcül bir tehlikeyle parlayarak ona doğru dönüyor. Tepeden tırnağa kan içinde, şeytanın ta kendisi gibi görünüyor. "Başka bir adama bakarsan ne olacağı konusunda seni uyarmıştım. Bunu hak etmişti. O şerefsiz senin külotunun yarısına kadar girdiğini sandı."

Göğsünü sertçe itiyor ama adam kıpırdamıyor. "Sen hastasın, Daemon! Sen hastasın!"

Ronan, "Çocuklar, babanıza neden insan hapishanesine düştüğümüzü açıklamak istemiyorsak gitmemiz gerekiyor," diyor. Şaka gibi ama haklı olduğu bir nokta var. Zaten bir karmaşa yarattık. Uzaktan siren sesleri geliyor. Daha önce hiç böyle bir sahneye neden olmamıştık. Genelde kızlar gecenin sessizliğinde kaybolur ve zavallı bir evsiz tarafından bulunur. Meleğimiz bu gece küçük gösterisiyle Daemon'un içindeki canavarı serbest bıraktı.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" diye homurdanıyor adam kanlı kolunu beline dolayıp ikisini de havaya fırlattığında.

Kanatlarım açılıyor ve çatıların üzerinde süzülerek peşlerinden havalanıyorum. "Babanın yapacak çok işi var.

."

Daemon beni zar zor kabul ediyor ve zavallı Angel bir örümcek maymunu gibi ona yapışıyor, bacakları beline dolanıyor ve kolları boynunu çevreliyor.

"İki ölü beden. Üç uçan melek," diye kıkırdıyor Daemon'ın diğer tarafındaki Ronan.

Babası yakında bunu çözecektir, ama çok mutlu olmayabilir.

Yeraltı dünyasına geçiyoruz. Sıcaklık hemen düşüyor ve ağaç tepelerinin üzerinden uçarken gece daha karanlık görünüyor.

Küçük meleğimiz tartışmaya devam ediyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Sen tam bir psikopatsın!"

Eğer dikkatli olmazsa, adam onu düşürebilir.

Bölüm
Nine

AUREL AI

W Sonunda Daemon'un evinin önüne geldiğimizde, ona yapıştığım için kanlar içindeydim. Siyah elbisem lekeli kıpkırmızı; saç tellerim sarı saçlarım yanaklarıma bulaşan kana yapışıyor. Ayrıca Daemon'ın erkeksi kokusuyla karışık bakır kokuyorum.

Daha ayakları yere basar basmaz onu ittim ve içeri daldım. O da peşimden geliyor, kara bir fırtına bulutu benimkiyle çarpışmak üzere. Beni ön kapının içinde durdurduğunda yaptığımız şimşek gösterisi muhteşemdi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun ?!"

Yanağına sert bir tokat atıyorum ve yüzü yana savrulduğunda kendini beğenmiş bir tatmin duygusu hissediyorum. Ama bu his uzun sürmüyor. Daemon beni geri itiyor ve ben de koridordaki masayı duvara doğru iterek tökezliyorum ve siyah güllerden oluşan bir vazoyu yere düşürüyorum.

Beni kaldırarak üstüme oturtuyor ve eliyle ağzımı kapatarak dudaklarımdan fişkırان öfkeli zehir dizisini susturuyor. "Bana karşı gelebileceğini mi sanıyorsun, küçük melek? Sen kalçalarını başka bir adamın kasıklarına doğru yuvarlarken benim sessizce gölgelerde düşüneceğimi mi sanıyorsun? Yanlış, çok yanlış. Sana pis ellerini sürmeye cüret eden her bir erkeği katledeceğim. O yüzden beni bir daha deneme."

Sesim elinin arkasında boğuklaşıyor. Buna rağmen ona küfür etmeyi bırakmıyorum. Ona 'orospu çocuğu' ve 'pislik' diyorum. Büyüklerimin yüzünü kızartacak ve beni kapıdan dışarı atacak kelimeler, başımı döndürecek kadar hızlı. Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye nasıl cüret eder?

Külotumu sıyıran Daemon kalın bir parmağını içime sokuyor. Hazır değilim ve canım acıyor, ama aynı zamanda çok iyi hissettiriyor. Bacaklarımı daha geniş açıyorum, ona cesaret ediyorum.

Ciddiymiş gibi beni parmaklıyor. Ve yapıyor da. Kısa sürede iki parmağını gömdü, beni mümkün olan en iyi şekilde yayıyor ve acıtıyor. Arkasında Alaric ve Ronan sırtarak onu izliyorlar. Liderleri beni böyle ödüllendirirse daha sık yaramazlık yapabilirim.

"Sence o *insan*," diye tükürdü kelimeyi, "seni böyle hissettirebilir mi?"

Bu öfkeli Daemon'a bayılıyorum. Acımı iğrenç sözlerle ve başparmağını şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirerek dindirmeden önce canımı yakmasına bayılıyorum.

Boğazımı kavramak için elini ağızımdan indirdiğinde, çılgınca bir kahkaha balonu salıyorum. "Bence onun siki içimde harika bir his uyandırır." "

Elinde her fırsatta eşek arılarının yuvasını dürtmek için kullandığı sopası olan meleğe merhaba deyin - o benim.

"Kapa çenen!" Daemon homurdanıyor, parmaklarını çıkarıp ağızıma sokuyor. Öğürüyorum ama o vazgeçmiyor. "Bana böyle saygısızlık edebileceğini mi sanıyorsun? Ben bulaşmak isteyeceğin biri değilim."

"Ama çok eğlenceli," diye alay ediyorum parmakları geri çekildiğinde.

Koridordaki masadan çekştirilerek kaldırılıyorum ve beni üst kattaki yatak odasına sürüklerken öfke saçıyor. Muhtemelen korkmam gerekirdi ama bana neler yapabileceğini düşündükçe içimi bir heyecan kaplıyor. Ronan kapıyı açıyor ve Daemon beni içeri iterek tökezlememe ve yere düşmeme neden oluyor. Buzlu taş derimi ısıtırıyor ve kanayan dizlerim lezzetli bir şekilde acıyor.

Daemon saçlarımı yumrukluyor, beni diz çökmem için yukarı çekerken diğer eliyle kemerini çözüyor. Hepsi öyle yapıyor. "O pis ağızına bir ders vermenin zamanı geldi." Düğmelerini çözüyor, kot pantolonunun ve boxer'ının önünü aşağı itiyor. Aleti dışarı fırlıyor, sert ve büyük, o kadar büyük ki. Ağızım anında beklentiyle sulandı.

"Bu gece küçük bir velet gibiydin." Damarlı aletini dudaklarıma yapıştırıyor, sonra hevesle dilimi dışarı çıkardığımda kıkırdıyor. Dilimi düzleştiriyorum, kafa derim yanarken ve kanlı dizlerim ağrırken şehvetle ona bakıyorum. *Kullan beni.* Alaric ve Ronan Daemon'a katılıyor, siklerini okşuyor ve kalın uzunluklarıyla benimle alay ediyorlar.

"Tadına bakmak ister misin?" Alaric sorar.

Eğilip onu ağzıma almak için can atıyorum ama Daemon'ın saçlarımı sıkıca kavraması beni engelliyor.

"Seni boğmamızı mı istiyorsun, tatlım? Seni ağlatmamızı mı?"

Hevesle başımı sallıyorum, Daemon sikinin kalın başını dilime sürttüğünde inliyorum.

"Yalvar!"

Üşüyorum. *Hayır, , hayır.*

Bunun dışında her şey.

Hızlarını artırır, uzun, ustaca vuruşlarla kendilerini tatmin ederler, erkeksi, damarlı elleri çeker, çekiştirir ve sarsar.

"Yalvarırsan her fantezini yerine getiririz. Hepimize sahip olabilirsin," diye söz veriyor Ronan.

Çenemi tuttum. "Asla yalvarmayacağım."

Daemon saçlarımı bırakıp ensemdaki bir avuç saç telini kavrayarak, "Ne utanç verici," diyor. Başımı geriye doğru itiyor ve sikini yüzümde gezdiriyor.

"Bana bakmaya devam et," diyor nefes nefese bir sesle, klitorisim ağrıyor ve zonkluyor. "Sadece söylemen yeterli, istediğin zaman sikimi alabilirsin."

"Senden nefret ediyorum. Sen bir canavarsın."

"Evet, öyleyim. Ben *senin* canavarınım." Sıcak dölleri hızlı fişkirmalar halinde yüzüme çarpıyor ve kirpiklerime, yanaklarıma ve dudaklarıma yağıyor.

Son fişkırtmayı yakalamak için hevesle dilimi geri çıkarıyorum. Ronan onun yerini alıp dilimi düzleştirmemi emrettiğinde, serbest bırakılmasıyla kaplı olarak ona bakıyorum. Karşı koyuyormuşum gibi yapmak isterdim ama . Klitorisim

Yanaklarımı ve dudaklarımı kaplayan tuzlu salgısının tadını aldığımnda neredeyse acı verici bir şekilde ağrıyor.

"Siktir," diye inliyor, yapışkan dölünü sikinin tepesiyle tenime bulaştırıyor. Kalın, şişkin başıyla karıncalanan dudaklarımın etrafında dönerek tekrar tekrar sürtünüyor ve ben onu kapmaya çalışıyorum, onu tatmaya ve damarlı uzunluğunun ağzımı doldurduğunu hissetmeye hevesliyim. "Çok güzel lan!"

Alaric boğuk bir sesle, "Sıra bende," deyince Ronan geri adım attı. "Eğer bir velet gibi davranırsan, biz de sana velet gibi davranırız," diyor Ronan, uzun aletini sert ve hızlı bir şekilde sallayarak. "Bize karşı kazanamazsın, o yüzden hiç deneme bile çünkü seni her seferinde dize getiririz."

Ona gülümsedim. "Bana en kötüsünü getir."

Cevap olarak alçak sesle ve boğuk bir şekilde kıkırdıyor. "Ne dilediğine dikkat et. Şimdi iyi bir fahişe gibi ağzını aç."

Yapıyorum. Amımdan arzu damlıyor ve kalçalarımı birbirine sürtme dürtüsü karşı konulmaz bir hal alıyor. Gözlerindeki ateşten başka bir yere bakamıyorum, inliyorum.

Ilık dölleri boncuk boncuk, çenemden aşağı süzülüyor. Mahvoldum, üç adam tarafından işaretlendim. Alaric fermuarını çekip odadan çıkarken Daemon'ın omzuna vuruyor. Ronan da çıkıyor.

Yalnızdık. Daemon yükseliyor, karanlık gözleri cehennem ateşiyle parlıyor. "Şu haline bak," diyor sesinde tehlikeli bir tonla. "Dizlerinin üstünde, her tarafın bizimle kaplı."

I Yapma. Saklan. I tanışmak onun bakış ve izin ver onu bkz. İçimdeki karanlığı, onun oraya yerleştirdiği karanlığı. Bir adım daha yaklaşarak başparmağıyla dudağıma bastırıyor ve dudağımı dişlerimden uzaklaştırıyor. "Öyle bir ateş var ki Ama yine de dizlerinin üzerinde memnun etmeye çok heveslisin."

Bir hayvan gibi hırlayarak dokunuşundan uzaklaşıyorum. Ani hareket kanayan dizlerimi acıtıyor.

Daemon saçlarımı yumruklayarak, "Senin için öldürdüğüme nankörlük ettiğin için burada kalabilirsin," diyor. Öfkesi dalga dalga yayılıyor. Keskin bir çekişle boynumu çıplak bıraktı. "Dizlerinin üzerinde kalabilirsin, dölllerimizle kaplanabilirsin."

Biz gelip seni tekrar bulana kadar bir fahiŖe olarak kalacaksın. , seni cezalandırırım."

Ona tükürdüm, o da bana tokat attı. Bu beni daha da tahrik ediyor. "Bana karşı gelme!" diye emrediyor, çenemi sertçe kavırıyor.

"Anlaşıldı mı?"

Benden alacağı tek cevap burun deliklerimin açılışı olacak. Bırakıyor ve başka bir Ŗey söylemeden çıkıp gidiyor. Kapı arkasından çarparak kapanıyor ve ben sanki Daemon'un ta kendisiymiş gibi ona bakıyorum. Lanet olası pislik! O kim oluyor da bana ne yapacağımı söylüyor? Bir köle gibi burada diz çökmemi emrediyor. Ama hareket etmiyorum. İyi bir kız gibi diz çöküyorum. Çünkü bir yerde, o adamı öldürdüğü için minnettarım. Ve içimdeki hastalıklı, çarpık bir parça, dişlerini gösterip o adamın nefes borusunu hiç düşünmeden parçalayan canavarı sevdi. Daemon üzerinde böyle bir etkim var. Benim için öldürür, başka bir kız için değil.

Bölüm
On

DAEMON

"H "Onu daha ne kadar bekleteceksin?" Alaric viski bardağını dudaklarına götürerek soruyor. oturma odasında kanepelerde yayılmış durumdayız, babamın pahalı alkolünü içiyor. Bizi azarlamak için burada değil. Sigaramdan derin bir nefes çekiyorum, tekrar içime çekmeden önce dumanın dışarı sızmasına izin veriyorum. Çatıdaki avize cehennemden daha eski görünüyor - eski zenginliğin laneti. Burada her şey antika.

Alaric beklentiyle beni izliyor.

Başımı döndürerek bir duman bulutu üflüyorum. "Ben iyi ve hazır olana kadar bekleyebilir."

"Üç saat oldu," diye yorum yapıyor Ronan. O herifi tanırıyorsa, muhtemelen onun için üzülüyordur.

"Ve üç tane daha bekleyebilir." Sigarayı dudaklarıma götürüp gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Kızlar kıvılcımlanıyor. Çok rahatladım. Uzun zamandır olmadığım kadar. Yatak odamda diz çökmüş dönüşümü beklerken onu düşünmek hoşuma gidiyor. Güzel yüzü kardeşlerim ve benimle kaplı. Bahse girerim klitoris zonkluuyordur.

Küçük bir parçam canını yakabilmek için hareket etmesini umuyor. Onu dizlerimin üzerine yatırıp içine biraz minnettarlık tokadı atma düşüncesi kaşınmam gereken bir kaşıntı. Neden bu kadar inatçı? Sıkimi istediğini biliyorum, o zaman neden lütfen demeyi reddediyor?

İnliyorum, gözlerimi ovuşturuyorum, sigarayı iki parmağımın arasına sıkıştırıyorum. Yalvarmasını o kadar çok istiyorum ki. Hayır, ona *ihtiyacım var*.

"Onu kırmak için ne gerekiyor?" Alaric sorar, Düşüncelerimi yankılıyor.

Elimi indiriyorum ve gözlerimi açıyorum. Ateşin ışığı avizeden yansıyor. "Ben bilmiyorum lanet biliyorum, ama ben

kararlıyım."

"Onu yine de becerebiliriz. İstemiyor değil ya," diyor Ronan.

"Hayır," diye cevap veriyorum, "yalvaracak."

"Ve bunu yaptığında, onu mahvedeceğiz."

Gülümsemem yavaş yavaş oluşuyor. Alaric en az benim kadar acımasız; onu acımasız, vahşi bir hayvan sürüsü gibi parçalayacağımızı biliyor. Onunla işimiz bittiğinde, artık kendi adını bile bilmeyecek ve kesinlikle barlarda insan erkeklerle sevişmeyecek. Bu düşünce bile ellerimi yumruk yapmama neden oluyor. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce kendimi sakinleştirmek için sigaradan bir nefes daha çekiyorum, oraya gidip onun kıcını çiğ çiğ sıklamak gibi. Şöminede yanan odunlar çıkırdarken duman havada kıvrılıyor.

"Ara sokakta ne oldu?" Alaric soruyor. Bunu

düşünmek istemiyorum. "Bir aksaklık oldu."

"Bir aksaklık mı?" diye gülüyor Ronan, sonra başını kanepenin arkasına yaslayıp bana bakıyor. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Bir Süper Mario oyunu mu?"

Bir kahkaha atıyorum, ama bu yorgun bir ses. Aurelia bana ne yapıyor? Ben hatalıyım. Bir insan kızını beceremedim, sonra da bir adamı öldürdüm. Hepsi sarı saçlı ve mavi geyik gözlü bir melek yüzünden.

"Lanet olsun, dostum," diye inleyerek yüzümü ovuşturuyorum. "Dari ve arkadaşlarını davet etmemiz gerekecek. Bu işi yoluna koyalım."

Alaric gülerek, "Hıyar gibi davranma," diyor. "Dari'yi becermek istemiyorsun."

"Ayrıca kırbaçlanmak da istemiyorum. Hiçbir kadın benim üzerimde böyle bir güce sahip olamaz."

Ronan öne doğru oturuyor ve sigarayı dudaklarımın arasından kapıyor. Derin bir nefes çekiyor, ciğerlerinde tutuyor, sonra dumanı yüzüme üflüyor. "Çok geç kardeşim. Seni taşaklarından yakaladı."

Yüzünü iterek onu güldürüyorum. "Ona kimin yetkili olduğunu gösterelim."

Ayağa kalkıp üst kata çıkıyoruz. Aletim beklentiyle kıpırdıyor. Ne bulacağız? Hala iyi bir kız gibi diz çöküyor mu, yoksa bana itaatsizlik mi etti? Her halükarda ben kazanıyorum.

Koridor, ağır ayak seslerimiz ve camda patırdayan yağmur dışında sessiz. Beslendiğim için kendimi harika hissediyorum; güçlü ve canlı. Küçük meleğimin istediğim yerde olması da yardımcı oluyor: dizlerinin üzerinde ve bana boyun eğiyor. Elimi kapının koluna koyarken kardeşlerimle karşılıklı sırtıtıyoruz.

Alaric çenesini kaldırıyor. Aç .

Kolu aşağı doğru iterek, Noel'deki bir çocuk gibi kapıyı açıyorum. Küçük melek paketlenmiş bir oyuncak ve ben onun ambalajını yırtmak için sabırsızlanıyorum.

"Vay, vay," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde içeri girdiğimde ve onu emrettiğim gibi diz çökmüş bulduğumda.

Gözlerindeki ateş hâlâ yanıyor ve çok yaklaşan her şeyi yakmakla tehdit ediyor. Arkamda, Ronan acımasızca kıkırdıyor, ses karanlıkla damlıyor.

"Küçük fahişemiz her şeye rağmen iyi bir kız olabilir."

Kanatları açılıyor, dişlerini gösterirken komodinin üzerindeki mumluğu ve kitapları deviriyor. Bunu yapmasına bayılıyorum.

"Oha!" Ronan arkamdan bağılıyor. "Birileri kendini tehdit altında hissediyor."

"Onunla ne yapacağız?" Alaric onunla alay ediyor, bir av gibi etrafında dönüyor. "Onu cezalandırmalı mıyız?"

Mavi gözleri bizi takip ediyor, her hareketimizi izliyor. Ona doğru yaklaşıyorum ve parmağımla çenesini kaldırıyorum. Yanaklarındaki spermler çoktan kurumuş ve neredeyse onun için üzüleceğim ama bu haliyle çok güzel görünüyor: mahvolmuş ve kullanılmış.

"Çok iyi bir kız oldu. Bütün gece burada istekli bir sürtük gibi diz çöktüğü için bir ödülü hak ettiğini düşünüyorum." Başparmağımı dudaklarının üzerinde ileri geri gezdiriyorum. "Sen de bir ödülü hak ettiğini düşünmüyor musun, küçük melek?"

"Evet," diye nefes alıyor ve sikim sesindeki itaatkâr tonu fark ediyor.

"Kalk."

Yavaşça ayağa kalkar. Dizleri acıyor ama hissettiği rahatsızlığı gizlemek için çok uğraşüyor. O daha tek kelime edemeden kalçalarından tutup amını ağzıma doğru kaldırıyorum, kalçaları başımın iki yanında duruyor. Angel bir ciyıklama sesi çıkarıyor, nemli külotunun üzerinden amını emdiğimde bu kısa sürede boğuk bir iniltiye dönüşüyor.

Kolumu kışına doladığımda, kumaşı kenara kaydırıp leziz amını kucaklıyorum. Tadı bağımlılık . Yatağıma doğru dört adım yürürken küçük meleğim saçlarımı çekiştiriyor. Onu yere bırakıyorum ve çarşafın üzerinde zıplamasını izliyorum.

Ronan onun arkasından tırmanarak pürüzsüz bacaklarını açtı. "Ne kadar güzel bir am." Sonra omzunun üzerinden bize bakıyor ve soruyor, "Çok güzel bir amı yok mu çocuklar?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Angel'a, "Gözlerini hep açık tut. Eğer onları kapatırsan, dururuz."

Yanımdan geçen Alaric dizini yatağa koydu. Göğüslerini ortaya çıkarmak için elbisesini aşağı çekerken çok sertti. Alaric meme uçlarını sert noktalar haline getirirken Ronan burnunu amcığının üzerinde gezdiriyor ve onu içine çekiyor.

Ağır mavi gözleri benimkilere yapışıp kalıyor ve dudakları aralandığında sırtışıımı elimin arkasına saklıyorum. Ronan onu sanki bir ömür boyu tatmak için beklemiş gibi yalayıp yutuyor. Her gün Tanrı'nın meleklerinden biriyle ziyafet çekmiyor. Küçük oyuncağımız birinci sınıf bir yemek, elinize alabileceğiniz en iyi tatlı. Ronan bunu biliyor. Hepimiz biliyoruz.

Alaric onun meme ağzına alıyor ve diğer göğsünü yoğuruyor. Bu sırada ben kollarımı kavuşturmuş ayaklarımı dikmiş, Angel'ın kardeşlerimin ellerinde parçalanışını izliyorum. Sürüklüyorlar, onu sınıra getiriyorlar ve orada tutuyorlar, zevk ve çaresizlik arasında asılı kalıyorlar. Ronan'ın saçlarını tutuşu acı verici görünüyor.

Yumuşak inlemeleri ölümlerin bile duyabileceğinden emin olana kadar yükseliyor. Alaric ve Ronan ben emir verene kadar boşalmasına izin vermeyecekler ve ben de o yalvarana kadar ona mühlet vermeyeceğim. Bütün gece sürse bile umurumda değil.

"Oh, Tanrım," diye inliyor. "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım!" Ronan klitorisini tokatlıyor ve parmaklarını içine sokuyor.

"Tanrın artık sana yardım edemez, küçük meleğim."

Alaric kıkırdıyor ve kızın pembe meme ucunun yanındaki deriyi ısırıp diliyle ısırik izini yatıştırıyor. Ben de tadına bakmalıyım. Ronan'ı yolumdan çekerek onu yüzüstü çeviriyorum. "Bizim için iyi bir kız mısın, Angel?" Elbisesini beline dolayarak soruyorum.

"Evet, ben çok iyi bir kızım."

"Yalan!" Elim tatmin edici bir gümbürtüyle kıkına iniyor. Kızaran etini yoğuruyorum, sonra tekrar vuruyorum. "İyi kızlar yalvarır, Angel."

"Siktir git!"

Verdiği yanıt Ronan ve Alaric'i güldürdü. Ben de eğlenmedim desem yalan olur. Titrek dizlerinin çöküp krem si kıkı havaya kalkana kadar kalçalarını kaldırıyorum. Kabarık amcığı başucu lambamın yumuşak ışığında parlıyor ve kalçalarının içi uyarılmasından dolayı yapış yapış.

Ağzım sulanırken aletim zonkluyor. "Her zaman elde ederim, er ya da geç, güzelim. Bana boyun eğeceksin."

Kalçalarını tutup sıkı çıkışını yaladığımda ığlık atıyor. Dilim dört ayak üzerinde titreyip adım inletene kadar dönüyor ve alay ediyor. Yine de yalvarmıyor. İnatçı, lanet kadın.

Önünde diz çöken Alaric kemerini çözüyor ve fermuarını indiriyor. Bu durumdan faydalanacağına güveniyorum. Onu suçladığımdan değil. Kim onun güzel ağzını her fırsatta sikmek istemez ki?

"Oyuncağımız olmak hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor, kot pantolonunun önünü indiriyor ve aletini serbest bırakıyor. Bütün gece onun kıkını yalayabilirim. O kadar duyarlı ki, bir kedi gibi miyavlıyor ve sırtını bana yaslıyor.

"Evet," diye nefes alıyor, beklentiyle dudaklarını ıslatıyor.
"Nu-uh," Alaric alay ediyor, okşuyor onun dick sadece dışarı of

ulaş. "Bunu alamazsın bebeğim. Yalvarana kadar olmaz. Sadece iyi kızlar sikimde boğulabilir. Ve sen, küçük melek, bir veletsin."

"Kahretsin, bu kış," diye inliyorum, arkama yaslanıp sert bir şaplak atıyorum. El izim teninde çiçek açıyor.

Yatağın kenarından sahnenin gelişimini izleyen Ronan, büyük avucunu kızın kavisli sırtının üzerinde kaydırarak kanatlarının altındaki omurganın güzel kıvrımına hayran kalır. "Çok kırılgansın, küçük melek," diye yorumluyor. "Seni ikiye bölebiliriz." Adam saçlarını yumruklayıp başını geriye doğru çektiğinde, zalim sözleri kızın inlemesine neden oluyor. "Daemon bu gece senin için öldürdü. İyi bir kız gibi teşekkür et."

"Teşekkür ."

karşı sırtarak, kremi kış yanağını avuçlamak için geriye yaslanıyorum. Elimde mükemmel bir şekilde şekilleniyor.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diyor Ronan, saçlarını sıkıca kavrayarak.

"O adamı öldürdüğün için teşekkürler Daemon."

Kahretsin, kadınsı sesindeki o büyük arzuyla bunu söyleyiş şekli...

"Sana bakan her erkeği öldürürüm, Angel," diyorum ona, iki parmağımı amına sokarken. O kadar ıslak ki hiçbir dirençle karşılaşmıyorum. "Onları domuz gibi katlettiğim için pişmanlık duymayacağım. Neden biliyor musun?" Parmaklarım onun arzusuyla kayganlaşarak geri . Onları tadıyorum, üzerimden yalıyorum, sonra tekrar sıcaklığının içine sokuyorum. "Çünkü bu açgözlü amcık benim ve kardeşlerimin. Bizden başka kimse onu tadamaz, beceremez ya da onunla oynayamaz."

"Boşalmam gerek," diye inliyor, kalçaları titriyor.

"Ve sana izin vereceğim. Eğer yalvarırsan."

"Siktir, Daemon. Sadece beni boşalt!"

"Ben hiç yalvarma duymadım."

Alaric onun saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırırken koca elini sikinin üzerinde gezdiriyor. Ona sokmak için can atıyor.

ağzını tıkamasını seyrediyorum ama o da benim kadar yalvarmasını duymak istiyor. Yataktan kalkıp ağzımı siliyorum. Ronan benim yerime geçiyor ve onu arkadan yerken dört ayak üzerinde duruşunu hayranlıkla izliyorum. Kendini zar zor ayakta tutabiliyor.

"Yapamam... İhtiyacım var..."

Alaric kızın başının üstündeki saçlarını yumrukluyor. "Yalvar da gırtlığını sikebileyim."

"Mmmh!"

Ronan homurdanıyor, amına yaptığı saldırıyı bırakmıyor.

Yüzü kızın içindeydi.

"Kahretsin, tamam, siktir!"

Kaskatı kesildim. Bu kadar mı?

Yalvaracak mı? "Lütfen, gelmem gerek."

"Seni duymadım," diyor Alaric, daha yakına kayarak.

"Lütfen, lütfen, lütfen."

Kulaklarıma müzik gibi geliyor. En tatlı senfoni. "Lütfen ne?"

"Lütfen ağzımı sik. Gelmemi sağla. Sadece lütfen..." "İyi

kızlar ödüllendirilir." Alaric yavaşça aletini batırıyor

Ağzının içinde ve boğazından aşağı ittiğinde tatmin olmuş sesi kesildi. Öğürüyor ve sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oluyor.

Lanet olsun.

"İşte bu," diye homurdanıyor Alaric, onu yerinde tutarak.

"Çok iyi bir kızsın. Bunu kaldırabilirsin. Boğazın çok iyi hissediyor. Hem de çok iyi. Benim için rahatla, küçük melek, burnundan nefes al."

Geliyor.

Ronan onun sıırıslıkam kıvrımlarında ziyafet çekerken, Alaric'in siki ağzına tıkılmışken onun doruğa ulaşmasını izlemek muhteşem. Zevk çok fazla gelene kadar durmuyor ve kadın çalışıyor. İki düşmüş meleğin arasında sıkışıp kalan kız kaçamıyor.

"Tekrar boşalabilirsin," diye emrediyor Ronan, onun kıkırtıyı ısıtarak. "Bana bir tane daha ver. Dölünü ağzımda istiyorum."

Uzak duvarın yanındaki koltuğa oturuyorum ve gösteriyi izlemek için yerleşiyorum. Eğer ona bu kadar kolay teslim olacağımı düşünüyorsa, başka bir şey bekliyor demektir. Angel, Alaric'in sikini ağzına alırken boğuluyor, Alaric hızını artırıyor, sert ve hızlı bir şekilde itiyor, onu kendi zevki için kullanıyor. Küçük meleğimiz artık o kadar da saf değil. Yozlaşmış, düşmüş meleklerini memnun etmek için yaratılmış gibi horoz alıyor.

Ve bunu çok iyi yapıyor. Güzel gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Alaric başparmağıyla onları süpürüyor ve yalayarak temizliyor. Angel tekrar boşalıyor, kasılıyor, inliyor ve titriyor. Yüzükoyun yatan küçük bedeni hiç böyle bir zevk tatmamıştı. Bundan sonra, diğer tüm melekler için mahvolacak ve bu düşünce biraz fazla hoşuma gidiyor. Bir daha asla başka erkeklere bakmasını istemiyorum. Tapması gereken tek tanrı biziz.

Alaric sertleşir ve sonra serbest bırakılmasını boğazından aşağı dökerken homurdanır. Kıkırtıyı tokatlayıp yataktan inen Ronan, kemerini çözerken tek bacağıyla yatağın üzerine diz çöküyor. "Sıra bende. Buraya gel ve sikimi yala."

Angel ağzını siliyor ve titreyen uzuvlarının üzerinde sürünüyor, mavi gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor, Ronan saçlarını yumruklayıp ona yalvarmamış olmayı diletmeden önce.

"istemiyor musun?" Alaric bana doğru yürüyerek soruyor.

Dirseğimi kolçağa dayayıp dudaklarımı ovuşturuyorum. Sikim pantolonumun içinde kaya gibi sertleşti. "Hayır, sonunda onu becerdiğimde, bunun için o kadar çaresiz olmasını istiyorum ki, elleri ve dizleri üzerinde peşimden evin içinde sürünecek."

"O inatçıdır. Uzun süre bekleyebilirsin." "Ne

kadar gerekirse o kadar bekleyeceğim."

"kötüsünüz."

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor Ronan. Öyle olmalı; kanatları arkasından açılıyor.

Gözlerimi deviriyorum. *Ne gösteri ama.*

"Evet, aynen öyle, güzelim."

"Bitir artık," diye sesleniyorum ve Ronan gülüyor ama gözlerini küçük meleğe dikmiş, onun sikini emmesini izliyor. "Son kez yapıyorum."

Alaric sigara paketini almak için ceplerini karıştırıyor. Bana bir tane uzatıyor ve parmaklarını şıklatarak kendi sigarasını yakıyor. Benimkini yaktıktan sonra elimdeki cehennem ateşini söndürüyorum ve derin bir nefes çekerek tatlı yanışın tadını çıkarıyorum.

"böyle, meleğim. Benim için boğazını gevşet."

Yağmur pencereye daha sert inerken havada duman kıvrılıyor. Temizlikçi bu sabah açık bırakmıştı ve şimdi odam taze yağmur, seks ve sigara kokuyor. Angel sonunda salgısını yuttuğunda neredeyse filtreye kadar inmiştim. Bunu o kadar hevesle yapıyor ki inliyor ve küçük kıcını havaya kaldırıyor.

Adam uzaklaşırken o da topuklarının üzerine oturuyor ve beklentiyle bana . Kızarmış, göğüsleri Alaric'in ısırik izleriyle boyanmış ve karmakarışık saçları yanaklarındaki rimel çizgilerine yapışmış. Nasıl olur da oraya gidip onun pürüzsüz tenine kendi izlerimi eklemek istemem?

Sigarama bir fiske vurup sıvazlıyorum. "Buraya gel."

Yavaşça yataktan kayıyor ve ayağa kalkıyor ama ben başımı sallayınca duraksıyor.

"Bana doğru sürün. Kıcını havaya kaldır."

Ronan yatakta bitkin bir halde yatıyor. Tekrar hareket etmesi uzun zaman alacak. Küçük meleğimiz ruhunu bedeninden emdi.

Çenesini tutuyor ama emirlere uyuyor ve elleri taş zemine indiği anda nefesimi tutuyorum. Melek bana doğru sürünüyor. Güzel göğüsleri sallanıyor ve beyaz kanatları sırtında hareket ederken, ondan istediğim gibi kıcını havaya kaldırıyor. Kahretsin, çok tehlikeli. Eğer dikkatli olmazsam, kalbimi bedenimden söküp çıkaracak ve dişlerini ona da geçirecek. Beni taşaklarımdan yakalamış olması yeterli.

Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve bana bakarak ellerini kalçalarımın yukarı kaydırıyor. Hevesli elleriyle kemerimi çözmeye çalışmasını izliyorum. Fermuarımı indirirken kendimi tahtında oturan bir kral gibi hissediyorum. Kotumun önünü indirirken tereddüt ediyor. Güzel gözleri ağlayan uzunluğuma takılı kalırken, ucunda prekum boncukları beliriyor. O kadar sertleşmişim ki rahatsız oluyorum. Yalamak için eğildiğinde, onu uzak tutmak için başının üstündeki saçları yumrukluyorum. "Ne diyorsun?"

Dili dışarıda, mavi gözleri bana bakıyor. Lanet olsun, kendime işkence ediyorum. Kendisiyle savaşıırken, gözleri boyuma doğru kayıyor. "Lütfen Daemon, aletini emebilir miyim?"

"Bunu mu istiyorsun?" Damarlı uzunluğumu kökten uca ve sonra tekrar aşağıya doğru okşayarak onu kızdırıyorum. "Tek yapman gereken tekrar yalvarmak, o zaman sana izin verebilirim."

Alaric yanımda kıkırdıyor. "Bir azizin özdenetimine sahipsin. Sen de Cennet'ten gizlice kaçmadığına emin misin?"

"Ne olacak, küçük melek? Efendini memnun misin, yoksa Dari'yi arayayım mı? Yalvarmaktan fazlasını yapacaktır."

"Usta mı?" Ronan kıkırdar. Ne de ölmemiş.

"Sanırım bana böyle demesi hoşuma giderdi," diye sırtıtarak cevap veriyorum ve çenesini kavramak için saçlarını bırakıyorum. "Efendinin aletini emmek ister misin?"

Arkasına yaslanıp tısladığında gözlerindeki güzel alevler daha parlak yanıyor, "Siktir git! Sen benim efendim değilsin!"

Ne tatlı bir ön sevişme.

"Nasıl istersen," diye cevap veriyorum, sikimi bir kenara koyuyorum, ama o üzerime geliyor, kotumu indiriyor. Sikim bir saniye içinde onun sıcak ağzındaydı. Boğazının derinliklerinde inleyerek beni emiyor. Vay . Çok iyi hissettiriyor. İki saniye boyunca üzerimde sallanmasına izin verdikten sonra onu yere düşmesine neden olacak kadar kuvvetle ittim. "Bana yalvarana kadar sikimi alamayacaksın. Senin

emmek en iyi vasattır, bu yüzden izinsiz alarak beni ikna edemezsiniz."

Bu bir yalan - lanet olası bir kraliçe gibi emiyor ve onu uzaklaştırmak ve kendimi onun sıcak ağzında kaybetmemek için lanet bir mücadele oldu, ama gözlerindeki ateşi görmek için onu rahatsız etmeye değdi. Kesinlikle öfkeliydi.

"Senden nefret
ediyorum.
Senden!" Aletim
zonkluyor.

Çenemi kaldırarak Alaric'e sessiz bir komut veriyorum, o da elini cebine sokup telefonunu çıkarıyor ve ekranı kaydırıyor. Sonra kulağına götürüp, "Dari'nin de birkaç arkadaşını getirmesini ister misin?" diye soruyor.

Boyumu avuçlayarak başımı sallıyorum. "Evet, en az iki tane."

Angel gözlerini Alaric'e dikey ama blöfümüzü göremeyecek kadar kızgın. Nefesleri sert ve hızlı geliyor, güzel göğüslerinin yükselip alçalmasına neden oluyor. Kışını ellerimde ve meme uçlarını ağızda istiyorum.

"Lütfen Daemon, sikini emebilir miyim?" ısıırıyor.

Neredeyse boşalıyordum. Gözlerindeki öfke karşısında hayalarım geriliyor. "Daemon?"

"Efendim."

"Aferin kızıma." Ellerimi kolçakların üzerine koyup kalçalarımı daha geniş açıyorum. "Tamamen seninim. Kralının ayaklarına kapan."

Alaric telefonunu indiriyor ve eğlenen bir bakış paylaşıyoruz. Bu sefer kraliçesini devirdik ve bu tatlı zaferin tadı dilimde çok lezzetli.

Sıcak ağız beni tekrar kaplıyor ve bu sefer onu durdurmuyorum. Sanki bir ömür boyu sikimi beklemiş gibi beni tatmasına ve emmesine izin veriyorum. Sikimi boğazına sokma dürtüsü çok güçlü ama bu amacıma ters düşer. Burada kontrol bende, onda değil.

"Daha derine, güzelim. Öğürdüğünü duymak istiyorum."

Boğazı uzunluğumun etrafında daralıyor ve boşalmamı engellemek için dilimi ısıırıyorum. "Kanatlarını aç. Beni emerken onları görmeme izin ver."

Yavaşça açılıyorlar, büyük ve görkemli. Elim saçlarında, ben boğazını sikmeye başlarken onu uzunluğumda tutuyor. Kontrolü elime almayacağımı söylemişim ama neredeyse benimki kadar büyük kanatları olan bir meleğin boyun eğmesini sağlamak için duyduğum ilkel ihtiyaç çok büyük. Ben onun kralıyım; o bana boyun eğiyor. "Kahretsin, boğazın, küçük melek. Bütün gece öğürmeni dinleyebilirim."

Kanatları kapanmakla tehdit ediyor, bu yüzden boğazının etrafımda daraldığını hissederek derin bir itme daha yapıyorum. "Onları açık tut. Ağzını döllerimle doldurduğumda onları görmek istiyorum."

Tırnakları uyluklarıma batıyor, kotumdaki yırtıklardan kan çekiyor. Acıtıyor ama acıyı hoş karşılıyorum. istiyor ama aynı zamanda istemiyor da. Bu baş döndürücü bir karışım. Ben bir pisliğim ve başka türlü davranmıyorum. Yine de daha fazlası için sürünerek geri geliyor.

"Siktir," diye inledim, ağzından kayarak çıktım. "Dilini dışarı çıkar ve düzleştir."

Onu ağzı açık, dili dışarıda, hazır ve istekli görmek beni çılgına çeviriyor ve onu arzularımla boyuyorum. Kanatlarını arkasına doğru açmış, döllerim yüzüne akarken, kirpiklerinde ve dudaklarında boncuklar oluşurken bana bakıyor. Onu hep böyle istiyorum. Yaralanmış, mahvolmuş ve tükenmiş. Üç doyumsuz düşmüş meleğin onunla yollarını ayırmasına izin vermiş gibi görünüyor ve artık geri dönüşü yok.

O bizim.

Bölüm
ELeVen

AUREL AI

I Dün gece uyuyamadım, yatakta dönüp durdum. Erken saatlerde yağmur durdu, ben de sessizce yataktan çıktım ve gizlice evin arka tarafındaki bahçeye girdim.

çocuklar uyurken. Daemon yatak odasındadır, Ronan ve Alaric ise oturma odasındaki kanepelere yayılmışlardır. Hava nemli çimen ve başarısızlık kokuyor. Son iki saattir uçmaya çalışıyorum ama bu imkânsız.

Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Ben kanatları olan bir meleğim. Eğer uçamıyorsam, o zaman ben kimim ve kanatlarımın amacı ne? Kendimi lanet bir başarısızlık gibi hissediyorum.

Kuşlar yavaş yavaş uyanıyor, ağaçlarda şarkılarını söylüyorlar. Sürekli geceye rağmen hala günün saatini bilmeleri beni şaşırtıyor. Hayat karanlıkta bile gelişmenin bir yolunu buluyor.

Gözlerimi kapatarak, hayal kırıklığımı bastırmak için derin nefes alıyorum. Kanatlarımın ağırlığından omuzlarım ağrıyor. Bu hızla alıştığım bir acı ve kaslarım güçlenene kadar acımaya devam edecek.

Ben bir deneysel flap veriyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

Hiçbir şey yok. Çıplak ayaklarım yere basmaya devam ediyor. "Kahretsin!" Homurdanıyorum.

"Melekler Cennet'te lanet eder mi?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve . Daemon yavaşça bana doğru yürüyor, elleri ceplerinde ve gömleksiz. Ağzım kurudu.

"Kaçmaya , değil mi?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum durup bir iblis gibi yükselirken.

"Güzel. Çünkü seni bulabilirim."

Daha önceki sert muamelesi yüzünden boğazım ağrıyor ve Alaric'in sert dokunuşları yüzünden vücudumda çürükler oluşuyor. Hala yapamıyorum

onun siki için yalvardığıma ve ona Efendi dediğime inandım. Geçici bir muhakeme hatası olmalı çünkü sikle sarhoş olmuştum ve sağlıklı düşünemiyordum. Daemon karşılaşma talihsizliğine uğradığım en seksi pislik olabilir, ama onun düzenli hayranlarından biri olmayı reddediyorum. Bir kere yalvardım diye bir daha yalvaracak değilim. İsteyerek değil.

"Neden buradasın?" diye soruyor, parmakları kolumda geziniyor.

Derim tüylerim diken diken oluyor ve bir orman yangını gibi kollarıma yayılıyor.

"Uçmayı öğrenmeye çalışıyorum."

Belimden tutup kendine doğru çekerken göğüslerimiz çarpışıyor ve nefesim kesiliyor. Nefes almaya çalışıyorum ama erkeksi, topraksı kokusu her yerde, kararlılığımı zayıflatıyor.

"Gözlerini kapat."

"Sana güvenmiyorum," diye fısıldadım.

Sert meme uçlarım elbisemin ince kumaşına sürtünürken diğer eli kalçamın üzerinden belime doğru kayıyor.

"Güzel. Ben güvenebileceğin biri değilim."

Uyarısına rağmen gözlerim kapanıyor ve dudakları kulağıma değdiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor.

"İnanman gerek."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun," diye cevap veriyorum, sahiplenici dokunuşunun ve dudaklarımdaki sıcak nefesinin aşırı farkında olarak.

"Kanatlarını tekrar aç."

Arkamdaki havanın değiştiğini hissettiğimde omuzlarım geriliyor. Daemon duruyor, sıcaklığı ince elbisemden sızıyor.

"Kendinizi Cennet'e geri dönmüş olarak hayal edin. Çıplak ayaklarınız çimenlere batıyor ve güneş yanaklarınızı ısıtıyor. Yakındaki çalılar hışırdarken ağaçlarda kuşlar ötüyor. Bir tavşan, seğiren burnu ve uzun kulaklarıyla dışarı fırlıyor. Her şey huzurlu. Sakin. İleride uzun, altın kapılar var."

"Daemon," diye fısıldıyorum, güçlü üst kollarını kavrayarak. "Kapa çeneni!"

Bir kıkırdamayla göğsü benimkine çarpıyor.

Kapılara yaklaştıkça gözlerim açılıyor. Boynumu büküp yukarı, yukarı, bulutlara bakıyorum. "Diğer tarafta ne var?"

Freya atlama ipini çimlere bırakıyor ve görüş alanımı takip ederken çilli burnunu kıvırıyor. "Kötü şeyler."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Kötü şeyler mi? Ne kötü şeyleri?"

Freya geçen gün ön süt dişini kaybetti ve yetişkin dişi çıkmaya başladı ama boşluğun dolması biraz zaman alacak. Eğer büyüklerimiz burada olduğumuzu bilselerdi başımız belaya girerdi ama Freya iyi bir arkadaş. Beni her yerde takip ediyor.

"Bilmiyorum," diyor. "Ama yaşlılar burada güvenli yerde kalmamızı, böylece kimsenin ışığımızı çalamayacağını söylüyorlar."

Gözlerim kalın dallı uzun bir ağaca takılana kadar etrafı tarıyorum. Bulutların arasında kayboluyor. Koşarak yanına gidiyor, kendimi ilk dalın üzerine atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Freya merakla sorar.

Yeşil yapraklar, burada her zaman olduğu gibi tam çiçek açmış durumda. İnsanların dünyasında mevsimler vardır. Bizim yok.

Kendimi ikinci dalın üzerine çekiyorum, küçük bacaklarım havada sallanıyor. "Diğer tarafta ne olduğunu görmek istiyorum."

"Ama düşeceksin."

Bir sonraki dala ulaşamıyorum. Zıplayıp bacaklarımı sallayarak ona gülümsüyorum. "Beni yakalayacaksın."

Freya eliyle gözlerini güneşten koruyor. "Yakında bizi aramaya gelecekler."

"Biliyorum. Uzun sürmez." Kuyruklarım mahvoldu. Dizim sıyrıldı ve saçıma yapraklar yapıştı. İçeride olacağım

Döndüğümde belada olacak ama umurumda değil.

Tepeye ulaşmam biraz zaman alıyor ve sonunda kendimi ince dalın üzerine attığımda zor nefes alıyorum ve kaslarım ağrıyor. Düşmemeye dikkat ederek ilerliyorum ve yaprakları kenara çekiyorum. Uzun kapıların ardında bir orman var; köknar ve huş ağaçlarıyla kaplı derin, karanlık bir orman. Ağaçların tepelerinde alçaktan süzülen sis, dalların arasından sızarak orman zeminine yayılıyor. O kadar karanlık ki, bu dalın üzerindeki tüneğimden oradaki müthiş sessizliği hissedebiliyorum.

"Ne görüyorsun?"

Aurelia.

Gözlerimi . "Ee, bir orman."

"Bir orman mı? Bu mı?" Freya hayal kırıklığına uğramış bir halde sorar.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve gözlerim yavaşça beni çağırıyor gibi görünen karanlığa dönüyor.

Aurelia.

Dengemi kaybediyorum, düşerken bir çığlık atıyorum. Dallar derimi, saçlarımı ve tüylerimi yakalıyor. Acı zar zor fark ediliyor.

"Aurelia!" Freya ağlıyor, sesi korkudan kalınlaşmıştı.

Kanatlarım patlıyor, dallara çarpıyor ama sonra mucizevi bir şey oluyor. Aşağı doğru düşüşüm duruyor. Havada asılı kalmış bir şekilde, kanatlarım büyük ve güçlü süpürmelerle havayı rahatsız ederken, gözlerimi kocaman açmış bakıyorum.

Freya nefes nefese kalır ve "Aman Tanrım" der.

Sesindeki korku beni ürktüyor ve yolun geri kalanında sert bir gümbürtüyle yere düşüyorum.

"İyi misin?" Freya diz çökerek soruyor.

Güneşten gözlerim kamaştı, oturmak için kendimi zorladım. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Az önce ne oldu? Neden düşmeyi bıraktım?

Freya'nın mavi gözlerine bakarak, "Lütfen kimseye söyleme," diye yalvarıyorum.

"Yapmayacağım," diye söz veriyor.

Gözlerim uçararak açılıyor ve Daemon'a gözlerimi kırptıştırıyorum. "Uçtum!"

Çok sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyor, tabii Daemon'la ilgili herhangi bir şeye sevimli diyebilirsiniz.

"Sekiz yaşındayken bir ağaçtan düştüm." Aceleyle ekliyorum, "Uçtum."

"Uçtun mu?"

Hevesle başımı sallayarak devam ediyorum: "Evet. Düştüğümde kanatlarım sırtımdan fırladı ve kısa bir süre havada asılı kaldım. O sırada uçuğumu bile fark etmemiştim. En iyi arkadaşım oradaydı ve ona kimseye tek kelime etmeyeceğine dair söz verdirdim."

Konuşmaya başladı ama ben bir adım geri ellerimi başımın üzerine koyarak sözünü kestim. "O zaman bunu anlamamıştım. Bu bir içgüdüydü Daemon."

Kaşları birbirine çatıldı. "Yani seni bir uçurumdan atıp uçup uçmadığını mı görelim diyorsun?"

Volta atmayı bırakıyorum ve onun saçma sözleri karşısında gözlerimi deviriyorum. "Çok komik. Hayır, demek istediğim ki hiçbir şey düşünmüyordum. Bir şey olmasını sağlamaya bile çalışmıyordum. Birden oluverdi."

"Çünkü tehlikedeydin," diye onaylıyor.

"Uçabilirim Daemon." Şaşkın bir kahkaha attım. "Uçabilirim!"

Daemon bana bakmadan önce karanlık eve . "O zaman tekrar dene."

"Ne? Şu anda mı?"

Kara gözlerinde öyle bir niyetle bana doğru yürüyor ki bir adım geri çekiliyorum. Geri çekilirken nemli yapraklar çıplak ayaklarıma yapışıyor ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor. Sırtım bir ağaca değene kadar durmuyor.

Elini sandığın üzerinde yüzümün iki yanına koyarak, "Bana gücünü göster küçük melek," diye fısıldıyor.

Her hızlı nefes alışımında göğsüm inip kalkıyor. O kadar yakın ki, sıcaklığı birleştığımız her yerde beni yakıyor. "I

Beni sıkıştırırsanız uçamam."

Parmaklarının tersiyle köprücük kemiğimi, nabız noktamı, kalp atışlarımın tenimde çırpındığı yeri okşuyor. "Öyleyse beni uzaklaştır. Bana durmamı söyle."

O bu kadar yakınken düşünemiyorum. Neden beni böyle etkiliyor? Sırıtişının ve tüm o lezzetli kaslarının altında bir pislik var.

Ellerimi karnına doğru kaydırırken her bir oluğun kasıldığını hissediyorum. Niyetim onu itmek -özgürlüğümü savunmak- ama sonra dudakları dudaklarıma iniyor ve öpücüğü o kadar tatlı ve ayak parmaklarımı kıvırıyor ki ona gömülüyorum.

"Angel," diye fısıldıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve dudaklarımın tadına yumuşakça, açlıkla bakıyor. Artık dokunuşunda hiçbir sertlik yok. Dün gece ona doğru sürünmemi emretmeden önce kıcımı yalayan Daemon'la aynı kişi mi bu?

Geri çekildi, şaşkın görünüyordu. Nazik öpücüğü beni şaşırttıysa, o daha da şaşkın görünüyor. "Eminim bir yolunu bulacaksın," diyor ensesini ovuşturarak. "Sadece... sadece kanatlarını aç ve güven. Kendine rehberlik edilmesine izin ver."

O eve doğru yürürken kırpmadan ona bakıyorum. Daha önce hiç bu kadar kafa karıştırıcı bir adamla tanışmamıştım. Önce beni yeraltı dünyasına kaçırıyor, şimdi de kaçmayacağıma güveniyor. Bir bit yeniği olmalı.

Bölüm
TWeLVe

AUREL AI

T Resepsiyondaki kadın bir yığın kâğıdı birbirine zımbalıyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sonra da evrakları bana uzatıyor. "Bunları imzala. Senin

Ders programı da orada. Size bir dolap tahsis edildi, Dariana nazikçe size göstermeyi teklif etti."

Sanki sihirle çağrılmış gibi, Dariana'nın yüksek topuklu ayakkabıları yerde tıkırdıyor. Siyah elbisesi kısa ve kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyor. Aval aval bakmamak zor ve kızarmamak daha da zor. Tezgâhın arkasındaki bayandan evrakları alıyor ve omzunun üzerinden "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye seslenerek uzaklaşıyor.

Kendimi silkeliyorum ve peşinden koşuyorum. Biz geçerken öğrenciler bakıyor. Onları suçlamıyorum; tuhaf bir çift gibi görünüyoruz. Yin ve Yang.

"Bakıcıların nerede?" diye soruyor, bana bir bakış bile atmadan.

Ona ayak uydurmak çok zor. Çok hızlı, herkesin onun için kenara çekileceğini biliyormuş gibi bedenlerin arasından süzülüyor.

Ve yapıyorlar.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

Bu sabah gittiler ve beni resepsiyonda yalnız bıraktılar. Sanırım resepsiyonun arkasındaki bayan boğazını temizleyene kadar on dakika boyunca göz kırparak orada durdum. Kendimi kaybolmuş hissettim. Her fırsatta tepemde dolaşmalarına o kadar alışmışım ki.

"Artık kaçmayacağına güveniyorlar."

"Sanırım öyle," diye cevap veriyorum.

Onlarda istediğim bir şey var ve bunu biliyorlar. Uçmayı öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım - Cennet'te bana teklif edilmeyeceğini bildiğim bir şans.

"Neden bana dolabımı göstermeye gönüllü oluyorsun?"

Bakışlarını ileriye odaklamadan önce gözleri kısa süreliğine benimkilerle buluşuyor. "Neden olmasın?"

"Nazik davranıyorsun. Bu garip."

Homurdanıyor.

"Öyle!"

Bir köşeyi geçiyoruz ve beni bir dizi dolabın yanında durduruyor. "Bu senin. Ve buradakiler de," diyerek etrafındaki dolapları işaret ediyor, "Daemon, Alaric ve Ronan'a ait. Tasman esniyor ama hata yapma, hâlâ tasmalısın."

"Oh."

Bana şaşkın bir bakış atıyor, ben dolabı açıp içine bakarken omzunu benimkinin yanındaki dolaba yaslıyor. "Bununla ne yapacağım?"

Kaşları havaya kalktı. "bir şeyler koyuyorsun."

Kulaklarım ısındı. "Özür dilerim. Burada, cehennemde işler farklı."

Dariana dolabımı kapatmadan önce bir süre bana baktı.

"Beni takip edin."

Deniyorum ama kolay değil. O bu koridorları avucunun içi gibi biliyor ama ben bilmiyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Buradan uzağa." "Ama ders?"

"Bekleyebilir." Karanlıkta dışarı çıkarken küçük eli benimkini buluyor.

Fenerler yolu aydınlatıyor, alevleri sayısız güve tarafından çevrelenmiş. Nemli otların arasından geçiyoruz ve o bana çevredeki ormanın derinliklerine doğru rehberlik ediyor. Uzaklarda bir yerde bir kurt uluyor, çıplak ayaklarımın altında sopalar kırılıyor.

Dariana kısa süre sonra uzun topuklarının yere batmasından bıkıyor, bu yüzden onları çıkarıyor ve bir elinde taşıyor. Ağaçların arasında bir mola var ve açık bir alana çıkarken nefesim kesiliyor. Gökyüzü yıldızlarla aydınlanmıştı. Sayılamayacak kadar çok.

"Burası çok güzel," diye fısıldıyorum, bir daire çizerek dönüyorum, gözlerim gökyüzünde.

"Evet," diyor ve sesindeki karanlık ve lezzetli bir şey beni duraksatıyor.

Bakışlarımı yukarıdaki yanan ışıklardan oluşan battaniyeden ayırıyorum.

Atma onu Ayakkabılar, onu ayaklar Lavabo içine ve onu daha yakına taşıdı.

"Kanatlarını aç."

Yutkunuyorum, bakışlarına hapsoluyorum. "Yap şunu."

"Neden?"

"Güven bana."

"Kimseye güvenmiyorum," diye itiraf ediyorum, yavaşça kanatlarımın arkamda açılmasına izin veriyorum.

Dariana'nın gözleri hareketlerini takip ediyor, yüzüme yerleşmeden önce beyaz tüylerimin üzerinde geziniyor. Kendi kanatları arkasından uzanıyor, gece kadar siyah. "Sen akıllısın. Güvendiğin an kalbini yerinden sökecekler."

"Kaçırıldım ve başka bir diyara götürüldüm. Daha ne kadar kötü ki?"

Yaklaşıyor, hava elektrikli ve tehlikeli bir şeyle yoğunlaşıyor. "Cennet'ten ayrıldın, küçük melek. Canavarlar ormanda pusuda bekliyor. Sakın bana yaşlıların seni uyarmadığını söyleme."

Söylediler ama bu beni daha da meraklandırdı. Dariana gözlerimdeki gerçeği görüyor ve dudaklarındaki sırtış ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. "Canavarlar tehlikelidir. Büyüklerini dinlemeliydin."

"Ne yapıyorsun?" Parmaklarını gözlerimin üzerine kaydırıp onları kapattığında fısıldıyorum.

"Uçma vakti geldi."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, var," diye cevap veriyor usulca, şakağıma dokunarak. "İşte burada." Elini kalbimin üzerine koyduğunda pürüzsüz avucunun sıcaklığı tenime sızıyor. "Ve içinde

Burada. Kanatlarınızın rengi önemli değil. Siz uçmak için yaratıldınız. Tek yapmanız gereken güvenmek."

"Bana güvenmememi söylemiştin."

"Başkalarına. Kendinize her zaman güvenebilirsiniz."

O bu kadar yakinken düşünemiyorum. Vücudumu nasıl şarkı söylediğinin anısı pahalı bir parfüm gibi aklımda kalıyor. Gözlerimi açıyorum.

"Beni takip et." Kanatlarını yavaşça yukarı aşağı hareket ettirerek serin havayı değiştiriyor. "Ne bekliyorsun?" Sıcak elleri belimi kavramadan önce göğüslerimin üzerinden aşağıya doğru kayıyor.

Bakışlarına kilitlenmiş, kahverengi moka kokusunda boğulurken kanatlarımı hareket ettiriyorum.

"Daha hızlı," diye yalvarıyor, nefesi dudaklarımın üzerinde dans ediyor. "İşte bu, iyi kız. Rüzgârı ve özgürlüğü hisset."

Kanatlarını güçlü bir şekilde çırpıyor ve ağırlığın omuzlarımda yarattığı ağrıya rağmen onu takip ediyorum.

Eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Sakın durma. Ne olursa olsun onları hareket ettirmeye devam edin.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

Ondan, bana hissettirdiklerinden ve içimdeki karmaşık duygu karmaşasından korkuyorum.

"Korku iyidir. Hayatta olduğunu böyle . Eğer korkmasaydınız, bu kadar iyi hissetmezsiniz."

"Ne olmaz ki?"

"Bu," diye yanıtıyor, sıcak dilini ağzıma sokarak. Dudakların, dişlerin, gezinen ellerin ve havayı yaran kanatların çarpışmasıyız. Parmaklarım onun yumuşak, ipeksi saçlarına dolanıyor, onunkiler de benimkilere. Göğüslerimiz her hızlı nefes alışta, her yumuşak sızlanışta ve diş ısırışında birbirine değişiyor. Dariana büyüklerimin beni uyardığı her şeyin tadına bakıyor. Ondan önce bir kadına hiç bu gözle bakmamıştım ve şimdi bir daha asla dokunamayacağımı hayal bile edemiyorum. O kadar yumuşak ve pürüzsüz ki.

"Gözlerini aç."

Gözlerimi kırpıştırıp açıyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Altımızda, ağaçların arasında bir okul var. Üstümüzde milyarlarca yıldız titreşerek yol gösteriyor. Gözlerim tekrar Dariana'nın kilere takılıyor ve istesem de başka yere bakamıyorum.

"Uçuyorum."

"Öylesin," diye onaylıyor bırakmadan önce. Paniklemeye başladığımda başını sallıyor. "Düşünmeyi bırak."

Düşüyorum. Çok fazla değil. Ama kalbimin boğazıma sıçramasına yetecek kadar. "Düşünmeden duramıyorum."

"Sana bir şey göstereyim." Parmaklarını benimkilere doluyor ve gittikçe daha yükseğe uçuyoruz. Burada hava daha serin.

Şimdi yanımda, elini gözlerimin üzerinde tutuyor. "Hazır mısın?"

Asla hazır olamayacağım. Ne onun için, ne de bu dünya için, ama evet diye fısıldıyorum. Elini çekti. Uzaklarda, yüksek duvarlar gökyüzüne doğru yükseliyor ve altın kapılar güneş ışığında parlıyor. Göklerden bir güneş ışını gibi dökülüyor ve Cennet'i ve herkesi aydınlatıyor.

Benim evim.

Freya.

"Tıpkı sizin duvarların üzerinden bakıp diğer tarafta ne olduğunu merak ettiğiniz gibi, biz de buradan uçup sizin dünyanıza bakıyoruz ve o yüksek duvarların ardında ne olduğunu merak ediyoruz. Tanrı'nın ışığı neden sizin topraklarınızda parlıyor da bizimkinde parlamıyor?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken sıra hasreti göğsümü ve boğazımı tıkıyor. Geri dönme ve af dileme dürtüsü çok baskın. içe, beni asla geri almayacaklarını biliyorum. Lekelendim, arzularım tarafından şımartıldım ve artık saf değilim. Beyaz kanatlarım onların dünyasında kimseyi kandıramaz. Şimdi değil, mürekkebe batırılmışken.

"Karanlıkta yaşamayı hak etmek için ne yaptık?" Şimdi arkamda, sesi kıskançlık ve acıyla kalınlaştı. Şimdiye kadar anlam veremediğim duygular.

"Zevk almak o kadar kötü bir şey mi?" diye soruyor, evimin manzarasını kapatarak. Başparmağının dudaklarımın üzerindeki yumuşak fırçası

Vücudum canlanırken kirpiklerim titriyor ve nefesim kesiliyor.

Yavaşça iniyoruz ve ayaklarımız nemli çimlere batıyor. Dariana beni yere indiriyor, siyah saçlarıyla beni dünyadan koruyor. "Söyle bana küçük melek, o kapıların ardında hiç zevk hissettin mi? Hiç kimse solgun tenine dokundu mu ya da kulağına tatlı sözler fısıldadı mı?" Eteğimi kalçalarımından yukarı kaydırarak elini kumaşın altından geçiriyor. "Sana hiç zevkle adını söyleten ve daha fazlası için yalvartan oldu mu?" Dolgun dudakları çenemde geziniyor ve sonra boynumdan aşağı inerek hızla atan nabzımı takip ediyor. Onun ve nemli çimenlerin kokusuyla sarhoş oluyorum.

"Sen hiç," diye fısıldıyor baştan çıkarıcı bir şekilde, parmaklarını külotumun ince kumaşına geçirip kenara çekerek, "dokunuşlarını tekrar hissetmek için binlerce kez ölecek kadar tamamen ele geçirildin mi?" İki parmağını içime sokuyor ve şaşkın çığlığını aç ağzıyla dudaklarımdan çalıyor. "Seninle işimiz bittiğinde o yere gözlerinde böyle bir özlemle bakmayacaksın." Sözleri hem bir vaat hem de bir tehdit. "Geri dönme düşüncesiyle lanet karanlığın içinde parıldamayacaksın." Bir hayvan gibi hırlarken dişlerini boynuma geçiriyor. Acı o kadar keskin ki haykırıyorum. Beni bu acıyla beceriyor, başparmağı şişmiş klitorisimi okşuyor, itiyor, itiyor ve .

"Dariana," diye inliyorum, parmaklarını iç duvarlarıma sürterek uzun çekişlerle benden içerken ona daha iyi erişim sağlamak için boynumu eğiyorum.

Ve işi bittiğinde çenemi tutup bir hayvan gibi hırlayarak, "İstedğim zaman senden beslenebilirim, anlaşıldı mı?" dedi.

Başımı sallıyorum, amıma tatlı saldırı beni daha da yükseğe çıkarırken bacaklarımı daha da açıyorum.

Verdiğim yanıttan memnun, başparmağıyla klitorisime bastırıyor. Kan lekeli dişleri ve karanlık gözleri

görebildiğim tek şey. "Aklına bir şey gelmesin, küçük melek. Eğer eve, değerli küçük Cennet'ine geri dönmeye çalışırsan senin için geleceğiz."

O çok sert. Neredeyse çocuklar kadar. "Ve biz o kadar olmayacağız."

"Oh, kahretsin," diye inliyorum, tam sınırdan geziniyorum. Tek yapmam gereken bir fiske daha vurmak ve dünya başıma yıkılacak.

"Bana anladığını söyle!"

"Dariana, lütfen," diye sızlanıyorum. "Gelmem gerek."

"Ve olacaksın," diyor karanlık bir gülümsemeyle. "Bunu hak ettiğinde."

Dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrılıyor. Onun derinliklerine serbest düşüşten başka bir şey istemezken, bu kadar yakınımda durmak ama atlamama izin verilmemesi cehennem gibi.

Bana acıyarak klitorisime hafifçe vuruyor ve ben boşalırken yüksek sesli çığlıklarımı bastırmak için elini ağzıma kapatıyor. "İşte bu," diye nefes alıyor, orgazmım boyunca beni ovuyor ve zevk çok fazla geldiğinde bacaklarımı kapatma girişimlerimi görmezden geliyor. "İşte benim masum küçük meleğim. O güzel kalçalarını benim için açmaya devam et."

Ben daha nefesimi toparlayamadan eteğini yukarı sıyırıp yüzüme oturuyor. İç çamaşırı giymiyor, bu yüzden oturup yalamamı emrettiğinde, tatlı tadı dilimde patlıyor. çok geç; kalçalarını kıvrıp bana sürtünürken kokusuyla uyuşmuş durumdayım.

"Kahretsin, Angel," diye inliyor, dolgun dudağını ısıırıyor. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor!"

Kendi eteğim belimde toplanıyor, külotum bileğimden sarkıyor ve serin gece havası nemli, kabarık amımı yalıyor. Dallar ayaklarımın altında şaklıyor ve derin, erkeksi kıkırdamalar ben onları görmeden geldiklerini haber veriyor.

"Lanet olsun, Dari. Seni burada, küçük meleğin suratına binerken bulacağımızı bilmeliydim."

Hiç umursamadan Daemon'ı ters çeviriyor ve devam etmemi emrediyor. Sert botlar ayak bileklerimi ayırıp beni

Aç gözleriyle etrafımızda dolanırken aslanın ziyafetini bitirmesini bekleyen akbabalar gibi bekliyorlar ki içeri girebilsinler.

"Onun tadını beğendin mi, küçük melek?" Alaric soruyor. "Eminim tadı çok tatlıdır, ha?"

"Öyle olduğunu biliyorum," diye kıkırdıyor Daemon. "Kuku bağımlılık yapar, Angel. O tatlı suların tadına bir kez baktın mı, canın çekmeye başlayacak."

Dilimi onun daracık sıcağına sokup çıkarıyorum, yanaklarım onun arzusuyla kirleniyor. Daemon haklı, bu bir uyuşturucu.

"Kapa çeneni," diye hırlıyor Dari, "buradan çıkmaya çalışıyorum."

Biri bacaklarımı açıyor ve sonra sıcak bir ağız kaygan kıvrımlarıma inerek lanet olası yıldızları görmemi sağlıyor.

"Cehennem..." Dariana inliyor, titriyor. "Kahretsin, çok yakını..."

Başımın iki yanında botlar beliriyor. Daemon Dari'nin çenesini kaldırıyor. "Yine ondan beslendin."

Adam onu daha sert kavradığında dişlerini sıkıyor ve hırlıyor: "Sakin bana tıslamaya kalkma. Ben senden daha güçlüyüm!"

Becerikli parmaklar beni dolduruyor ve Dariana'nın damlayan amının altında nefes nefese kalıyorum.

"Ondan beslenebileceğini söyledim mi?"

İnliyorum, amımın üzerindeki ağza karşı geri sallanıyorum. "Hayır, yapmadın."

Daemon onu sürükleyerek yere atıyor. "*Meleğimizi* -bize ait olanı- kullanmak istiyorsan önce izin al. Anlaşıldı mı?"

Dizlerinin üzerine çökmüş, ona bakıyor, yanakları öfke ve tahrikle kızarmış. "Siktir git!"

Daemon'un derin kıkırdaması yetişkin adamın hayatından endişe etmesine neden olabilir, ancak Dariana dişlerini tekrar göstererek saçını çektirir.

Daemon bir pislik.

Lezzetli, lanet bir penis.

"Bana bir daha karşı gelirsen seni pişman ederim."

Bana doğru ilerlerken Alaric'e onu tutmasını emretti. Ronan geri çekildi ve sonra Daemon beni karnımın üzerine çevirdi ve kemerini çözmeden önce kıçımı tokatladı. "Ondan hoşlandığını biliyorum Dari, ama kendi oyuncağını bulman gerekecek. Bu benim oyuncağım." Sarı saçlarımı sertçe tutarak başımı geriye çekti, eğildi ve şakağıma doğru fısıldadı, "Bu acıtacak."

Daemon beni güçlü bir hamleyle içine alıyor ve kabzasına kadar gömüyor. Tiz, acı dolu çığlığım yakındaki ağaçlarda yankılanıyor.

Acıtıyor.

Oh, Tanrım,
acıyor. O kadar
büyük ki!

"Bekaretin de senin gibi benim, küçük meleğim. Kanının sikime bulaşmasını istiyorum."

Benim alışmamı beklemiyor. Ne mumlar, ne gül yaprakları, ne de tatlı dokunuşlar var. Ellerim nemli çimenlerde kayıyor, kir tırnaklarımı tikiyor ve kafa derim acıyla yanıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülüyor ve yumuşak çığlıklarım onu daha da tahrik ediyor. Amım yanıyormuş gibi acıyor ama durması için yalvarmıyorum. Bu berbat duruma rağmen durmasını istemiyorum.

Daemon yıldızlarla dolu gökyüzünün altında iddiasını ortaya koyarken Dari'nin gözleri benimkileri tutuyor.

"Çok sıkı, tatlı meleğim." "Çok acımasızsın," diye karşılık veriyorum.

Sonuna kadar kayar, sonra tekrar içeri girer. "Başka türlüünü istemezdin."

Ronan önümde çömeliyor ve dudaklarında günahkâr bir sırıtışla çenemi tutuyor. "Dari için üzülme. Burası cehennem. Burada ahlakın yeri yok. Ne istersen onu alırsın, küçük melek. Şu anda Daemon'un aletiyle sana zarar vermesini istiyorsun."

Ona hırlıyorum ve Daemon başımı daha da geriye çekiyor. "Ona bir ders ver, Ronan."

Ronan dizlerinin üzerinde doğrulup kot pantolonunun kemerini açıyor, fermuarını indiriyor ve parmaklarını saçlarının arasına sokup ben irkilinceye kadar saç tellerimi çekiyor. "Bu gece kötü bir kız oldun."

Kot pantolonunu ve boxerını indirdiğinde ağzım sulanıyor.

"Çok kötü bir kız."

Daemon kışıma bir tokat daha attı. "Bu kadar üzülme, Dari. Kibarca rica edersen onunla tekrar oynamana izin veririm."

"Cehenneme git, Daemon."

"Etrafinıza bakın," diyor güçlü bir hamleyle. "Biz zaten buradayız."

Acı yavaş yavaş dağılıyor ve akıllara durgunluk veren bir şeye . Ronan aletini ağzıma sokarken, Daemon'a karşı geriye doğru eğiliyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

"Ne kadar iyi bir küçük fahişe," diye övüyor, tamamen sahiplenici ve aşağılayıcı bir şekilde kanatlarımı . "Eğer seni bir daha iznim olmadan başka birini tatmin ederken görürsem, sana o kadar iyi davranmayacağım, küçük meleğim. Anladın mı? Sen bize aitsin, başkasına değil. Buraya kendi özgür iradenle geldiğini sanma. Hayır, seni gördük, seni aldık ve senden sıkılana kadar dediğimizi yapacaksın küçük meleğim."

Ronan boğazımı sikerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Acımasızca ama aynı zamanda taparcasına. Onlara ait olduğumu bilmemi istiyorlar ama aynı zamanda beni boşaltmak da istiyorlar. Her tokat, her parmak darbesi ve her saç çekimi zevk vermek ve vahşetlerinin acısını dindirmek için tasarlanmış.

"Kahretsin, siklerimizi çok iyi alıyorsun," diye övüyor Ronan beni, ben ona öğürürken yüzüme bakıyor. "Alaric de işin içine girene kadar sabırsızlanıyorum ve seni aynı anda alıyoruz."

"Henüz hazır değil," diyor Daemon arkamdan. Onunla tartışmak istiyorum ama Ronan'ın saçımı tutuşu beni zapt ediyor.

siki boğazımın derinliklerine gömülmüştü.

Daemon elini altıma sokarak şişmiş klitorisimi sert ve hızlı bir şekilde ovuyor, ta ki ben uçurumun kenarına savrulana kadar. Vücudumdaki her kas kasıldığında bedenim geriliyor.

"İşte böyle, bebeğim. Sikimin üzerine gel. Beni sıktığını hissetmeme izin ver."

Bu çocuklar benim ölümüm olacak. Çok yoğun.

Ben nefesimi tutmaya çalışırken çekip arkama geçiyorlar.

Daemon kanatlarımı tokatlıyor. "Aç onları."

Bana söyleneni yaparken göğsüm kabarıyor. Bitkin ve tükenmiş durumdayım, her yerim karıncalanıyor ve ağrıyor. Onlar arkamda kendilerini tatmin ederken Daemon'ın saçlarını tutuşu canımı acıtıyor.

"Dari'yi mi izliyorsun?" Daemon pantolonunu indiriyor, saçımı sıkıca kavırıyor. "Bir dahaki sefere bir sürtük olup meleğimizi çalmak istediğinde iki kere düşünebilirsin." Bana, "Kanatlarını böyle açık tut, güzelim." diyor.

Sonra oluyor - salınımları hızlı bir şekilde kanatlarımın üzerine yağıyor, saf beyaz tüyleri kirletiyor. Bu aşağılayıcı, ama bacaklarımın arasındaki zonklayan ağrı farklı bir hikaye anlatıyor. Beyaz döl şeritleri kanatlarımı kaplıyor, boncuk boncuk olup kürek kemiklerime doğru iniyor. Daemon etrafımda dolanıp kanlı eliyle çenemi tutmadan önce kendini geri çekiyor.

Bekaretim.

"Bir daha arkamdan iş çevirme. Bunun sonu senin için asla iyi olmayacak."

İçimde karanlık bir şey açılıyor. Dudaklarımı geriye doğru sıyırdığımda, kesici dişlerimde bir ağrı hissediyorum. Bir hayvan gibi hırlıyorum, ama saçlarımı çekip bir hakimiyet gösterisiyle kanatlarını arkasına doğru açtığında sesim boğazımda boğuluyor.

"Dişlerini hemen geri çek!"

Dişler mi? Onları nasıl geri çekeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim kalçalarımın kan bulaştığı, kanatlarımın dölle kaplandığı ve Dari'nin muhtaç amının kokusu

duyularımı kışkırtıyor. Başladığım işi bitirebilmek için ona ulaşmalıyım. Dilimle dölünü tatmalı ve ağzım bakır rengi kanla dolana kadar dişlerimi zeytin derisine batırmalıyım. Bu dürtü o kadar ani geliyor ki dişlerimi ona geçiriyorum.

Bu yanlış bir şey.

Çenemi tekrar kavrayıp bana ters ters bakmadan önce bana bir tokat attı. "Özür dile!"

Gözlerim arkasında kuzguni kanatlarının üzerinde dans ediyor. O güçlü bir düşmüş melek, buna hiç şüphe yok. Ama ben kimseye boyun eğmem, özellikle de ona. Hele ki bu gezegendeki en tatlı amcığa ulaşmamın önünde duruyorsa.

Kanatlarımı arkamda açıyorum ve Dari'nin dudaklarından bir nefes alıyorum. Ormanın bu bölgesinde kimse Daemon'a meydan okuyamaz. O nihai alfa ve onun dikkatini çektiğim için şanslıyım. Meydan okumamdan nefret ettiği kadar hoşlanıyor da. Bana hükmetme dürtüsü onu, ben boğulana kadar ağzımı kanlı parmaklarıyla doldurmaya itiyor. Oynadığımız oyunlar çok sapıkça. Ama lanet olsun, asla kaybetmek istemiyorum ve asla kazanmak istemiyorum. Vezirime ulaşmak istiyorsa, önce devirmesi gereken bir sürü taş var. Ben kulemde güvendeyim.

"Hoşuna gidiyor," diye gözlemliyor, parmaklarını geri tekrar içeri sokuyor. "İlginç."

Çenesindeki tiki fark edecek kadar sert ısırıyorum. Ben bırakır bırakmaz parmaklarını çekip beni saçlarımdan tutarak ayağa kaldırıyor.

Üzerimde yükseliyor, karanlık ve lezzetli. "Benimle istediğin kadar savaşabilirsin. Asla kazanamayacaksın."

Üzerine tükürüyorum ve bakışlarını aşağıya kaydırarak tükürüğün siyah tişörtünden aşağıya kaymasını izliyor. Sonra kolumdan tutup beni okula doğru sürüklemekten önce karanlık şekilde kıkırdıyor. "Seni vahşi bir at gibi kırmak için sabırsızlanıyorum."

Dariana peşimizden koşuyor. "Ne yapıyorsun Daemon?"

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorsun."

"Onunla oynamak için izin istemeliydim, tamam mı? Arkandan iş çevirmem hataydı."

Onu görmezden geliyor ve beni önüne itiyor. Dallar solgun kollarımın ve bacaklarımın çıplak tenini çiziyor, elbisemin etekleri kirli ve ıslak yapraklar kumaşa yapışıyor. Kıp kırmızı bekaretim bacaklarımda yavaş bir yol izliyor. Daemon'un ellerinde. Alnında, terini silmek için elinin tersini alnında gezdirdiğinden kalma bir iz var.

"Daemon, bunu bir düşün. O bir melek. Buradaki diğer kızlar gibi güçlü değil."

"Yanılıyorsun," diyor, beni tekrar itiyor ve saçlarım bir dala takılıyor. "O buradaki herkesten daha güçlü. Biz sadece potansiyelini kullandık."

Ağaçların arasından çıkıp çimlerin üzerinden geçerek akademiye giden yolu aydınlatan fenerlere doğru ilerlerken Alaric yanımda kıkırdıyor. "Şimdi boka battın."

Akademinin taş basamaklarını çıkıyoruz ve içeri girdiğimizde öğrenciler dönüp bakıyor, gözleri büyüyor.

"Çekil!" Daemon bana emrediyor, parmakları kolumu çevreliyor. "Bırak beni," diye tıslıyorum, ona bir tokat atıyorum, ama o hiç oralı bile olmuyor. fark ettim.

Oturma alanlarıyla dolu geniş bir odaya girmeden önce çok sayıda koridordan geçiyoruz; şam duvar kağıdına yaslanmış pelüş kanepeler, ortada çok sayıda ahşap direğin bulunduğu açık bir alan ve yan tarafta bir bilardo masası. Direklerden başka yere bakamıyorum. Onlara zincirlenmiş insan kızlar ve oğlanlar, dehşet içinde gözlerini odanın içinde gezdiriyorlar.

"Şunu görüyor musun?" Daemon kulağıma homurdanıyor ve beni en yakın direğe doğru yönlendiriyor. "Kafeteryaya hoş geldiniz."

Ona karşı koymaya çalışıyorum ama eğilip beni kaldırıyor ve itfaiyeci gibi taşıyor. Bu çok aşağılayıcı. Etrafımda kahkahalar çınlıyor ve beni bir insan kızın yanına ayağa fırlatıyor ve ensemden bir avuç saç tutuyor.

Boyun. "Lanet bir velet gibi kesici dişlerini bana mı göstermek istiyorsun?! O zaman onları iyi kullan!"

Cevap vermeyi reddettiğimde, beni itip kakıyor. "Onu besle!"

Sözleri içime işlerken yüksek sesler uzaklaşıyor. Yanımızdaki kız sessizce ağlıyor. Kalbim onun için kırılıyor. Daha önce hiç böyle bir zalimlik görmemiştim. Kapıların ardında açlık yoktu. O dünyada zevk için yerdik, beslenmek için değil. Her zaman doymuştuk. Ama burada işler farklı.

"Dari'nin senden iki kez beslenmesine izin verdin. Gücünü yeniden inşa etmelisin ve meyve bunu kesmeyecek. Artık değil."

Kafam karışmıştı, onu ittim ve "Melek kanıyla yaşayamazsın, öyleyse senin türün neden meleklerle besleniyor?" dedim.

Ronan ve Alaric arkamdan gülüyorlar; saflığım onlar için ferahlatıcı.

Bu sırada Daemon Dariana'ya ters ters bakar. "Bizim cahil küçük meleğimize neden onu iki kez beslediğini açıklamak ister misin?"

Dariana utangaç görünüyor ama çenesini kaldırarak bunu gizliyor. "Çok ciddisin Daemon. Rahatla biraz. Ben sadece onunla oynuyordum."

Bir homurtuyla dikkatini bana yöneltiyor ve beni boğazımdan yakalıyor. "Hakimiyet, tatlı meleğim. Güç. Senin üzerindeki gücünü göstermekten zevk alıyor. Kanatları seninkilerden daha küçük olduğu için daha da fazla. Ve sen de kedinin fareyle oynadığı gibi seninle oynamasına izin veriyorsun."

"Sen de yapıyorsun," diye alay ediyorum.

Yüzüme baktı. "Ben senden daha güçlüyüm."

Gülümsemem şekerli ve zehirli. Bu oyunlardan ben de en az onun kadar zevk alıyorum. "Hayır, güzel çocuk, *ben* senden daha güçlüyüm."

"Öyle mi?" diye nefes alır. ". Kızı boşalt."

Solgunlaştım, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. İçimde bir insan kızı öldürecek güç var mı? Seks benim dünyamda günah olabilir ama birini öldürmek? Bir can almak?

Diğer eli çenemi tutmak için dışarı fırlıyor, parmakları dudaklarımın arasından kayıyor. Kesici dişlerimi dürtüyor. "Bırak oynasınlar."

Ona hırlamak içgüdüsel bir şey. İçimde, alfanın onu boyun eğmeye zorlamasından hoşlanmayan bir dişi kurt var.

"Dokunma bana," hırlayarak onu uzaklaştırıyorum ama parmaklarını boynumun arkasına doluyor. Sonra aşağı dalıyor ve dişlerini boğazımdaki nabız noktasına batırıyor. Keskin acı nefesimi kesiyor. Daemon içime girerken nazik davranmıyor, sıkı kavrayışıyla beni hareketsiz tutuyor. Bunda tatlı ya da romantik bir şey yok. Beni güçsüz ve titrer halde bırakan derin çekişlerle yaşam özümü çalıyor. Kan önümden aşağı dökülüyor ve elbisemi boyuyor. Parmaklarını boğazımın önüne götürdüğünde büyük eli ılık sıvının içinden kayıyor.

Tekrar ısırmadan önce kesici diş yaralarını okşuyor, acı ve utanç içinde haykırmama neden oluyor. Daemon haklıydı; bu baskınlık oyunu. Buradaki herkes onun benim üzerimdeki gücüne tanıklık ediyor. Ona karşı hiç şansım yok.

"Şimdi," diyor, kanlı dişlerinin arasından bana gülümseyerek, çenesine kırmızı bulaşmış, "onu iç, yoksa herkesin görmesi için senden beslenmeye devam edeceğim."

"O zaman beni öldürmek zorunda kalacaksın," diye tıslıyorum, başım dönüyor. "Bir insan kızına zarar vermeyi reddediyorum."

"Mesele şu ki," diye fısıldıyor, parmağını elbisemin yakasına sokuyor ve çıplak göğüslerime ve sert meme uçlarıma bakmak için tenimden çekip çıkarıyor, "Seni hemen öldürmezdim. Sürüncemede bırakır, ölüm için yalvarmanı sağladım."

Bakışlarının altında tenim karıncalanıyor. Bana dokunmasını istiyorum. Bu ne kadar berbat bir şey?

"Senden korkmuyorum Daemon," diye fısıldıyorum. Çok zayıfım.

Mırıldanıyor, elleriyle beni sabitliyor. "Olmalısın. Şuna ne dersin? Seninle bir anlaşma yapalım. Gücünü geri kazanmak için ondan beslenirsen, yaşamasına izin veririm. Reddedersen, Dari'ye onu öldürteceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"İnsan dünyasına beslenmek için gittiğinizi sanıyordum."

"Öyle," diye onaylıyor, başparmağı yan tarafımı okşuyor Boğaz. "Ama bu şekilde beslenmek her zaman mümkün olmuyor. Buradaki insanların tadı o kadar güzel değil çünkü korkmuş ve kansızlar ama avlanmak için uzaklaşamadığımızda bize yetiyorlar. Ayrıca, bazı melekler beslenmek için insan dünyasını ziyaret etmekten hoşlanmıyor. Bunu burada yapmayı tercih ediyorlar."

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum. Bugün burada tanık olduğum dehşet yüzüme bir tokat gibi indi. Cennet'te acı . İnsanları tahta direklere bağlayıp onlardan beslenmiyoruz. Başkalarına zarar vermeyiz.

"Bu çok utanç verici," diye homurdanıyor ve saçlarımı tutuyor. "Eve gitmiyorsun, o yüzden bu düşünceden vazgeçsen iyi olur."

"Senden nefret ediyorum!" Son gücümle tıslıyorum. "Keşke Eden'den hiç ayrılmasaydım."

Geri adım atmadan önce dişlerini gıcırdatıyor ve arkamdaki Alaric'e sessiz bir komutla çenesini kaldırıyor. Sonra arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor. Göğsümde garip bir sızı hissediyorum ama kendini belli eder etmez bastırıyorum. Ona zehir kustuğum için kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum.

Çok güçsüzüm, dizlerimin bağı çözülüyor. Karanlık ele geçirirken Alaric beni kollarıyla yakalamak için orada.

Duyduğum son şey Dariana'nın sesi. "Sana yeterince güçlü olmadığını söylemiştim."

CHapTer
THIrTeen

DAEMON

Cigaret dumanı odayı dolduruyor ve veranda kapısı dışarıdaki taze yağmur kokusunu içeri almak için hafif aralık. Alt kattaki oturma odasındayız. Koyu, gri duvarlar

ve büyük deri kanepeler dağınık bir şekilde yayılmış. Arkamdaki duvarda insan kafataslarıyla kaplı bir kitaplık var. Önümdeki sehpa sadece ayaklarınızı dayamak için var.

-Başka bir nedeni yok.

Açılmış bacaklarımın arasındaki insan kız bana göz kırpmıyor. Direklere bağlı insanların aksine, korkması gerektiği halde korkmuyor. Eğer her şey plana uygun giderse, küçük meleğimin içinde uyuduğunu bildiğim canavarı uyandıracak.

"Adın ne senin?" Her şeyden çok onu rahatlatmak için soruyorum. Bu gece burada bir amaca hizmet ettiği sürece adının ne olduğu umurumda değil. Onu neredeyse tükettikten sonra Angel'ın beslenmesine ihtiyacım var ve eğer isteyerek beslenmezse, onu zorlayacağım.

"Natalia."

Ronan duman bulutunun arasından bana sırtıyor ve parmaklarının arasına sıkıştırdığı esrardan derin bir nefes daha çekiyor. Bu insan kız akademinin evcil hayvanlarından biri. Ölümsüzlüğü kazanmayı umduğu için burada ve aptal kalbi, düşmüş meleklerden birinin bir gün ona bunu bahşedeceğine inanıyor. Biz vampir değiliz.

Alaric, Ronan'dan esrarı alarak, "Sadece bir insanın kanını akıt ve küçük meleği sıcak şarap gibi bir bardakta besle," diye öneriyor.

Başımı sallayarak kızın siyah saçlarını parmağımın etrafında döndürüyorum. "Onun kraliçesini devirmek istiyorum. Kendini çok saf sanıyor. Öyle olmadığını *biliyorum*. Ne pahasına olursa olsun." Kızın çenesini kavrayıp kahverengi gözlerini kendime çeviriyorum. "Yapacağım son şey olsa bile onu kıracağım."

Alaric duman bulutunun arasından gözlerini kısarak bana bakıyor, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "İkiniz de en az birbiriniz kadar inatçısınız."

Cık cık. "Gecenin sonuna kadar benimle dans edecek."

Ronan, "Zayıf biri," diye yorumluyor.

Bacaklarını iğrenç bir şekilde açmış, kanepeye uzanıyor. "Senin sayende değil Daemon," diye gülüyor Alaric.

Sırıtarak kızın yüzüne bakıyorum. "Ne diyebilirim ki? Güzel şeyleri kırmayı severim." Kızın çenesini itiyorum. "Ya da bu durumda, güzel şeylerin zayıflığı yok etmesini izlemeyi seviyorum."

İlk kez bir insan evcil hayvanla bir şey yapıyorum. Diğer melekler onlarla oynuyor ama benim insanlarla onları kurutmak dışında bir ilgim yok. Ama bu gece planladığım şey için bu kız gayet iyi olacak. Kıskançlık, buradaki herkesin nasıl öğrenmek için yıllarını verdiği bir ejderhadır. Benim tatlı meleğim öğrenmedi. Bir ejderha avcısı olmaktan çok uzakta ve bu gece istediğimi elde edeceğime güveniyorum.

"Planınla ilgili tek bir sorun var." Ronan eğlenerek kıkırdar.

"Evet, nedir o?"

Kıza eliyle işaret ediyor. "En son bir insan kızı becermeye çalıştığında başarısız oldun. Bir insana cinsel olarak dokunamazken Angel'ı nasıl kıskandırmayı planlıyorsun?"

"Ona dokunmam gerektiğini kim söyledi?"

Ronan ve Alaric birbirlerine eğlenerek bakıyorlar. Saçmaladığımı düşünüyorlar. Bunun işe yaramayacağını.

"Kesici dişlerinin uzadığını gördün. İçindeki canavar yavaş yavaş uykusundan uyanıyor. Onu bir sopayla dürtmeye niyetliyim."

"Bir sopayla dürt." Ronan başını sallıyor ama o da gülüyor. "Neden bu kadar uzun sürdü ki?"

Parmaklarımı kızın ağzında gezdiriyorum. Dudakları yumuşak ve dolgun ama köşelerindeki mavi renk gerçek hikayeyi anlatıyor. Dünyamızdaki düzenli beslenen tüm insanlar gibi o da kansız ve meleğimiz için ideal bir besin değil.

Ama insan dünyasından bir insanı kaçırmak dışında, en iyisi o. Eğer ağlar ve çığlık atarsa, bu işe yaramaz. Hayır, onun istekli bir katılımcı olmasına ihtiyacım var. Ve şu anda bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde, gözlerinde yıldızlar var. Kim olduğumu biliyor ve beni memnun etmek için her şeyi yapar.

"Bakalım meleğimizin canavarını dışarı çıkıp oynaması için ayartabilecek miyiz?"

AURELIA.

Yatağında tek başıma, şiddetli bir baş ağrısıyla uyanıyorum ve doğrulmaya çalıştığımda oda dönüyor. Daemon dün gece bana hükmetmek ve beni o zavallı kızıdan beslenmeye zorlamak için beni neredeyse tükettikten sonra hâlâ güçsüzüm.

Tahta direklere zincirlenmiş insanları hatırladıkça ürperiyorum. İlk başta buraya neden cehennem dediklerini anlayamamıştım. Şimdi yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Burada arzu ve açlık kol geziyor. Şehvet ve özlem. Kıskançlık ve acı.

Dışarıda yağmur yağıyor ve penceredeki yumuşak pıtırta dikkatimi çekiyor. Yavaşça yataktan çıkıyorum ve oraya doğru yürüyorum. Üzerimde temiz bir elbise var. Bu parıldayan bir siyah ve kalçalarımın yarısına kadar iniyor. Daha önce hiç bu kadar kısa ya da açık bir şey giymemiştim. Ayrıca hiç yağmur da görmemiştim.

Orada durmuş, camdaki yağmur damlalarının doğru bir yarış halinde kayışını izliyorum. Merakımdan açmak için uzandım. Kancanın mandalını açıp kaydırarak açamadan alt kattan sesler duyuyorum. Temelin ritmi ve derin boğuk kahkahalar.

Gıcırdayan yerlere basmamaya dikkat ederek yalınayak merdivenleri iniyorum ve oturma odasının kapısının önünde duruyorum. Ronan kıkırdıyor. Alaric de içeride ama ne dediğini anlayamıyorum.

Ayaklarımın üzerinde sallanarak kolu kavradım. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve içeriye bakıyorum. Hava esrar dumanıyla yoğun, siyah kumaştan L şeklinde bir kanepenin arkasına yaslanmış duruyor ve büyük pencereler odanın sol tarafında sıralanıyor. Uzun kapılar bir veranda alanına açılıyor.

Kanepenin yanında, sağdaki ikinci bir kanepede Alaric ve Ronan oturuyor. Ben içeri girdiğimde kara gözleri mizahla parlıyor. Beni bekledikleri hissine kapılıyorum.

"Günaydın, uykucu."

Odanın derinliklerine doğru ilerliyorum, önümdeki L şeklindeki kanepede bir kral gibi oturan Daemon'dan gözümü ayıramıyorum. Bacaklarının arasında, dizlerinin üzerinde, gözlerinde yıldızlar olan bir insan kız var. Daemon parmaklarıyla kızın çenesini tutarken ve diğer eliyle eklem yerini dudaklarına götürürken bana bakmıyor.

Ronan şöyle açıklıyor: "Endişelenme küçük melek. Bu genç kız kendi özgür iradesiyle dünyamıza geldi. Kendisine ölümsüzlük teklif edilmesini umuyor."

İçimde karanlık ve çirkin bir şey kıpırdanırken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Çok güzel, değil mi?" Daemon başını arkaya eğip bir duman bulutu üflemeden önce kısık kirpiklerinin arasından beni izleyerek soruyor. İçimde mide bulantısı dönüyor. Başım döndüğü ve halsiz olduğum için mi yoksa bacaklarının arasındaki kız yüzünden mi emin değilim.

"Neden bize katılmıyorsun?" Ronan onun kalçasını okşayarak öneriyor. Dudaklarındaki sırıtış acımasızdı.

Tutarlı düşünmekte zorlanıyorum. Her şey bulanık ama benimle oynadıklarına dair belirgin bir his var içimde. Odadaki insan kız, aslanların saldırmak için pusuya yattığı av değil.

Öyleyim.

Bir elimi yüzüme sürüyorum ve bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırpıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor.

Daemon uzaklardan gelen bir sesle, "Otur," diye emrediyor. Kıza, "Fermuarımı aç." diyor.

Heyecanlı olmalı, çünkü hevesli parmaklarıyla kemeri üzerinde çalışmaya başlar. Diğer koltukta Alaric ve Ronan kıkırdıyor. Neyi bu kadar eğlenceli bulduklarını bilmiyorum.

Ronan, "Orada zorlanıyor musun kardeşim?" diye sorar.

Daemon ona ters ters bakarken dişlerini öyle sert gıcırdatıyor ki, dişleri un ufak olacakmış gibi görünüyor. Açılan bir fermuarın sesi bulanıklığı biraz olsun dağıtıyor. Kalbim çok hızlı atıyor. yağmur daha sert yağıyor.

Pencere, nemli havayı içeri almak için aralık bırakılan veranda kapısının bulunduğu zemini ıslatıyor.

İnsan kız elini Daemon'ın etkileyici uzunluğunun üzerinde kaydırıyor ve içimden bir şeyler kopuyor. Daemon çok iyi taktığı maskenin ardında işkence görmüş gibi görünüyor. Kız eğilip onu ağzına aldığı anda gözleri benimkilere yapışıp kalıyor.

"Ellerinin üzerinde otururken rahat mısınız?" diye gülüyor Alaric, vücudu kıkırdamalarla titriyor.

"Kapa çeneni," diye bağılıyor Daemon, alnı terden ıslanmış bir halde. Gözlerini kapatıyor, kanepeye yaslanırken burnundan derin derin nefes alıyor. Bu arada, kızın onu böylesine istekli bir şekilde tatmin edişini görünce göğsünden acı fışkırıyor. Tenim alışılmadık duygularla dolup taşıyor. Bölgesel hissediyorum. Kanatlarım arkamda açılırken kesici dişlerim ağrıyor ve zonkluyor.

Sanki havadaki değişimi hissetmiş gibi Daemon yavaşça gözlerini açıyor ve bana sırtlıyor. *Ne yapacaksın?* Kız inliyor ve içimde bir şeyler kopuyor. Ne anlamadan kızın üzerine atılıyorum ve keskin dişlerimle etini parçalıyorum. Kızın çığlıkları beni daha da kamçılıyor. Gözleri parlayan canavarı gölgelerden çıkması için ikna ediyorum. Bir hayvan gibi hırlıyorum ve dişlerimi daha da batırıyorum. içiyorum ve içiyorum ve içmeye devam ediyorum ta ki ona kadar

Kalp atışı durmadan önce yavaşlar.

Odaya sessizlik çöktüğünde onu üstümden atıyorum ve kanlı ağzımı elimin tersiyle siliyorum. Enerji içimde dalgalanıyor. Damarlarım karıncalanıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir güçle kıvılcımlanıyor. Dişlerimi gösterip beyaz kanatlarımı açtığımda kıkırdayan Daemon'a dönüp baktığımda dünya kırmızı bir bulanıklığa bürünüyor. Sonra bir hareket bulanıklığıyla ayağa fırlıyor ve saçlarımı yumrukluyor. Çok iyi acıtıyor.

"Bana dişlerini göstermen konusunda ne demiştin, küçük melek? Burada yetkili sen değilsin. Ben varım."

Dudaklarımdan şiddetli bir hırıltı dökülüyor ve onu öyle bir kuvvetle itiyorum ki geriye uçup arka duvara çarpıyor. Kanepede Alaric ve Ronan ağızları bir karış açık öylece bakıyorlar ve sonra kahkahalara boğuluyorlar. "Lanetleneceğim."

Duvar da bir göçük var ve kanep e devrilmiş. Ama Daemon, kocaman eliyle boğazımı sıkmış, önümde duruyor. "Şimdi başın büyük belada."

"Siktir git," diye tıslıyorum, sonra taşaklarına diz çöküp kendimi onun üzerine atıyorum. Ters yöne doğru koşmalıyım ama içimdeki bir şey -karanlık ve tehlikeli bir şey- ona hükmetmeye kararlı.

Dişlerimi boynuna geçirdiğimde "Siktir," diye hırılıyor.

Devrilmiş kanep eye çarpıp yere düşüyoruz. Daemon beni savuşturmaya çalışırken Alaric ve Ronan gülmeye devam ediyor.

"Seni lanet..." diye homurdanarak üstünlüğü ele geçirdi. Beni sırtüstü yatırıyor ve kollarımı dizleriyle yere sabitliyor. Boynundaki ısırık yaralarından kan damlıyor ve tişörtünün önünü ıslatıyor. O kadar kızgın ki keskin kesici dişleri alt dudağına batıyor.

Daemon beni boğazımdan yakaladı ve sıktı. "Bana boyun eğ eceksin."

Amım ihtiyaçtan zonkluyor. Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar canlı ve bedenimde hissetmemiştim. Güç damarlarımda dolaşıyor, baş döndürücü ve bağımlılık yapıcı. Kanatlarım Ronan ve Alaric'in ayaklarını altıma doğru itiyor. Daemon'a boyun eğmeyi reddediyorum. Çenesini Alaric'e doğru kaldırıyor, o da ayağı fırlayıp odadan kayboluyor.

"Oyun oynamak ister misin, tatlım?" Daemon'ın sesi vaatlerle dolu. "Oynayacağım."

Alaric elinde bir bıçakla dönüyor ve kanadıma basmamaya dikkat ederek Ronan'a doğru yürümeden önce bıçağı Daemon'a uzatıyor. Soğuk, keskin metal boynuma bastırıyor.

"Dişlerini geri çekmez ve kanatlarını kapatmazsan, seni keserim."

Kırmızı sis yavaş yavaş kayboluyor ama dişlerimi geri çekmiyorum. Bunun yerine başımı yerden kaldırıp ona hırlıyorum. Derin, acımasız ve mizahtan yoksun kıkırdaması kalçalarımın arasının karıncalanmasına neden oluyor.

"Ne kadar yaramaz bir kız," diye mırıldanıyor ve bıçakla nabzımın attığı yere bir çentik atıyor. Tek bir kan izi aşağı akıyor ve ahşap zemini ıslatıyor. Daemon üzerimde kayıyor ve boynumdaki sıcak ağzının sıcaklığı sırtımı eğmeme neden oluyor. Vücudunun üzerimdeki baskısını hissetmemem için kendini ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. Dili tenimin üzerinde geziniyor ve kanımı emiyor. Çok iyi hissettiriyor.

"Şimdi," diyor, şişmiş göğüslerimi serbest bırakmak için elbisemi ortadan keserek açıyor. Ağır ve ağırlı bir şekilde dışarı dökülüyorlar. Pembe meme uçlarım onun sıcak ağzı için yalvaran sert tepeler. Beni serbest bırakmıyor ve çenemi tutup keskin dişlerini boynuma geçirdiğinde ona karşı koymuyorum. Ağır ayak sesleri yerde gümbürdüyor ve dişleri iki bileğimi de deldiğinde acı içinde tıslıyorum. Daemon sert aletini bana sürüyor ve arzusun kıvılcımlarını doğrudan içime gönderiyor. Haykırıyorum, onlara teslim oluyorum, kendimi bir kurban olarak sunuyorum. Beni kuru kuru içmiyorlar. Sadece amaçlarına ulaşacak kadarını alıyorlar. Ben onların itaatkarıyım. Onların oyuncağıyım.

Onların...

Sonra ayağa kalkıyorlar, kanlı dişleri, açılmış kanatları ve karanlık, dipsiz gözleriyle bana bakıyorlar. Bacaklarım açılıyor ve ıslak açıklığımı okşamak için elimi kalçalarımın arasına kaydırıyorum.

"Lütfen," diye inliyorum, amım zonkluyor. Çok fazla sürmeyecek.

"İyi kızlar ödüllendirilir, ama sen, küçük melek, yine çok kötü bir kız oldun."

Ronan ve Alaric sol taraftaki kanepeye otururlar. Daemon ölü kızı tekmeleyerek yoldan çeker ve devrilmiş koltuğu düzelttikten sonra aşağı üzerine ve

ayak bileğini dizine koyuyor. Parmaklarını şıklatarak bir alevi canlandırıyor ve beni izlerken onunla oynuyor.

Dizlerimin üzerinde kayarak, açık veranda kapısından gelen esintiyle meme uçlarım karıncalanırken gözlerimi gezdiriyorum. "Tamam, sen kazandın. Sen büyük, kötü alfasın ve ben sadece zayıf, küçük bir meleğim."

Daemon'un kot pantolonu hâlâ bağlı değil. Kumaşı zorlayan dış hatlarını görebiliyorum. "Öğreniyorsun," diyor, alev parmaklarının arasında dans ediyor. "Benimle dövüşebilirsin ama her zaman ben kazanırım."

Kanatlarım açılmak için kaşınıyor ama onları kapalı tutuyorum. "Şah mat," diyor sırtarak gözleri gezinirken sert meme uçlarıma kadar.

Nefeslerim daha hızlı geliyor. "Elbiseni çıkar."

Üzerimden lime lime sarkıyor. Aşağıya doğru kaydırıyorum ve kısa süre sonra dizlerimin etrafında toplanıyor. Üç aç göz çıplak amıma dikildi.

"Ne diyorsunuz?" Alaric çenesini Ronan ve Daemon'a doğru kaldırır. "Gidip kendimize sikecek *iyi kızlar* bulalım mı? Lanet olası veletler gibi davranmayan kızlar?"

Hep birlikte ayağa kalktılar ve beni diz çökmüş halde bırakarak dışarı çıktılar.

Tekrar.

Ama bu sefer, onlar başka melekleri becerirken burada beklemeye niyetim yok. Canavarımın ortaya çıkıp oynamasını istediler. O da çıktı, kalpleri parçalamaya hazır. Dedikleri doğruymuş. Bazen ne dilediğine dikkat etmelisin. Ben onların hayranlarından biri değilim. Onları memnun etmek gibi bir niyetim yok. Eğer başka kızları becermek istiyorlarsa, canavarı uyandırırım. Bana yardım edecek birini tanıyorum.

ChapTer
FOUrTeen

AUREL AI

T Çocuklar bütün gece dışarıda kaldılar. Bu sabah onları başka kızlarla düşününce damarlarımda dolaşan öfkeyi tarif edecek kelime bulamıyorum. Nasıl

Bana böyle saygısızlık ettiklerinde nasıl davranacağımı sanıyorlar? Eğer istedikleri kendi ilaçlarının tadına bakmaksa, bunu onlara memnuniyetle veririm.

Dmitriy'i ertesi gün okulda kafeteryadan çıkarken buluyorum. Orada ne yaptığını düşünmek midemi bulandırıyor ama buna bir an önce alışsam iyi olacak. Artık onların dünyasındayım ve Daemon'a karşı kazanmak istiyorsam onların kurallarına göre oynamayı öğrenmeliyim.

Kalabalığın arasına karışabilmeyi dileyerek peşlerinden gidiyorum. Soluk tenim, sarı saçlarım ve beyaz kanatlarımla bu imkânsız. Siyah elbise beni düşmüş bir melek gibi göstermeye yetmiyor. Adımlarımı hızlandırarak fırsatımı değerlendiriyorum. Onu boş bir sınıfa itip kilidi çevirdiğimde Dmitriy'nin gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Ama bana ne yaptığımı sormak yerine, dudakları eğlenen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sessiz kalıp yavaşça yaklaşmamı izliyor.

"Ben iyi bir kız değilim," diye homurdandım, onun etrafında dönerek. "Böyle beklentilerden bıktım usandım artık." Parmaklarım, benim tüylerimden daha kaba olan siyah kanatlarının üzerinde kayıyor. "Cennet'ten kaçtım ama bu iyi ya da saf olduğum anlamına gelmez," diye tükürüyorum.

"Bunu hissetmeye başlıyorum," diyor sırtarak. Daemon'a çok benziyor ama benzemiyor da.

"Daemon senden neden bu kadar nefret ediyor?" Onun etrafında dönmeye devam ediyorum, gözlerimi vücudunda gezdirip sonra tekrar yukarı kaldırıyorum.

Dmitriy omuz silkiyor, elleri cebinde, gözleri bende. "Babalarımız arasındaki eski aile rekabeti."

Daemon'ın ondan nefret etmesini seviyorum. Bu yüzden başarmak istediğim şey için mükemmel. Buradaki diğer meleklerin hiçbiri onunla boy ölçüşemez.

"Artık bakire değilim."

Maskesi olduğu gibi duruyor ve hiçbir şey ele vermiyor.

"Daemon onu benden çaldı. Tıpkı beni benden çaldığı gibi. Eve." Dmitriy'nin önünde durdum. "Gizlice kaçmışsın."

Cevabını beğenmedim. Hem de hiç. "Kapıların yakınındaydım. Gizlice içeri girebilirdim."

Yaklaşıyor, uzun ve heybetli. "Ormana bir kez girdin mi, çıkış yolunu asla bulamazsın."

"Her zaman bu kadar çok konuşur musun?" Kapıya yaslanırken ona soruyorum.

Elini koyu renkli ahşabın üzerine koyarak onu takip ediyor. Yanımızda, duvardaki aplik, gözlerindeki ateş gibi daha parlak yanıyor.

"yakacağım."

"Belki de incinmek istiyorumdur."

Eli havalanıp çenemi kavırıyor ve yana doğru itiyor. Sonra kulağıma fısıldadı, "Sen ." "Senin nazik biri olduğunu sanıyordum."

Burnu boynuma iniyor, beni içine çekerken tenimde geziniyor. "Cehennemdesin, tatlım. Bu ormanda sadece canavarlar . Burada iyilik yoktur."

Onun karanlık bakışlarıyla buluşuyorum. "Belki de içlerindeki en büyük canavar benim."

Sertçe çekmeden önce ipeksi saçlarımı parmağının etrafında döndürürken bana bakıyor. "Sen bir kediciksin."

Onu ittim ve bir hırıltı kopardım. "Ben lanet bir kedicik değilim!"

Otların arasında kıvrılmış bir yılanım, saldırmaya hazırım. "O zaman bana dişi aslanını göster."

İçimden kahkahalar yükseliyor, alarm zillerini çaldıracak türden. "Aslanlar sürü hayvanlarıdır. Birlikte öldürürler ve aynı zamanda sürünün güvenliğini ararlar. Ben bir dişi kaplanım.

ormanda tek . *Yalnız* öldürürüm ve güvenliğim için hiçbir sürüye güvenmem."

"Neyim ben? Masum antilop mu?"

Başımı sallıyorum, elim boynunun arkasına kayıyor.

"Hayır, sen ana yemekten önceki aperatifsin."

Ve bana değersizmişim gibi davranan Daemon'dan intikam almak için mükemmel bir silah.

Onu ağzıma doğru çekiyorum, tepkisini şöyle susturuyorum Aç, derin öpücükler. Daemon'ı alt etmek için düşmanla yatmak gerekiyorsa, kartlarımı masaya koyacağım. Ben varım.

Dmitriy beni kapıya doğru kaldırıyor ve ağzımın içine doğru inliyor. "Bacaklarını benim için açarsan seni öldürür."

Tehdidi karşısında klitorisim ısınıyor. Daemon'ın öfkesini istiyorum. Bana zarar vermesini ve canavarının parçalamasını istiyorum. Onun alevlerinde yanmak istiyorum. Ne de olsa cehennemdeyiz.

"Seni öldürmeden olmaz."

"Yanılıyorsun," diyor, külotumu yırtıp kemerini çözerek. "Başka biri olsaydım, yapardı. Ama ben onun kuzeniyim ve beni öldüremez."

"Kapa çeneni ve sık beni," diye .

"Kötü kız." Büyük, damarlı aletini çıkararak sırtıyor.

"Sana söyledim, ben iyi bir kız değilim."

"Hayır, değilsin," diye kabul ediyor ve girişime doğru hizalanıyor. "Ve seni olduğun gibi kötü bir kız gibi becermek niyetindeyim."

Bana çarpıp elini ağzıma kaphaykırıyorum.

"Sshh!" diye yatıştırıyor, yavaşça geri çekiliyor, tekrar içeri itmeden önce aletin kayışını hissetmemi sağlıyor. "Ne kadar kötü bir küçük melek. Yanaklarından süzülen şu güzel gözyaşlarına bak. Seni inciteceğimi söylemiştim."

Kapıya mızraklandım, bana karşı pistonlar gibi vuruşunu alıyorum. Hangisi daha iyi hissettiriyor bilmiyorum. Onun büyük

horoz, beni en lezzetli şekilde incitmek mi, yoksa Daemon'un bunun için beni öldüreceğini bilmek mi?

"Daemon seni bulduğunda dölleri senden sızmasını istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma acımasızca. "Gözlerindeki lanet öfkeyi görmek istiyorum."

Dişleri etimi deliyor ve sıcak, yakıcı bir acı boynumu dağlıyor. Daemon'ın sert olduğunu düşünüyorsam, bu başka bir seviyede. Dmitriy solgun tenime zarar vermek istiyor ki Daemon vücuduma oyduğu şaheseri görsün.

Dişleri geri çekiliyor ve yüzüme hırlıyor, ağızındaki elinin altında inlememe neden oluyor. "İyi bir kız olmak ister misin?"

Başım titriyor. Bir daha asla iyi bir kız olmak istemiyorum. Bir fahişe gibi becerilmek, kullanılmak ve atılmak istiyorum. Onun yaptığı da tam olarak bu. Beni boşaltmak için kullanıyor, bana sikilebilir bir delikmişim gibi davranıyor ve Daemon'a bir siktir git olarak beni doruğa çıkarıyor.

Ve ben orgazm olduğumda, gözleri tehlikeli bir şeyle parlıyor. "İşte bu, boşalmanı görmeme izin ver. Bana o ağır gözlerini ver."

Kaslarım gevşer gevşemez sakinleşiyor, salgısını içime boşaltıyor. Sonra geri adım atarak beni soğuk taş zemine itiyor. O pantolonunun fermuarını çekerken ben eteğim belime dolanmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Onu şimdi buraya çağırırdım, böylece seni yerde, kızarmış ve yeni sikilmiş olarak görebilirdi. Ama henüz eğlenceyi bozmak istemiyorum. Onun kükremesinin bu eski akademinin temellerini sarsması an meselesi." Üzerime eğilerek çenemi tutuyor ve "Hâlâ yapabiliyorken kaçsan iyi olur" diyor.

Bir sonraki dersime doğru yürürken DARIANA beni koridorda yakalıyor. O kadar ağrım var ki her adımda irkiliyorum.

"Vay anasını," diye geveliyor ve beni yakındaki bir oyuga yönlendiriyor. "Bu da ne böyle, küçük melek?! Lütfen gözlerimin beni yanılttığını söyle. Dmitriy'i becermedin, değil mi?"

Siyah kıyafetleriyle bir grup öğrencinin geçmesini bekliyorum. "Seninle ne ilgisi var?"

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye soruyor kuşkuyla. "Daemon başlangıç için benim arkadaşım."

"Oh," diye başımı salladım, "bu yüzden mi onun arkasından iş çevirip beni becerdin?"

Bana saf olduğumu söyleyen bir bakış fırlatıyor. "Bu aynı şey değil. Birbirimizle her uğraşıyoruz. Ama bu," diye çılgınca beni işaret ediyor, "en kötü ihanet." Kalçalarımın içi Dmitriy'nin döllerıyla yapış yapış, çenem onun kaşınan sakalından yanıyor ve dudaklarım hâlâ

Öpücük şişmiş.

Acı acı gülüyorum. "Dün gece kızları becermeye gittiler, o yüzden gelip bana ihanetten bahsetme."

Beni çok şaşırtarak kahkahayı patlattı. "Sana böyle mi söylediler?"

Kafam karıştı, ağzımı kapadım.

"Benim evimde kaldılar. İşin içinde sevişmek yoktu." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce hemen ayıldı. "Seni aldattıklarına inandın."

"Eğer yapmadılarsa neden bana yalan söyleyip beni başka kızlarla inandırıyorlar ki?"

"Seni kıskandırmak için." Bunu söyleme şekli o kadar gerçekçi ki. "Ve işe yaradı. Sadece seni kıskandırmakla kalmadılar, sen de gidip bombaların en bombasını patlattın."

Boğazımdaki kalın utanç yumrusunu yutkunarak geçiştiriyorum. "Bedenimle ne yapacağım benim seçimim." Daemon dün gece kimseyi becermemiş olsa bile, o insan kızın kendisine dokunmasına ve benim önümde tadına bakmasına izin verdi.

"Oh, lanet olsun..." Dariana volta atmaya başladı. "Daemon öğrendiğinde... kahretsin..."

"Ne?"

Bana doğru dönüyor. "Başlangıç olarak seni öldürecek."

Yürüyorum ve öfkem yatıştığı için gözlerim yaşıyor. Dmitriy'nin yapışkan dölleri kalçalarımda bir yol izliyorsa ne olmuş yani? Ne önemi var ki? Bu sadece seksti.

Değil mi?

Gözyaşlarım akıyor ve onları silmek için acele ediyorum. Bu tür durumlarla ve yeni duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Buraya gelmeden önce hiç seks yapmamıştım ve bu duyguları hiç hissetmemiştim. Her şey çok yeni ve korkutucu. Şimdi de incindiğim ve kızdığım için sorumsuzca davrandım.

"Dur Angel," diyor Dariana, etrafımda dönerek. "Bebeğim, sorun yok. Hepimiz hata yaparız. Bazıları diğerlerinden daha kötü, kuşkusuz."

Gözlerimi devirerek onu geçiyorum. Belki de Dmitriy haklıdır?

Belki de yapabiliyorken kaçmalıyım.

Dariana topuklarını yere vurarak beni tekrar durduruyor ve taş duvardaki iki meşalenin arasına sıkıştırıyor. "Seni eve götürelim. Duş alıp onun kokusundan . Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Dmitriy ona söyleyecek."

"Elinde ne kanıt var? Onun sözüne karşı senin sözün olacak. Daemon da onun size zarar vermeye çalıştığını düşünecek."

Gözlerimi onunkiler arasında acıyarak gezdirirken dudağımı çiğniyorum. "Neden bana iyi davranıyorsun? Bu benden kurtulmak için bir şans."

Yaklaşıyor ve "Belki de senden kurtulmak istemiyorum" diye fısıldarken göğüslerimiz birbirine değiyor.

O bu kadar yakındayken, gece yarısı ve geç akşamların kokusuyla nefes zor. "Burada herkes kendi başının çaresine bakar, Dariana."

Kanatlarını doğru açarak gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı diğer öğrencilerden koruyor. Sıcak elini

göğsümün üstünden geçiriyor, sonra boğazıma sarıyor. "Ben kendime bakıyorum, küçük meleğim."

Kalçası bacaklarımın arasından geçtiğinde içimi bir ürperti kaplıyor.

"Seni eve götürelim ve yıkayalım. Kimsenin haberi olmaz."

"Tamam," diye nefes alıyorum, onun koyu renk gözlerinde ve uzun kirpiklerinde boğuluyorum.

Geri parmaklarını benimkilerle birleştirmeden önce dudaklarında kısa bir gülümseme beliriyor. "Her şey yoluna girecek."

Ona inanmak istiyorum ama erkeksi, gürültülü kahkahaları ve ardından köşeyi dönen ağır ayak seslerini duyduğumda kanım buza dönüşüyor.

Bizi ilk Alaric fark etti. Kahkahası boğazında düğümleniyor ve başını kaldırıp bakan Daemon'ın göğsüne bir tokat atıyor. Savaş ya da kaç tepkim devreye girince içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Daemon daha hızlı. Dört uzun adımda bana yetişiyor ve beni taş duvara çarpmadan önce göğsüne çekiyor.

Saçlarımı boynumdan uzaklaştırırken gözleri kararıyor. "Seni kim besledi?!"

Dün gece o kızları becerdikten sonra omuzlarımı dikleştirip ona defolup gitmesini söylemeyi planladığım andı bu. Ama o kimseyi sikmedi ve ben her şeyi berbat ettim. Havayı kokluyor, sonra sertleşiyor. Bu kadar hareketsiz beni korkutuyor. Gözlerinin içine bile bakamıyorum. Gözyaşlarım doluyor ve onları tutmaya çalışıyorum ama düşüyorlar.

"Kuzenim mi?!"

"Daemon," diye deniyor Dariana ama onu duyamıyor. Şimdi duyamaz.

"Lanet kuzenimi mi becerdin?!"

Yüzümü buruşturarak, kendimi onun öfkesinin saldırısından korumak için kollarımı etrafıma doluyorum. Kendimi kirli hissediyorum. Kullanılmış. Daha önce yaşadığım hastalıklı zevk şimdi beni utançla dolduruyor. Eden'ı terk etmek bir hataydı. Onların dünyasına ait değilim. Artık hiçbir yere ait değilim.

Daemon bana öyle bir tiksintiyle bakıyor ki içimde kaybolmak istiyorum. İki yanında Ronan ve Alaric karşılıklı bakışıyorlar.

Ölümcül bir fırtınanın öncesindeki gibi sinir bozucu bir sakinlikle Daemon geri çekilir ve yakındaki öğrencilerin irkilmesine neden olacak kadar yüksek bir kükreme çıkarır. Sonra dişlerini göstererek, kanatlarını açarak ve her gözeneğinden öfke saçarak geri döndü. "Sana iyi davrandım. Sana her şeyi verdim. Burada okula gitmene bile izin verdim. Ve aldığım şey bu mu? Söyle bana," diyerek yaklaşıyor, "seni iyi becerdi mi?"

İrkildim, sızlandım.

Beni rahat bırakmıyor. "Şu lanet soruya cevap ver. Seni iyi becerdi mi?" "Daemon, lütfen." "SORUYA CEVAP VER!"

"Evet," fısıldıyorum ve beni yanmış gibi bırakıyor, sonra tökezleyerek geri çekiliyor.

Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor, gözlerim onun geri çekilişini takip ediyor. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, midemi bulandırıyor ve organlarımı büküyor. Neden bu kadar aptalca davrandım? Ne olacağını sanmıştım? İntikamı bu kadar çok mu istiyordum?

Kolum tutuldu. Ronan arkasına bile bakmadan beni sürüklüyor.

"Ona fazla yüklenme." Dariana ona ayak uydurmak için acele ediyor. "Henüz bu dünyanın kurallarını bilmiyor. Kahretsin, sen onu buraya getirmeden önce öfke ya da kıskançlık bile yaşamadı. İnadına hareket etti. Ne olmuş yani? Bana aynısını hiç yapmadığını söyleme?"

"Kapa çeneni, Dari," diyor Alaric sert bir şekilde.

Dışarı adımımızı atar atmaz Ronan kolunu belime doluyor ve evlerine doğru uçmaya başlıyoruz. Ona uçmayı bildiğimi söyleyebilirdim. Ama ben bilmiyorum. Uyuşmuş durumdayım, onun göğsündeki kalp atışına odaklanmış durumdayım. Ben uzun için

Tek hissettiğim huzurlu bir sakinlik olduğu daha kolay zamanlar. Bu duygu fırtınası değıl. Bu inişler ve çıkışlar.

Kısa süre sonra iniyoruz ve beni içeriye, oturma odasının önünden geçirip gıcırtılı merdivenlerden yukarı çıkarıyorlar. Kimse konuşmuyor. Beni yatak odama kilitledikten sonra gidiyorlar ve ben yatağı uzanıyorum. Göğsümün içindeki ağrı yayılıyor, göğüs kafesime baskı yapıyor. Bu sefer beni burada ne kadar tutacaklar?

Ayaklarım beni pencereye götürüyor. Kapağı kilidini açıp cam paneli yukarı kaydırıyorum. Ilıman bir akşam, her zamankinden daha sıcak. Gece havası uzun otların arasındaki cırcır böceklerinin ve ormandaki hayvanların sesleriyle canlı.

Kapıya tekrar baktım. Hala kilitli. Yakın zamanda geri gelmeyecekler. İnce çıkıntıya tırmanarak kendimi çatıya atıyorum, düşecekmişim gibi hissettiğimde kanatlarım arkamda çırpınıyor. Ama düşmüyorum.

Doğrulup yavaş bir daire çizerek evi çevreleyen ağaçları tararken rüzgâr saçlarımı yüzümde gezdiriyor. Eğer evimi tekrar görmek istiyorsam, uçmam gerekecek.

Seçeneklerimi düşünerek kalın bulutlara bakıyorum. Bunu gerçekten yapabilir miyim? Geçen sefer Dariana dikkatimi dağıtmıştı ama şimdi durum farklı, sadece ben varım. Burada yumuşak dokunuşlarla ve cesaretlendirici sözlerle dikkatimi dağıtacak kimse yok.

"Yapabilirim," diyorum kendime, kanatlarımı yavaşça açarak. Ağırlar, arkamda uzanıyorlar ama yavaş yavaş alışıyorum. Omuzlarım o kadar ağrııyor. Onları bir kuş gibi çırpmaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Cesaretim kırılmış bir şekilde yere çöküyorum, kanatlarım arkamda sarkıyor. Bu kadar basit bir işi nasıl yapacağımı öğrenmem için ne gerekiyor?

Bakışlarım solumdaki ağaçlara takılıyor. Gençken birinden düşmüştüm ve uçmayı böyle öğrenmiştim. Ayağı fırlıyorum, cesaretimi toplarken ellerimle elbisemi düzeltiyorum. Uçma ya da düşme zamanı. Sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra kenara doğru koşuyorum, atlıyorum ve

Kısa bir an için, düştüğümü hissettiğimde panik beni ele geçiriyor. Ama sonra kanatlarım sırtımdan fırlıyor ve beni daha da yükseğe taşıyor.

Aşağıdaki eve bakıyorum. "Yapıyorum. Uçuyorum."

Rüzgâr tüylerimde ve saçlarımda harika bir his uyandırıyor. Serin ve ferahlatıcı, sıcak hava dalgasında soğuk bir duş gibi. Bakışlarımı güneş ışığının eski evimi bir projektör gibi aydınlattığı uzaklara yöneltmeden önce bir daire çizerek uçuyorum. Göğsümün içinde bir sıla hasreti kendini belli ediyor ama bir şey kaçmamı engelliyor. Kalbimin tellerinde garip bir çekiş var. Elimde bir makas olsaydı, onları keser ve kendimi aşağıdaki adamlardan kurtarırdım.

Bu düşünceyle, geri uçma isteğimi görmezden gelerek gecenin içine doğru süzülüyorum. Ben kimseye ait değilim. Kimse bana sahip değil ve kimse beni kontrol edemez.

Kanatlarım yorgunluktan yanana ve uzuvlarım ağrıyana kadar saatlerce uçuyorum. Yine de devam ediyorum. Sonunda ayaklarım kapıların dışındaki uzun otların arasına girdiğinde, rahatlamış bir şekilde ağlayarak yere .

Ben yavaşça ayağa kalkarken altın kapılar parıldıyor, uzun ve karşıt. İleriye doğru adım atıyorum, tabanlarım yumuşak çimlere batıyor. Yaklaştığımda cırcır böceklerinin sesi kesiliyor. Aslında *her şey* sessizleşiyor, sanki dünyanın kendisi nefesini tutmuş gibi. Tam kapıların önündeyim, yukarı bakıyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken. Artık burada olduğum için farklı hissediyorum ve elimi kapıya koymadan önce bile açılmayacağını biliyorum. O kapıların ardında yaşadığım huzur ve yargısızlık hissi, şu anda içimde dönen duygulardan çok uzak. Ama yine de deniyorum, titreyen elimi nefesimi tutarak kapıya koyuyorum. Mutlak sessizlik de eğilmiş bekliyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum, alnımı kapıya dayayarak. "Beni içeri alın."

Hiçbir şey olmayınca bir hıçkırık salıveriyorum. "Eve gitmek istiyorum."

Hiçbir şey.

Ağaçlarda öten bir kuş bile yok. Çimenlerde cıvıldaayan bir cırcır böceği bile yok. Sessizce ağlamaya devam ederken dudaklarımda gözyaşlarımdın tadını alıyorum. Sonra başka bir şey oluyor: içimde öfke hızla yükseliyor. Her şeyin adaletsizliğine karşı öfke. Beni buraya getiren ilk şey meraktı. Kapılar beni dışarı çıkardı. Kurdun beni büyükannemin kulübesine giden patikadan saptırması benim suçum değil.

"Bırakın gireyim," diye bağıriyorum, parıldayan kapıya vurarak. "Bırak gireyim lan! Beni tekrar içeri almayacaksan, dışarı çıkmama izin veremezsin. Sikeyim seni! O çocukların beni çalması ve günahla tanıştırmaması benim suçum değil." Acınası gözyaşları içinde yere yığılmadan önce, iyi bir önlem için onu da tekmeliyorum. Ağlamayı durduramıyorum. Sadece eve gitmek istiyorum. Bunların hiçbirini ben istemedim.

Başımı kaldırdım ve çenemi sıktım. Bir şekilde içeri girmenin bir yolunu bulacağım. Omuzlarımdaki acıyı görmezden gelerek kanatlarımdın tüm ihtişamıyla patlamasına izin veriyorum. Bu sefer kendimden şüphe etmiyorum. Duvarların üzerinde uçup evime bakana kadar beni daha da yükseğe taşımalarına izin veriyorum. Her şey çok hafif ve renkli. Geyik çimenleri . Tavşan da orada, tam hatırladığım gibi. Gözlerimi kısarsam uzaktaki evleri seçebiliyorum. Freya orada bir yerde. Onu çok özledim.

Yaklaştıkça görünmez bir duvara çarpıyorum. avucumu duvarın üzerine koydum ve bariyerin üzerinden kaydıldım. Hep orada mıydı?

"Lütfen, hayır," diye fısıldıyorum elim yere çarparken. Duvar kımıldamıyor. Kapılardan geçmekten başka bir yol yok. Kanatlarımdın beni yumuşak çimlere taşımamasına izin vermeden önce ne kadar uçtuğumu, geyiklerin yemesini ve tavşanların zıplamasını izlediğimi bilmiyorum.

Aurelia.

Ronan o zaman sınıfta haklıydı. Orman adımı çağırıyor. Şimdi bile, hiçbir şeye boş boş bakarken, fısıldıyor, beni gölgelerinde kaybolmaya çağırıyor.

İçimde bir şeyler kopuyor. Kendimi kanatlarıma doğru fırlatıyorum ve onları parçalıyorum, tüylerimi koparıırken acının keskin ısırığını görmezden . "Aptal, lanet olası beyaz tüyler." Yırtıyorum, koparıyorum, çekiyorum ve çekiyorum, kanatlarıma kırmızı kan bulaştırıyorum.

Sonunda güç beni terk ettiğinde, uçuşan, dönen tüylerden oluşan bir bulutun içinde oturuyorum. sarıyor, yeri beyaz bir kar tabakası gibi süslüyorlar. Acı dayanılmaz ve gözyaşlarım durmak bilmiyor. İçimdeki bu hüznle nefes almak çok zor. Beni pençesinde tutuyor ve hava almak için yeniden yüzeye çıkmama izin vermiyor.

Başım inkârla titriyor. Evimden sürgün . Eden tükürdüğü ve yeniden girmemi reddettiği için burada yırtık pırtık, kuş tüyü bir konfeti yastığının içinde oturmuyorum. Bu da yetmezmiş gibi, kanatlarım koparıldığı için artık uçamıyorum. Acı çok fazla. Yüce bir çığlık atıyorum ve ciğerlerim umutsuzluktan başka bir şeyle yanana kadar durmuyorum.

Sessizlik tekrar çöküyor, kalın ve ağır. Buraya neden cehennem dediklerini şimdi anlıyorum. Bir kızı öldürdüm ve şimdi burada kanlar içinde, kafese kapatılmış sıkıntılı bir hayvan gibi kendi tüylerimi yolduktan sonra oturuyorum. Zonklayan kesici dişlerim alt dudığıma batıyor. Yakın zamana kadar öyle dişlerim olduğunu bile bilmiyordum. Ben beyaz kanatlı bir canavarım. Korkunç bir aldatmaca.

Çocuklar beni böyle buldular - eski evimin kapısının önünde kendi yıkımından oluşan bir yığının içinde kıvrılmış bir halde.

"Vay anasını," diye haykırıyor Ronan, bana ve tüy denizine bakarak. Daemon tek kelime etmiyor. Sadece beni kucağına alıp göğsüne yaslıyor. Sonra kafesli hapisaneme doğru uçmaya başladık.

ChapTer
FIFTeen

AUREL AI

L Biz istesek de de hayat devam ediyor. Güneş doğar ve batar. Sadece burada, her zaman karanlık. Kaçışımın üzerinden bir hafta geçti. Daemon benimle konuşmuyor, Alaric ve Ronan da sanki tekrar kaçmaya çalışacağımdan gibi yakınımda duruyorlar. Gerçi tüylerimin yeniden çıkmasının biraz zaman alacağını hepimiz biliyoruz. Bu arada, bu siyah dünyada daha da ucube gibi görüneceğim.

Evimin beni reddettiği gerçeğini geride bırakamıyorum. Eski halimin bir gölgesiyim, koridorlarda bakışlarım aşağıda yürüyorum. Sınıfta dikkatimi vermeliyim. Özellikle de Cennet'e geri dönemeyeceğim artık iyice belli olmuşken. Cehennem'deki yaşam hakkında her şeyi öğrenmem gerekiyor ama bu çok zor. Daemon eve kız getirdiğinde kıskanacak gücüm bile yok.

Ronan ve Alaric'in arasına sıkışmış kanepede otururken, bir kız Daemon için külotu ve sütyeniyle hüznü bir şekilde dans ediyor. Bakışlarım halıda bir delik açıyor. Artık benim hayatım bu mu? Buraya mı sıkıştım? Başkalarının acılarıyla beslendiğimiz bu umutsuzluk dünyasında? Yoksa neden onu kucağına çeksin ve kalçalarını ona doğru yuvarlarken bir kral gibi yayılsın?

Ronan beni dürttü. "Dünya'dan Angel'a."

Gözlerimi yıpranmış halıdan ayırıp ona bakıyorum. Koyu renk saçları uçlarından kıvrılıyor ve koyu renk kirpiklerle çerçevelenmiş kahverengi gözleri benimkileri arıyor.

Parmaklarını yüzümün önünde şıklattı ve "Onu becermek üzere. Bir şey yapmayacak mısın? Yüzyılın en destansı kedi dövüşü için kendini ona fırlatmayacak mısın? Hak iddia etmeyecek misin?"

Gözlerim Daemon'a kayıyor ve onun sütyeninin askılarını indirip küçük, mükemmel göğüslerini ortaya çıkarışını izliyorum. "adil, değil mi? Kuzenini becerdim."

Ayağa kalkıyorum ve dışarı çıkıyorum. Daemon gözleriyle beni takip ediyor ama kız başını geriye atıp ince boynunu gösterince dikkati tekrar kıza yöneliyor.

Ronan ensemden tutup beni yatak odasına itmeden önce zar zor üst kata çıkabildim. Alaric kapıyı tekmeleyerek bizi takip ediyor. Gri ipek çarşafı, kral boy bir yatak alanın çoğunu kaplıyor. Arkasındaki pencere aralık ve şeffaf, siyah perdeler hafif esintide hareket ediyor. Üzerinde bir yığın kitap olan büyük bir masa var, bir tanesi açık duruyor. Burası Ronan kokuyor; ormanlık ve gizemli.

Sandalyesine çöküp masasındaki uzanırken Alaric yanımdan geçip yatağın kenarına çöküyor.

Kafam karıştı, baktım. "Ben neden buradayım?"

Ronan sigarasını yakar, ayaklarını masanın üzerine koyar ve bileklerinden çaprazlar. "Takılıyoruz. Üzülme zamanı bitti. Seni tekrar içeri almamışlar, ne olmuş yani? Şimdi burada bizimle takılacak ve eğleneceksin."

"Eğlenceli." Yatağa doğru kendimi Alaric'in yanına bıraktıktan sonra arkama tavana bakarken kelimenin tadını dilimde hissediyorum.

Alaric bana bakarken Ronan, "Evet, eğlenceli," diyor. "Eden hakkında en çok neyi özlediyorsun?" Alaric soruyor, sesi alaycı değil meraklıdır ve Ronan inler. "Ne?" Alaric soruyor. "Konuşmak ona yardımcı olabilir. bu konuda."

Ronan sigarasını ve elini havada umursamaz bir şekilde sallıyor. "Her neyse."

"et." Alaric çıplak dizimi dürtüyor.

Ne söyleyeceğimi düşünürken gözlerimi tavandan ayırmıyorum. "Hissetmemeyi özledim."

İkisi de bana tuhaf tuhaf bakıyor, ben de açıklamaya çalışıyorum. "Cennet'te her şey istikrarlı. Öfke yaşamıyoruz,

Kıskançlık, acı, hatta yüksek düzeyde neşe. Biz sadece *mutlu*."

"Eğer durum buysa, nasıl oldu da Cennet'in dışına çıktın?"
Omuz silkiyorum. "Çoğunlukla merak. Kapılara doğru çekildiğimi hissettim." "Sen yapamadım var olmuştur mutlu hepsi ve Zaman, veya sen büyüklerinize karşı gelip gizlice ."

O haklı. Geriye dönüp baktığımda orada her zaman mutlu değildim ama bu inişli çıkışlı duyguları da yaşamadım. "En iyi arkadaşımı özlüyorum, Freya."

Daemon'un odasından süzülen müziğin yumuşak ritmini dinlerken bir an sessiz kalıyorlar. "Nasıl biri?"

"Alaric," diye nefes alıyorum, bir damla gözyaşımı silerek. "Buradayken evimi düşünmemeye çalışıyorum. Çok acı veriyor."

Yanımda sırt üstü uzanıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Kahverengi irislerinde açık ela rengi lekeler var. "Acı hakkında konuşmak iyidir."

"Nesin sen? Onun lanet terapisti misin?" Ronan homurdanarak sorar.

Alaric onu görmezden gelerek parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "Değişim her zaman önce acı verir. Şu anda göremediğini biliyorum ama burası senin evin olacak. Ve bir gün geriye dönüp baktığında 'Başka bir yerde yaşadığımı hatırlamıyorum' diyeceksin."

"Burası benim evim değil," diye karşı çıkıyorum. "Benden sıkılacaksın ve beni dışarı atacaksın. Senin merhametine kalmışım."

Alaric tekrar tavana bakıyor ve ben de çenesinin keskin çizgisini takip ediyorum. "Daemon pisliğin teki ama son derece sadık."

Düşünceli bir şekilde alt dudağımı çiğniyorum. "Evet, bu yüzden şu anda aşağıda *onunla* birlikte." Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum ama artık çok geç. "Sevişecek kız bulmayı planladığını söylemiştin. Kızmıştım. Karşılık vermek istedim."

Alaric bana bakıyor, duman odayı doldururken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Bana merhamet ve bu dünyada yeri olmadığını söylemiştin, ama şu anda bana karşı nazik davranıyorsun."

Eğlenen Ronan kıkırdar. "Vücudunda iyi kalpli bir kemik bile yok."

Alaric yanağımı avuçlayıp aramızdaki bağı derinleştirmeden önce yumuşak bir öpücükle dudaklarımın tadına bakmak için eğiliyor. Dili benimkine değiyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp emiyor, sonra bırakıp yatağa uzanıyor. Bir günlük kirli sakalı çenemi yakıyor.

"Belki de seni daha fazla üzgün görmek istemiyorumdur. Daemon bekaretini çaldığına göre, artık adil bir oyunsun. Belki de seni tekrar gülümserken görmek istiyorum, böylece seni becerebilirim."

"Dmitriy ile yattıktan sonra beni becermek mi istiyorsun?"

Alaric çenesini sıkıyor ve başını yavaşça yastığın üzerinde döndürüyor. Gözlerimiz çakıştığında, "Dmitriy senin aracılığınla bize zarar verebileceğini düşündü. Ben Daemon değilim. O pisliğin kazanmasına izin vermeyeceğim."

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun? Bu rekabet de neyin nesi?"

Elini yüzünde gezdiren Alaric başını sallar. "Babaları arasında hep vardı. Daemon ve Dmitriy rekabeti miras aldılar. Onlar için her şey bir rekabet. En güçlü kim? Kim en büyük servete sahip?"

Ronan sandalyede doğrulup topuğunun altında ezmeden önce elindeki esrarı yere fırlatıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve bize doğru yürüyor. "Ne kadar sürecek?"

Başımı yataktan kaldırdım. "Sen neden bahsediyorsun?" Hızlı bir hareketle eli dışarı fırlıyor ve ayak bileğimi kavlıyor. Beni yataktan aşağı sürüklüyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini kalçalarımın yukarı kaldırıp külotumla birlikte aşağı indiriyor. "Üzölmeyi bırakman ve kendini yeniden keşfetmen için

Lanet olası ateş. Daemon'un sana tekrar bakmasını mı istiyorsun? Dövüş onunla!"

Tartışmaya başlıyorum, ama bacaklarımı açıp ateşli ağzıyla amımı kapattığında beni susturuyor. Yanımda Alaric sırtarak ayağa kalkıyor ve kendine bir esrar alıyor. Yakıyor ve yanıma uzanıyor, ben gözlerimi devirirken tembelce sigara içiyor. Tanrım, bu duyguyu özlemişim. Kendini bırakmanın katıksız özgürlüğünü.

Ronan beni sınıra getirirken ve orada tutarken tatlı zamanını alıyor. Seksime üflüyor, klitorisimi ağzına alıyor ve dilini şişmiş üzerinde gezdiriyor.

"Ronan," diye inliyorum, ağzına karşı sallanıyorum. "Oh, Tanrım..."

"Burada Tanrı falan yok. Senin Tanrın seni , unuttun mu?" Ronan klitorisimi sertçe tokatlarken homurdanıyor.

Çarşafı yumrukluyorum, topuklarım yatakta kayıyor. Bu çok fazla. Çok az. Sürünerek uzaklaşmak ve yaklaşmak istiyorum.

Alaric dirseğinin üzerine kaymadan ve esrarı dudaklarımın arasına yerleştirmeden önce yüzüme duman üflüyor. Emmemi emrediyor. Ciğerlerime dolan duman tatlı tatlı yanıyor ve öksürmeye başlıyorum. Alaric'in kahkahası uzun ve kesik kesik.

Esrarı dudaklarının arasına yerleştirerek elbisemi aşağı itiyor ve çıplak göğüslerimi yoğuruyor. Esrardan derin bir nefes çekiyor, işaret ve orta parmağının arasına sıkıştırıyor, dumanı ciğerlerinde tutarken meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor.

Çenemi tutup dumanı ağzıma üflemeden hemen önce dudaklarının köşesinde kirli bir sırtma beliriyor. Ruhum yüzüyor, bir zevk ve uyuşturucu dokunuşlar denizinde yüzeyde sallanıyor. Beni hayata döndürüyorlar, ancak ciğerlerimden nefesimi çalarken yıkıcı, sahiplenici ve baskın doğalarıyla beni yavaşça öldürüyorlar.

Parmakları içime gömülü olan Ronan, boşalmama izin vermesi için ona yalvarana kadar şişmiş klitorisimi kucaklıyor. O da

Acımasız, beni tam istediği yerde tutuyor. Yaralı bir av gibi benimle oynuyor.

İnlemelerim giderek artıyor ve Alaric beni susturmak için alt dudağımı ısırıyor. O kadar keskin ki kan yüzeye çıkarken nefes nefese kalıyorum.

"İşte bizim güzel meleğimiz," diye fısıldıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırarak. "Seni iyi hissettirmemize izin ver. Bırak melek amcığının ırzına geçelim. bir şey yok."

Aşağıda bir gümbürtü var.

Ronan bacaklarımın arasından gülüyor. "Cehennem kopmak üzere."

Berraklık bu mutluluk sisi dağıtmakla tehdit ediyor ama Alaric çenemi kavırıyor, dikkatimi istiyor ve dilini ağzıma sokuyor. Dilimi emiyor ve alt dudağımı ısırıyor. Beni yutmaya devam ederken öpücükle şişmiş dudaklarım yanıyor ve karıncalanıyor. Sert öpücüklerle her yerimi keşfederken inliyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, çok daha fazlasına...

Ronan beni diliyle doldururken kapı açılıyor. Daemon manzarayı seyrediyor. Kemerini çözülmüş, tişörtü kırıkmış ve saçları diken diken olmuştu. Ağzına bulaşmış rujdan bahsetmiyorum bile.

Alaric dudaklarımdan ayrılıyor ve esrarından bir nefes daha çektikten sonra uzatıyor. "Biraz ister misin? Herkese yetecek kadar var."

Kapı menteşeleri üzerinde takırdayarak kapanır. Daemon esrarı Alaric'in elinden kapıp yere fırlattı ve çizmesinin altında ezdi. Sonra kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor ve beni göğsüne doğru çekerken şaşkın çığlığı duymazdan geliyor. "Siz pisliklerden herhangi birinin ona dokunabileceğini söyledim mi?"

Ronan tam boyuna yükselip ağzını sildiğini gösteren bir hareket yaptı. "Başka işlerle meşguldün. İyi bir amın boşa gitmesine izin veremezdim."

Alaric sırtışını yumruk yaptığı eliyle kapatır. Eğleniyorlar. Ben eğlenmiyorum. Çok kızgıyım.

Daemon'a dönerek yanağına bir tokat atıyorum. "Dudaklarına ruj bulaşmışken ne cüretle buraya gelip bana dokunamayacaklarını söylersin?" diye tekrar tokatlıyorum.

Beni yatağa yatırıp eteğimi yukarı kaldırdığında kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Eliyle enseme beni tutuyor, sonra da kıcıma sert bir şaplak atıyor. Bağırıyorum ve bana tekrar vuruyor, bu sefer daha sert.

"Bu kuzenimi siktiğin için." Bir sonraki yankılanan tokat beni ağlattı. "Bu her fırsatta bana itaatsizlik ettiğin için!" Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve yanaklarım alev alev yanarken karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Arzuyla dolup taşıyorum.

"Senin ne kadar pis bir sürtük olduğunu unutmuşum." "Siktir git!"

Şaplak!

Dudaklarımdan haince bir inilti dökülüyor ve iki kalın parmağını içime sokuyor.

"Kuzenime bacaklarını açtığın için seni cezalandırmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Beni öldüreceğini sandım," diye itiraf ediyorum, sesim çarşafın içinde boğuklaşıyor.

"Baştan çıkarıcı," diyor ve parmaklarını kaldırıp beni tekrar tokatlıyor. Darbeleri yüzünden tenim yanıyor. "Onun senin içinde olduğu düşüncesinden nefret ediyorum."

Sert nefes alarak fırladım ve onu ittim. "Az önce yukarıda bir kızla birlikteyken ne cüretle beni orospu gibi gösterirsin? Siktir git, Daemon!" Kanatları arkasında filizlenerek Ronan'ın

masasındaki kitap kulesini deviriyor. Sonra atladı, beni aşağı indirmeye zorladı.

yatağın üzerinde. Ağırılığı ve gücüyle beni bastırdı.

Bedenim bahardaki bir çiçek gibi canlanıyor.

"Benden ne istiyorsun, küçük melek?"

Eli boğazımda ve yanağını pençeliyorum, kanın yüzeye çıktığını görmekten memnunum.

"Benden ne istiyorsun lan?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Sen!" diye hırlıyor, burnu benimkine değiyor ve sonra beni itiyor. "Seni istiyorum!"

Sözleri kaydedilirken kalbimin atışı duruyor. Daemon beni mi istiyor? Bu da ne demek oluyor? Yataktan kalkıp kapıya doğru yürüyor ama o daha kapıya varmadan ben yataktan fırlayıp önüne koşuyorum ve çıkış yolunu kapatıyorum. Önünde diz çöküp yıkıcı yakışıklılığına baktığımda soğuk yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. "Eğer bir daha başka bir kıza dokunursan, kaçır ve bir daha asla geri dönmem."

Daemon çenemi kavırıyor ve cezalandırıcı tutuşuyla beni morartıyor. "Dene ve gör. Seni avlayacağım." Etrafımda dolanıyor ve odadan çıkıyor.

Kapı arkamdan kapanırken, gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Yatakta Alaric'in yanında oturan Ronan sert bir sesle, "İyi gitti," diyor.

Gözyaşlarım , yanaklarımı ıslatıyor. Onu kaybettim. Ayrılmayı reddettiği kırık bir süs eşyasından başka bir şey değilim, ama artık beni şöminenin üzerinde tutacak kadar sevmiyor. Bir yerlerde karanlık bir dolapta kilitliyim. Ben onun saklamak zorunda hissettiği istenmeyen bir hediyeyim.

"Neden buraya gelmiyorsunuz?" İkisi de kemerlerini çözerken Ronan şöyle der. "Seni daha iyi hissettireceğiz."

Kapalı kapıya son bir kez bakarak, acıyı diğer kafa karıştırıcı duygularımla birlikte bastırıyorum. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Ayaklarım beni Alaric ve Ronan'ın yanına götürüyor.

Ben diz çöküp kendimi onların karanlığında kaybederken damarlı sikleri prekuyla parlıyor.

ChapTer
SIXTeen

AUREL AI

A Dariana'yı sınıfının dışında beklerken sıcak bir el ensemden dolanıyor ve beni peşinden sürüklüyor.

"En sevdiğim kız bugün nasıl? Kuzenim seni henüz öldürmedi."

"Bu lanet bir hataydı."

Dmitriy kulağıma doğru eğilerek konuştu. "Görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

Bedenlerin arasından geçip kafeteryaya doğru ilerlerken kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor, olmak istediğim son yer.

"Beslenmen gerekiyorsa dışarıda bekleyebilirim."

"Saçmalama." Beni içeri itiyor, sonra da duvara dayalı kanepelerden birine çekiyor. Kıçım kucağına çarpıyor ve kolunu belime doluyor. Odanın diğer ucunu işaret ederken dudakları kulağımın kıvrımına değiyor. Görüş açısını takip ediyorum ve Daemon'ı kucağında bir kızla gördüğümde kaskatı kesiliyorum. Kızın siyah kanatları küçük ve sevimli, ensesindeki saçlarla oynarken sırtına doğru katlanmış.

"Rahat görünüyorlar, değil mi?" Dmitriy kulağıma fısıldıyor, sonra da "O sana sadık değil" diyor. Çenemi parmağıyla başparmağı arasında sıkarak gözlerimi onunkilere çeviriyor. "Daemon senin sadakatini hak etmiyor. Artık cehennemdesin, tatlım. Göğsündeki acıya burada yer yok."

Dişlerimi sıkıyorum ama cevap vermiyorum. Düşmüş melekler tarafından parçalanmaktan bıktım.

"Ağlama," diye fısıldıyor dudaklarıma gülümseyerek. "Seni asla onun yaptığı gibi incitmezdim. Eğer benim olsaydın, herkesin bilmesini sağlardım. Kucağımda daha küçük kızlar olmazdı. Sadece sen."

"Beni istemiyorsun. Neden..." Başlıyorum ama üzerimize bir gölge düştüğünde sessiz kalıyorum.

Başımı kaldırıp Daemon'un fırtınalı gözlerine bakıyorum. Omuzları gergin ve yumruk yaptığı ellerinin eklemleri Dmitriy'e baktığı sürece beyazlaşıyor.

Bakışmalarından bıkip Dmitriy'nin kucağından kalkıyorum ve dışarı çıkıyorum. Belki de Dmitriy . Daemon beni umursamıyor. Peki beynim ne halt ediyor? Daemon umurumda değil, değil mi? Onun ilgisini istediğimi kendime itiraf ettiğim nokta bu mu? Bunu hep istemedim mi?

Sanki şeytan tarafından çağırılmış gibi beni kapının önünde durduruyor. "Ne oluyor, küçük melek? *Onunla* orada ne yapıyordun?"

Omuzlayarak geçip onu, ben yürümeye devam ediyorum . Denizin Öğrenciler benim için onun için olduğu gibi ayrılmıyor. Kaçmak için cesetlerin arasından geçmem . Peşimde, ensemde nefes alıp veriyor. Ona defolup gitmesini söylemek için dönüyorum ama kolumdan tutup beni kenara çekiyor.

Kollarını başımın iki yanına koyarak beni köşeye sıkıştırırken sırtım dolaba çarpıyor. "Kimdi o?"

"Bu seni ."

O kadar yakın ki, sıcaklığı ince elbisemin içinden beni ısıtıyor. Göğsüm hissetmek istemediğim duygularla tıkanıyor.

Kendimi ona duyduğum bu ihtiyaçtan arındırabilseydim, arındırırdım. "Gitmek zorundayım." Onu iterek geçmeye çalışıyorum ama o izin vermiyor.

Ben. Parmakları çeneme girerken kapana kısıldım.

"Seninle işim bitmedi."

"O kızın kucağına izin verdiğinde benimle işin bitmişti."

Onu üzerimden itiyorum ve gözlerimden sızan sıcak yaşları öfkeyle silip süpürerek yürümeye başlıyorum. Keşke beni böyle etkilemeseydi.

"Aurelia!" diye bağırarak adımlarımı durdurmama neden oldu. Daha önce gerçek adımları kullandığını hiç duymamıştım. Arkamı dönmüyorum. Nefeslerim çok hızlı geliyor. Daemon'u arkamda hissediyorum; kokusunu, omzumdan saçlarımı okşayan parmaklarını. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Benden kaçamazsın."

Başımı yarıya kadar çevirip fısıldıyorum, "Kaçan ben değilim."

Bu doğru, Daemon beni tutmak için diğer kızları kullanıyor. Çok yaklaşımdan korkuyor. Bu sefer uzaklaştığımda beni takip etmiyor.

"BURADA NE YAPIYORSUN?" Ronan çatıda yanıma otururken soruyor. Soğuk bir gece. Havada nefesim görünüyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Keskin ısırtığı hoş karşılıyorum. Düşüncelerimi uzak tutuyor.

"Keşke bulutlara doğru uçabilseydim."

"Öyle mi?" Dirseği dizinin üzerinde ve bir esrarla oynuyor. Ben izlerken dudaklarına götürüyor ve parmaklarını şıklatarak yakıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne yapacağım?" diye soruyor, bir duman bulutu üfleyerek. "Cehennem ateşi yarat."

O Omuz silkiyor, emme üzerinde ve Ortak, sonra eşler at yanlamasına. "Gözünde canlandır."

"Bunu söylemek senin için çok kolay."

Cevap vermiyor, köz kıvılcımlanırken beni izliyor.

Arkama yaslanıp yıldızları seyrediyorum. "Cehennemde aşk var mı?"

Bu a soru Ben de sordu kendimbirçok zamanlar. I ama sonra aynı hızla sönüyor.

Başparmağıyla burnunun kenarını kaşıyarak esrardan derin bir nefes daha çekiyor ve tekrar ağaçlara bakıyor. "Sanırım öyle. Ben bilemem."

"Hiç aşık olmadın mı?"

"Bir kızı mı? Hayır."

Elimi uzatıp tişörtünün eteğiyle oynuyorum. "Bir kız olmak zorunda değil. Platonik aşk. Anne baban yok mu senin? Kardeşlerin? Arkadaşların."

"Onları bir yerde görüyor musun?" "Hayır."

"Al bakalım." Başını arkaya doğru eğiyor ve gökyüzüne bir duman bulutu üflüyor. "Aşk zayıflar içindir."

"Bu gerçekten üzücü," diyorum ona, parmaklarım tişörtü ile kot pantolonu arasında görünen deri parçasının üzerinde geziniyor. Ronan sigara içerken sessizce oturuyoruz ve ben onun zeytin rengi teninin üzerinde desenler çiziyorum.

"Bence sevmek güç göstermektir," diye fısıldıyorum bir süre sonra, Ronan'ın çatının kenarından sigarasını sallayışını izlerken.

"Nasıl yani?" uzandı.

Profiline, düz burnuna ve çenesinin keskin çizgisine bakıyorum. "Savunmasız olmak güç ve cesaret ister. Birini gerçekte olduğu gibi görmenizi ve kusurlarına rağmen onu kabul etmenizi gerektirir. Aşk korkutucudur. Sizi kalbinizin kırılmasına hazırlar, bu yüzden birini sevecek cesaretiniz varsa..." Dalıp gidiyorum.

"Çok fazla düşünüyorsun, küçük melek," diyor Ronan, beni usulca güldürerek.

"Belki," diye itiraf ediyorum.

"İyi bir kan kaynağım ve sikimi emecek istekli bir kızım varsa mutlu oluyorum. Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

"Gerçekten mi? Mutlu hissediyor musun?"

Yüzüstü dönüp bana bakıyor. Yüzünde alışık olmadığım yumuşak bir ifade var. Kalbim küt küt atıyor.

"Şimdi mi? Elbette."

Yanaklarım kızarıyor ve karanlığın allığımı gizlemesine şükrediyorum.

"Kanatların tekrar büyüyecek ve yeniden uçabileceksin." Ben gözlerimi boynunda, kirli sakalda ve omuzlarının arkasından görünen kanatlarında gezdirirken o tepesindeki yıldızlara bakıyor.

"Eve dönmenin bir yolunu bulacağım."

Gözleri bana geri dönüyor, benim mavime karşı kahverengi. "Sana inanıyorum."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ona ve aramızdaki enerji uğultusuna hapsolmuş durumdayım.

"Bunu açıklayamam," diye fısıldıyorum, gergin bir şekilde dudağımı ısırarak. "Ama içimde bir şey hissediyorum. Bir çeşit güç."

Gözlerini benimkiler arasında gezdiriyor ama sessiz kalıyor. Uzakta bir baykuş ötüyor ve esinti soğuktan titrememe neden oluyor. Gitmek istemiyorum. Onunla geçirdiğim bu anı seviyorum, bana bakışını.

"Yapma bunu," diye fısıldıyor başını hafifçe sallayarak.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne yapıyorum ben?"

"Gözlerin kocaman ve bok gibi. Bana aya asılmışım gibi baktığın o kızsı şeyi yapma. Öyle bir şey yapmadım."

İçimden kahkahalar yükseliyor. Dirseklerimin üzerinde yükseldiğimde dizlerinin üzerine geri kayıyor. "Güven bana, gözlerim 'geniş ve boktan' değil."

"Bak!" Yüzümü işaret ediyor. "Şimdi yapıyorsun."

Başımı geriye atıyorum ve uzun zamandır duymadığım kaygısız bir sesle gülüyorum. "Ben bir şey yapmıyorum."

Ona dönüp baktığımda gözlerini kısıyor. Ben de oturuyorum, şakacı bir şekilde göğsünü itiyorum. "Kendine gel. O kadar da özel değilsin."

Gülerken yanaklarında gamzeler beliriyor. Yüzünün hiç böyle aydınlandığını görmemiştim ve bu nefesimi kesiyor.

Gözleri benimkilere yerleşiyor, yumuşak ve araştırmacı. "Ne olursa , burada olduğun için mutluyum."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan ayağa kalkıyor ve havalanarak gecenin içine doğru uçuyor.

ChapTer
SeVenTeen

DAEMON

W İnsanların dünyasına geri döndük, yiyecek avındayız ve küçük meleğimiz sessizce arkamızdan gelirken hiç de etkilenmiş gibi görünmüyor.

İçindeki ateşin sönmesi hoşuma gitmiyor. Ama aynı zamanda, kontrolün bende olduğunu hissettiriyor ve hoşuma gidiyor. Onun varlığında hissettiklerimden nefret ediyorum, üzerimde sahip olduğu o lanet güçten. Hiçbir kadın bir bakışıyla beni onun gibi dizlerimin üstüne çöktürememeli.

Kendimi başka kızlarda kaybetmeye çalıştım ama beni geçiren vudu büyüü yüzünden onlara dokunamadığımda bu hiç kolay olmuyor. Ellerimin üzerinde oturup kaçmamaya kendimi zorlarsam, benimle yollarına devam etmelerine izin , ama aktif olarak katılamam. Bu beni lanet bir korkak gibi gösterir. Ve daha da kötüsü? Onlar beni boşaltırken gördüğüm benim küçük meleğim. Hep onu beceriyorlar. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Arkamdan iş çevirip kuzenimi becermiş olsa bile.

Onun içindeydi, dudaklarının tadına baktı ve boşaldığı zamanki güzelliğine tanık oldu. Bunu geçemiyorum. Eğer babalarımız olmasaydı, onun gözlerini oyar ve lanet olası komodinimde saklardım. Yine de yapabilirim. Babamın ve vereceği cezanın canı cehenneme. Daha geniş yankıları da siktir et. Dmitriy yılanın teki.

Bu bardaki müzik çok yüksek ve havada ter, alkol ve amcık kokusu var. Artık bunun için havamda değilim, ama beslenmeliyiz. Kafeteryadaki yemeklerle yetinmek zorunda kalmak istemiyorum. Korkmuş, anemik kızlar bana göre değil; kanları tatmin etmiyor.

Dans pistine ulaşıyoruz ve gözlerimi terli, dans eden bedenlerin kalabalığında . Dikkatim, göğüslerinden taşmak üzere olan şehvetli bir esmerin üzerinde toplanıyor.

payetli elbise. Eğer k      melek ta  aklarımı kesmeseydi onu seve seve becerirdim. "Ben giriyorum."

Ronan ve Alaric meleğimizin geçen seferki gibi aptalca bir şey yapmamasını sağlamak için geride kalıyorlar. Bu gece kalıp avı izlemesi gerekecek.

Kadın *yakla tığımı* fark ediyor ve "*Beni eve götür, bütün gece aletin n üzerinde zıplayabileyim*" diyen davetkâr bir gülümseme sunuyor.

Arkasına geçip onu vücuduma yakla tırırken Gözlerimi Angel'a kilitledim. Onun izlemesini istiyorum.  l  gözlerindeki ateşin canlandığını görmek istiyorum. Ritim devreye giriyor ve müzik damarlarıma i leyerek hareketlerimi yönlendiriyor.

"Nasıl dans edileceğini biliyorsun," diye bağırıyor şeftali i kisi ve ucuz parfüm kokan insan müziğin üzerinde. Kulağına doğru gülümsüyorum, k      meleğim dişlerini gıcırdattığında bir zafer duygusu hissediyorum. Sertle iyorum ve esmerin dolgun poposunu bana s rtmesinin de bir faydası olmuyor.

B y m n etkisi altına girdiği anda içimde eriyor ve boynumdaki kolu  l  bir ağırlık gibi kayıp gidiyor. Onu di arıya, gece havasına doğru yönlendiriyorum ve o da kendi isteğiyle sokağın karşısındaki sessiz bir ara sokağa kadar beni takip ediyor, orada karanlığın içinde kayboluyoruz.

Angel ara sokakta bize katıldığında onu tuğla duvara yaslamı , parmaklarımla kalçalarının içini ok uyordum. İnsanın külotunu kenara kaydırıp ıslak sıcaklığının parmaklarımı sardığını hissedememek beni çok kızdırıyor. Angel'ın bakışları benden kıza doğru gidip geliyor. Kızın hayatı için yalvarmak istiyor.

Parmağımı ona doğru kıvırıyorum. "Buraya gel, k      melek."

Tereddütlü bir adım daha yaklaşıyor, sonra bir adım daha, sokağın ağzına doğru kısa bir bakış atıyor. Etrafta kimse yok. Yalnızız.

"Ondan ho lanıyor musun?" Yumuşak iniltilerini susturmak için kızın boğazını tutarken ona soruyorum.

"Güzel bir kız."

"Evet, öyle," diye kabul ediyorum, çoğunlukla küçük meleğimin tepkisini görmek için.

Sahiplenici. Çenesinin sertleşmesinden belli. "Beslenmen gerek," diyorum ona, bariz olanı işaret ederek.

Bu henüz çözebildiği bir şey değil ama artık cehennemde olduğuna göre, saflık tek başına onu ayakta tutamaz. Özellikle de elinde çok az şey varken.

"Ondan içemem."

Kız tekrar ve sesi bastırmak için avucumu ağzına bastırıyorum. Sonra Angel'a, "Tabii ki yapabilirsin. Başka seçeneğin yok."

Yanlış zamanda söylenmiş yanlış bir şey. Angel ellerini kalçalarına koyup kaşlarını çattı. "Başka seçeneğim yok mu?"

İçten içe onun şımarıklığını seviyorum ama bunu ona söylemeyeceğim. Onu kendi tüylerinden oluşan bir denizde otururken bulduğumuzdan beri geçen hafta depresyondaydı. Tekrar içeri alınmadığı için rahatlamadım desem yalan olur. Onu bulmaya giderken sürekli 'Ya Eden onu eve kabul etseydi? O zaman ne olacak? Bu düşünce beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutuyor. Lanet olsun, beni taşaklarımdan yakaladı.

"Onu besle," diye emrediyorum.

Melek başını sallıyor, cam gibi geyik gözleriyle bana bakıyor. "Ben zaten bir kez öldürdüm."

Bir iniltiyle kızı bırakıyorum. Kaçmaya çalışınca kolundan tutup geri çekiyorum ve Ronan'ın kollarına atıyorum. "Günah çoktan işlendi. Gökyüzündeki küçük adamın *sadece* bir insan öldürdün diye seni baş tacı yapmayacak."

Ronan kızı arka duvara yaslarken bana ters ters bakıyor. "Bir insandan beslenmeyeceğim."

Tamam, şimdi sinirlenmeye başladım. Bir adım daha yaklaşarak onu bir geri çekilmeye zorladım. "Söyle bana, masum küçük melek, nasıl yapacaksın

Benim dünyamda kansız hayatta kalabilir misin? Kesici dişlerin büyümüş. Artık bizden birisin."

"Öyle miyim?" diye soruyor, yarı dönerek bana beyaz kanatlarını gösteriyor. "Sizden birine benziyor muyum?"

İçinde bulundukları üzücü durumu görmek bana acı veriyor. Tüyleri tekrar çıkacak ama bu aylar sürer. Şu anda sıkıntılı bir tavuğa benziyor.

Elim dışarı fırlayıp çenesini kavlıyor. Başparmağımla kesici dişini dürtüklüyorum ve keskinleşip uzadığında gülümsüyorum. Kızgın. "Evdeki arkadaşlarında bunlardan var mı, ha?" Onu itiyorum. "Kanatların beyaz olabilir ama kimseyi kandıramazsın."

Homurdanarak uzaklaşıyor. Lanet olsun. Lanet olası inatçı kadın! Peşinden gidiyorum, kolundan tutup onu geri sürüklüyorum. Bu sefer kaçamayacak. Yapacağım son şey de olsa onu besleyeceğim.

Ayrıca, tüylerinin yeniden çıkmasını istiyorsa beslenmesi gerekiyor. "Lanet bir çocuk gibi davranıyorsun!"

Mavi gözleri benimkilere bakıyor ve o çok sevdiğim ateş ve meydan okuma var. "Çocuk mu?! Cinayet işlemek istemediğim için çocuk gibi davrandığımı mı düşünüyorsun?"

Tamam, şimdi gülüyorum. "Cinayet mi?"

Angel gözlerini kısıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bu da beni daha çok güldürüyor.

"Besleniyor muyuz yoksa tartışıyor muyuz?" Alaric soruyor.

Onu görmezden geliyorum. İnsan hiçbir yere gitmiyor ve Ronan onu büyüsü altında tutmak için iyi bir iş çıkarıyor. Üzerinde çalışmam gereken inatçı küçük melek. Hayır, siktir et. Bu garip şeylere alışık değilim. Kadınlar ayaklarıma kapanıyor. Parmaklarımı şıklattığımda emirlere uyuyorlar. Kollarını kavuşturup kalçalarını kaldırarak bana dik dik bakmıyorlar. Bu da ne böyle? Onun dilinde akıcı değilim. Çok kafa karıştırıcı, bu yüzden kendimi hissettiğimde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Şiddete başvuruyorum.

Saçlarını yumruklayarak başını geriye itiyorum ve boynunun kremi sütununu ortaya . Boynundaki nabız noktası

Teninde çılgınca çırpınıyor ve kalp atışlarını neredeyse duyabiliyorum. İçimde yemeği bir kenara atıp Angel'ı duvara çarpma ve ihtiyacım olanı alma arzusu var.

Haftalardır kimseyle sikişmedim ve böyle kuru dönemlere alışık değilim. Onun sıkı amcığının beni sardığı ve aletimin onun kırmızı bekaretine bulaştığı anı ağzımı sulandırıyor. Belki de bunu onun için özel yapmalı ve ona bir melekmiş gibi davranmalıydım. Bu düşünceyi reddediyorum. Ben romantizm yapmam. İstedimi, istediğim zaman alırım. Ve şu anda, küçük meleği istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, o yakınımdayken benim karıncalanıyor. Tek gereken meydan okuyan bir bakış ve ben sertleşiyorum.

Dişlerimi gösterip homurdanıyorum,
"Besle!" "Hayır!"

Onu daha sıkı kavırıyor ve yaklaşıyorum, saçlarını çekiyorum. Onu incitmek ve elini zorlamak istiyorum. Hükmetme dürtüsü o kadar güçlü ki kendimi aşağıya dalmaktan ve burnumu boynunda gezdirmekten alıkoyamıyorum. Tatlı, baştan çıkarıcı kokusu beni bir arı gibi nektarına çekmek için tasarlanmış.

Nabız dudaklarımda çırpınıyor ve dişlerimi kremsi tenine batırmakla tehdit ettiğimde tişörtümü yumrukluyor.

Dürtüye teslim oluyorum ve dişlerimin yavaşça tenine girdiğini, daha derine battığını hissettiğimde içimden bir ürperti geçiyor. Arzuyla inliyorum. Sıcak kanı bir ihtiyaç nehri gibi ağzıma akıyor. Lanet olsun, o bir uyuşturucu. İçine girme dürtüsü çok fazla. Onu insan kızın yanındaki duvara çarpıp elbisesini yukarı çekiyorum. Külotunda nemli bir yama var ve inlemeleri sessiz sokakta yüksek sesle duyuluyor. Buradaki bu his tehlikeli ve bu yüzden mesafemi korumalıyım. Beş santim ötemde bir yemek var ama onun yerine küçük meleğimin kanını içiyorum. Beni ayakta tutamaz ama vücudum tutabileceğine inanmak istiyor.

Duvarı iterek geri çekildim ve Angel'a "Lanet olası yem!" diye homurdanırken sert bir parmakla insan kızı işaret ettim.

Alaric eğlenerek yanımda kıkırdıyor ve omzumu sıkıyor. "Mücadele mi ediyorsun, kardeşim?"

Elimin tersiyle çenemdeki Angel'ın kanını siliyorum, dilim dişlerimin üzerinde geziniyor. İnkâr etmiyorum. İndirdiği kirpiklerinin arasından bana bakarken, boynundan aşağı süzülen kırmızı boncuklar ve gözlerindeki o donuk bakışla nasıl inkâr edebilirim ki? Beni şaşırtacak şekilde, Ronan'ı yolundan çekerek kıza yaklaşıyor. Ne dediğini duyamıyorum ama eli kızın eteğinin altında kaybolurken yatıştırıcı bir sesle kızla konuşuyor. Avını tatmin edişini izliyorum; artık yapamayacağım bir şey.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, "çok pürüzsüz ve ıslak."

Dudakları ayrılırken insan titrer. Angel onun titreyen nefesini tatmak için eğilirken yandan da dilinden dökülen iniltileri çalıyor.

Ronan ve ben bakıştık. *Nasıl?*

Kaşlarımı çatıyorum. *Bilmiyorum amına koyayım.*

Alaric de katılıyor. *Bizi bir avuç beceriksiz korkak gibi gösteriyor.*

"Bir bana sor," diye yüksek sesle homurdanıyorum.

Kadın boşalırken gözleri geri döner. Angel yakınına eğilir ve saldırmadan önce kadının nefesini içine çekerek insanın küçük bir çığlık atmasına neden olur.

Angel'ın beslenmesini izlemek beni zorluyor. Bu kadar saf bir şeyin şımardığını görmek. Nasıl oldu bilmiyorum ama o artık galaksimizin güneşi. Onun çekim gücüne kapılıyoruz. Üç alfa, kar gibi beyaz kanatları olan bir meleğin etrafında dönüyor. Onu ormandan bir ödül gibi çaldığımda böyle olacağını bilseydim, uzak dururdum. Ama artık bir şeyleri değiştirmek için çok geç.

Geri adım atıyor ve kanlı dişlerinin arasından bize masumca gülümsüyor. "Sıra sizde çocuklar."

Alaric ve Ronan kendi paylarına düşeni almak için öne atılıyorlar ama ben gözlerimi ona dikiyorum. "Nasıl bir oyun oynuyorsun? Önce beslenmeyi reddediyorsun, benimle dişe diş mücadele ediyorsun ve şimdi de bana masum geyik gözleri mi atıyorsun?"

Uzun tırnakları göğsümde yavaşça ilerlediğinde oyuna geldiğimi anlıyorum ama hangi oyun tahtasında olduğumu henüz çözemedim. Satranç oynadığımı sanıyordum ama bu taşları tanımıyorum. Kurallar bana yabancı. Angel bunu üstünlük sağlamak için kullanıyor.

"Bana ne demiştin Daemon? Oh, şimdi hatırladım." Eğilirken dudakları orduları dize getiren tehlikeli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Lanet olası yem."

Doygun gözlü bir çizgi film karakteri gibi peşinden bakmamı sağlıyor. Kalçalarını fazladan sallaması benim hayal gücüm değil, mi? Kadınları anlamıyorum. Bir haftasını ağırbaşlı görünerek geçiriyor - eski halinin hayaleti - ve şimdi benimle güç oyunları mı oynuyor? Bu oyunlara bayıldığımı biliyor.

"Kuyu . , " diye uyarıyor Ronan.

Bakışlarımı onun geri çekilen formundan ayırıyorum ve ay ışığında parlayan dişlerimle ona doğru ilerliyorum.

CHAPTER
SEKİZİNCİ

AUREL AI

T Kanlı ay gökyüzünde alçakta, Dünya'ya yakın ve alışılmadık büyüklükte asılı duruyor. Beni ağaçların derinliklerine doğru yönlendiriyor. Ortalık sessiz. Rüzgar bile hışırdamaya cesaret edemiyor.

Yapraklar. İlerideki tek kırmızı kapı gıcırdayarak bir santim açılıyor ve beni daha da yaklaştırmaya zorluyor. bir göz atıp, gölgelerin içine bakıyorum. Yalnızdım. Geri dönüp tereddütlü bir adım atıyorum ki ayağımın altında bir dal kırılıyor. Nemli yapraklar ayaklarıma yapışıyor ve uzun beyaz elbisemin etekleri arkamdan sürüklendiği için lekeleniyor.

Aurelia.

Bir köknar dalını yolumdan çekip küçük su akıntısının üzerinden geçerek kapıya bakıyorum. Şimdi daha yakın, çıplak ayaklarım nemli zemindeki ışık huzmesine basıyor.

Yaklaş.

Kalbim boğazımda çılgınca çırpınıyor ve ardından gelen sessizlik boynumdan aşağıya ve tenimdeki ter parıltısının üzerine sürünüyor.

Aurelia.

Solumdaki hareket -kıpırdayan bir gölge- beni ürkütüyor ve bir köke takılıp yere düşmeme neden oluyor. Dizim yanan ve zonklayan bir acıyla patlıyor. Doğrulup yaramı incelerken irkiliyorum. Kanıyor, kir derime yapışıyor. Parmaklarımla silmeye çalışıyorum ama sonunda kanı etrafa bulaştırıyorum.

Yakında.

Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve son ışığı da beraberinde götürüyor.

Yatağımda doğrulup sertçe nefes alarak terli alnımdaki nemli saçları .

Sadece kötü bir rüya.

Yatağımın başucundaki saate baktığımda saatin sabahın üçünü geçtiğini görüyorum. Sıcak çarşafların altına girip başucumdaki mumu yaktıktan sonra yorganımı üzerimden atıp ayaklarımı yere koyuyorum. Kanayan dizime bakmak için geceliğimi yavaşça yukarı kaydırırken soğğun ısırığı zar zor fark ediliyor. Kırık yaprak parçaları ve toprak hala yaraya yapışmış durumda.

Rüyalarım artık daha düzenli olmaya başladı. Çocuklara söylemedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyorum. Sınıfta meditasyon yaptığımız gün olanları gördüler ve görmezden geldiler. Neden tüm bu garip şeyler başıma gelip duruyor? Masallardaki vampirler gibi dişlerimin çıkması yetmiyor mu?

Yaramı temizleyecek bir şeyler bulmak için yavaşça aşıya, mutfağa iniyorum. Alaric bir keresinde bana buradaki evlerde mutfak olduğunu, çünkü bazı düşmüş meleklerin insan kanından köleleri evcil hayvan olarak tuttuğunu söylemişti. Buraya gelene kadar açlık masalsı bir kavramdı, daha önce hiç yaşamamıştım. Şimdi pek çok şeye açlık duyuyorum: beslenmeye, aşka, güce, sekse.

"Ne yapıyorsun yukarıda?"

Lavabonun altındaki dolabı karıştırırken eğildim ve başımı çarptım. "Ah." Doğruluyorum ve kapıya yaslanmış olan Daemon'a bakıyorum. "Dizimi kestim. Yarayı temizlemek için bir şey arıyorum."

Duvarı itiyor, beni yolumdan çekiyor ve dolaba uzanıyor. Tekrar kalçalarımın tutup beni tezgâhın üzerine kaldırıyor. Elinde cam bir şişe saf votka var. Sıcak parmakları baldırımda geziniyor ve onu avuçlayarak yukarı kaldırıyor. Ayağım

Yanımdaki tezgahtan bir havlu alırken göğsüne yaslanıyor.
"Acıyla aran iyi mi?"

"Acıda yeniyim, unuttun mu?"

Kapağı açıyor ve başparmağıyla hafifçe vurarak kapatıyor.
"Buralardan olmadığını unutup duruyorum."

"Çok acıyacak mı?"

"Evet, acıyacak."

Sıcak eli dizimin arkasında ve kahverengi gözleri mavimi tutuyor. "Hazır mısın?"

Onun için mi? Hayır, asla. "Evet."

Şişeyi deviriyor ve soğuk sıvı dizimin üzerine dökülüyor. Acı dolu bir çılgılık atıyorum. Hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde yakıyor. Şişeyi tezgâhın üzerine bırakıp yumuşak havluyla dizimi sıvazlıyor. Nazikçe, yumuşak ama sertçe dokunuyor ve bakışlarına yakalandığımda nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

Dizim kurudu ama bana dokunmayı bırakmıyor. Havlu yere düşüyor ve parmakları uyluğumun iç kısmında sıcak bir izliyor. Ciğerlerim neredeyse onun dokunuşu kadar yanıyor ama yine de nefes almıyorum. Dizimdeki zonklayan, batan ağrı unutuluyor. Parmakları nemli külotumu sıyırdığında, oksijen ciğerlerime hücum ediyor.

Diğer eli başımın arkasındaki mutfak dolabının üzerine düşüyor. Çok yakınımda, parmaklarını külotumun kumaşına geçirip kenara kaydırırken gözleriyle beni yutuyor. Ellerim göğsüne doğru havalanıyor ve bileğimi omzuna yaslamak için kaydırıyor.

"Daem-" diye başlıyorum ama parmakları klitorisime bastırdığında kelimeler dilimde ölüyor. Beni yavaş, işkenceli dairelerle ovmaya başlarken yoğun, kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor.

Nefesim boğazımda düğümlenirken ve gözlerim kapanırken ona doğru eğildim. Bana dokunma şekli... Ben bittim. Bu, sert ve bana hükmetmeye kararlı olduğu diğer zamanlar gibi değil. Bu yavaş ve şehvetli. Bu sadece benim zevkim için.

"Sana böyle hissettirdi mi?" diye fısıldıyor içimden bir ürperti geçtiğinde. "Onun dokunuşuyla tüylerin diken diken oldu mu?" Dudakları çenemde, sıcak nefesi ve dişlerinin kıştırmasıyla beni kızdırıyor. Dokunuşu daha da aşağılara indikçe inlemelerimin sesi artıyor. Bir parmağını içime sokuyor, başparmağıyla klitorisimi okşuyor.

"Hayır, Daemon," diye yumuşakça nefes alıyorum, kalın parmağının içimde kaydığını hissediyorum.

Dudakları boynumun kıvrımından aşağı, köprücük kemiğimin ve omzumun üzerinden bir yol öpüyor, sonra nefesimi çalmak için ağzıma geri dönüyor. Dudağımı yakalayıp "*Bana güvenme*" dercesine uyarıcı bir ısırik atmadan önce dilimi emiyor.

"Gözlerini aç bebeğim," diye fısıldıyor arkasına yaslanırken. Dilim dudaklarımın üzerinde kayarken ona zevkle bakıyorum. Parmaklarımı ensesindeki kısa saçlara gömmek için uzandığımda içeri giriyor, dilinin sert hareketleriyle beni tadıyor. Onun ağzı, onun dokunuşu... En tatlı cehennemdeyim. Daemon her öpücüğü ve günahkâr sözüyle bana kapıların benim için açılmadığına neden sevinmem gerektiğini hatırlatıyor.

"Eden'a ihtiyacın yok, küçük meleğim. Ben senin Cennet'inim ve sana böyle hissettirebilecek tek kişiyim. Beni duyuyor musun? Başka kimse yapamaz. Ve eğer burası Cennet değilse," diye kulak mememi ısırıyor, "o zaman beni burada, sonsuza dek yanmam için Cehennem'de bırak."

"Daemon," diye inliyorum içim eriyip ısınırken.

"Seni tatmam gerek." Kıçımı tezgâhın kenarına çekip eğilerek amımı yalıyor. Sıcak dili ıslak kıvrımlarımın arasından kayıyor ve zonklayan klitorisimde geziniyor.

Saçlarını sıkarken, çok erken boşalmamak için dudağımı ısırıyorum. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Dilinin her hareketini, sakalının her çizliğini ve gıdıklanmasını hissetmek istiyorum.

Sıcak nefesinin. Daemon bu hafta benden uzak durdu ve bu canımı acıttı. Onu kaybettiğimi düşündüm.

"Kahretsin, bu tatlı amcık..." Kalçalarımın arasından bana bakarken parmakları kalçalarımına saplanıyor. "Bana onun seni bu kadar iyi hissettirmediğini söyle."

Sesinde kalbimin tellerine dokunan bir kırılganlık var. "Seninle kıyaslandığında o hiçbir şey."

Klitorisimi ağzına alarak ve göğsünün derinliklerinde inleyerek beni ödüllendiriyor. Kanatlarını arkasına doğru açıyor ama bu bir baskınlık gösterisi değil, bir zevk gösterisi. Keyif alıyor.

"Daemon," diye inliyorum, içim daralıyor. Kendimi tutamıyorum. Kartlar yığını üstümüze yuvarlanıyor ve dışarıdaki ağaçlarda uyuyan kuşları bile uyandıracak bir iniltiyle başımı arkaya atıyorum. Dudaklarını vücudumda, elbisemin üzerinde gezdirmeden ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurmadan önce her damla spermi yalayıp yutuyor. Kokum pahalı bir parfüm gibi üzerinde kalıyor ve ona sahip olmak isteyen yanıma uyandırıyor.

Keskin dişlerimin arasından gülümseyerek çenesini kavriyorum. "Aferin oğlum."

Dudakları geriye kıvrılıyor ve benimkinden daha uzun ve daha sert olan kesici dişlerini gösteriyor. "Eğer bana bir daha hükmetmeye kalkarsan, seni ters çevirir ve kıkına bir şaplak atarım." Sözleri açık bir tehdit, ama parmaklarımı çenesine sokmama izin veriyor. Aramızdaki çizgi çok ince ve başka hiçbir kızın onu benim şu anda olduğum gibi sahiplenmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Sınırlar içinde kendi bölgemi sahiplenme içgüdümü keşfetmeme izin vermesi hoşuma gidiyor. Ve eğer çok ileri gidersem, siki için yalvarana kadar kıkımı tokatlama tehdidini yerine getireceğini biliyorum.

Sonunda çenesini kavrayışından kurtarıyor, şişmiş amıma bakıyor ve klitorisimi okşuyor. Sonra doğruldu ve "Şimdi bana dizini nasıl yaraladığını anlatacak mısın, yoksa cevapları senden sikerek mi öğreneyim?" dedi.

Aniden gerilerek bacaklarımı kapatıyorum, eteğimi aşağı çekiyorum ve kot pantolonunun içindeki sert sikinin dış hatlarına kaçamak bir bakış atıyorum. "Önemli bir şey değil."

"Saçmalık!"

Yere atlayıp onu geçmeye çalışıyorum ama boynumdan tutup beni geri çekiyor. "Dizini nasıl incittin?"

"Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum," diyorum ona, kıpırdanarak. "Biri seni incitti mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil."

"Düştün mü?"

Dudaklarımı dişlerimin arasında emiyorum ve yana bakıyorum. "Sayılır."

"mı?"

Cevap vermediğimde çenemi parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve gözlerini tekrar ona çeviriyor. "Sayılır mı?"

Ona gerçeği söylemenin en iyisi olduğunu düşünerek tezgâha yaslanıyorum. "Sınıfta meditasyon yaptığımız zamanı hatırlıyor musun? Sonrasında kollarım çizik içinde kalmıştı."

Kaşları aşağı doğru iniyor. "Öyle mi?"

"Şey, aynen öyle. Ama rüyalarımda."

Sessiz kalıyor, beni izliyor.

"Bu rüyaları görüyorum... Ormanda yürüyorum ve bir kapıya rastlıyorum. Sadece tek bir kapı, ev yok. Öğretmenin meditasyon sırasında gözümüzde canlandırmamızı söylediği gibi, hatırladın mı? Açık, ama sadece ışık sızacak kadar. Ve içeriden gelen bir ses var. Fısıldıyor..."

"Fısıltılar mı?"

Başımı sallıyorum, havadaki ani soğuktan korunmak için kollarımı kendime sarıyorum. "Evet. İçeri girmemi istiyor."

Derin sesi gözlerini tekrar onunkilere çekiyor. "Peki dizini nasıl yaraladın?"

"Yanımdan bir şey geçti -bir gölge- ve bir köke takıldım."

Koyu renk gözleri benimkilere bakıyor ama hiçbir şey ele vermiyor. "Rüyada takılıp düştün ve dizin kanayarak mı uyandın?"

"Sınıfta kollarımı dallara çizdiğim zamanki gibi."

"Siktir..." Bir elini yüzünde gezdirerek uzaklaşıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor, bana dönüp bakarak, "ama bahse girerim iyi değildir."

Ona gerçeği söylediğim için memnunum, hatta rahatladım ama gözlerindeki endişeli bakış hoşuma gitmiyor. Daemon kontrolün kendisinde olduğunu hissetmeyi sever ve şu anda öyle değil.

"Şu itibaren yalnız uyumayacaksın."

Gözlerim açılıyor ve tezgahı itiyorum. "Senin yatağında uyumamı mı istiyorsun?"

Daemon iki kez baktı, onun da gözleri büyüdü. "Öyle demek istemedim." Boynunu ovuşturması çok şirin. Gülümsememeye çalışıyorum. "Yatakları değiştireceksiniz."

Başımı yana eğiyorum, sonra gülümsememin dudaklarımın üzerinde serbestçe dolaşmasına izin veriyorum. "Ya da büyük bir yatak alıp paylaşabiliriz."

Bu sefer homurdanıyor. "Böyle bir şey olmayacak. Alaric uykusunda denizyıldızı avlıyor ve en son onlarla yatağı paylaştığımda Ronan'ın ayakları yüzümde, lanet kanadı da sikimde uyandım. Bir daha asla."

"Birlikte çıplak mı yattınız?"

Bana attığı bakış hiç de etkilenmişe benzemiyor. "Aklına bir şey gelmesin. Bir kızı paylaşmıştık."

Son kısmı ve kıskançlık duygusunu görmezden geliyorum. "Yani işin içinde kılıç geçişi yok muydu?"

"Serttim, ama şimdi değilim. Teşekkürler, Angel. Uyumaya devam edebilirim." Dışarı çıkıyor, beni takip etmemi bekliyor, merakımı uyandırdığı için memnuniyetle bunu yapıyorum. Biz geçerken duvardaki mumlar alev alev yanıyor. Bu çocukların büyüünün bir parçası. Yine de bu konuda bilgi almam gerekiyor. Bunu nasıl yapıyorlar?

"Bence sıcak olabilir."

Basamakları çıkıyoruz ve Daemon sanki benim sorgulama çizgimden kaçmak istermiş gibi basamakları üçer üçer çıkıyor. Daemon

Ferforje korkuluk avucumun altında soğuk, taş basamaklar da öyle. Gözlerimi onun geniş sırtından ayırmadığım için fark etmiyorum bile.

"Beni Ronan ve Alaric'le izlemek ister misin?"

"Sıcak olabilir," diye itiraf ediyorum tepeye ulaştığımızda.

Yıpranmış zanaatkâr halısı önümüzde uzanıyor. Ayaklarımın altında yumuşacık, soğuktan korunuyor.

"Sanırım Ronan ya da Alaric'i memnun edişini izlemek hoşuma giderdi."

Yatak odasının kapısını açıp içeri girmemi izliyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, *bana* oral seks yaparlar, başka türlü yapmazlar. Ben sadece kızları yalarım."

Elimi yatağındaki siyah ipek çarşafın üzerinde gezdiriyordum, ama onun itirafıyla döndüm. "Kızlar mı?"

"Kızlar "daki "s"

harfine dikkat edin.

Çoğul.

Daemon tişörtünü başının üzerinden çekip çıkarıyor, ki arkasındaki büyük kanatlarıyla bunu başarıyor ve yere fırlatıyor. Sonra kemerinin tokasını takmaya başlıyor, bir yandan da gözlerinin üzerine dökülen siyah buklelerinin altından bana bakıyor. "Evet, kızlar."

"Ha?" Yavaş adımlarla ilerliyorum. "Bu çok ilginç."

Hiçbir şeyden haberi yok, fermuarını indiriyor. Tipik bir erkek.

"Ve ben sadece sik emerim."

Tepki yok. Kot pantolonunu tekmeliyor ve gözlerim boxer'kalın şişkinliğe kayarken dilimi dişlerimin üzerinde kaydırıyorum.

"Bir sürü penis."

Sertleşiyor, gözleri yavaşça benimkilere geliyor. "Ne dedin sen?"

silkererek arkamı dönüp odasının derinliklerine doğru yürüyorum. Koyu yeşil bir kanepa cumbaya doğru itilmişti.

Pencere ve duvarlar, gökyüzünden düşen bir meleğin çerçevesi resmi dışında çıplak.

"Siklerden hoşlandığımı söyledim."

Onu görmeden önce hissediyorum. Sıcaklığı sırtıma baskı yapıyor ve uzun parmakları boynuma dolanıyor. Eğilip kulağımın kıvrımına doğru hırladığında penceredeki yansımasını izliyorum: "Sevdiğin tek sik bu evde, anlaşıldı mı?"

Klitorisimdeki kıvılcımı görmezden gelerek, ona doğru eğilme dürtüsüyle savaşıyorum. "Ve yalamaktan hoşlandığın tek amcık benimki, anladın mı?"

Boğazımı kavrayışı sahiplenici ve baskın. Onun alfası oynamak için ortaya çıkıyor. "Hayır, beni doğru duydun. *Kızlar*," diyerek beni sıkıyor.

Parçalanmış kanatlarım patlayarak bağlantımızı koparıyor ve yavaşça arkamı döndüğümde görüşüm kırmızı bir pus haline geliyor. "Sanırım bu evin dışında da siklerden hoşlandığımı biliyorsun."

Kendi kanatları açılıyor ve dişleri keskinleşip büyüyor. Beni takip ediyor, bacaklarımın arkası yatağıyla birleşene kadar beni geriye doğru zorluyor. "Eğer bir daha başka bir erkeğe dokunursan, bu yaptığın son şey olur."

"Ve eğer başka bir kıza bakacak olursan, seni paramparça ederim."

Daemon beni yatağa fırlatıyor, dişlerini göstererek hırlayan vahşi bir aslan gibi bedenime tırmanıyor. Arkasındaki kanatlarına bakamıyorum. O kadar büyükler ki, neredeyse odanın tamamını kaplıyorlar. Beni yere fırlattığında, kanatlarım komodinin üzerindeki eşyaları devirdi.

İçinde bulundukları acınası durum umurumda değil, bana bu şekilde hükmederken onları kapatmayacağım. Kanatlarımın ne kadar garip ve garip bir açığa zorlandığı umurumda değil, onun lanet mobilyalarına karşı ezilmiş. Neden benim de buradaki diğer kızlar gibi küçük sevimli kanatlarım olamıyor? Neden benimkiler onunkilerle yarışacak kadar büyük? Bu yüzden ikimiz de

Tavus kuşu gibi, diğerine üstünlük kurmak için savaşıyor. Eğer küçük kanatlarım olsaydı, o benim 'alfa'm olurdu. Ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Sanki kendini tutamıyormuş gibi boğazımı sıkıyor ve hırılıyor: "Zavallı kanatlarını çıkarmış, ne kadar da meydan okuyorsun. Sana boyun eğeceğimi mi sanıyorsun, küçük melek?"

Hırlıyorum, bedenim öfke ve tahrikle titreşiyor. Biz iki hayvanız, daha düşük doğalarımıza teslim oluyoruz. Büyüklerimiz bizi bu konuda uyarmıştı. Bana günah hakkında öğretilen her ders.

"İkimiz de kanatlarımın acınası olmadığını biliyoruz," diye tışlıyorum ve ben onu uzaklaştıran kadar yanağımı kibirli bir şekilde okşuyor.

"Bunu yapmak istiyor musun?" diye soruyor, elbisemi yukarı çekip kalçalarımı tokatlayarak ayırıyor. "Gerçekten şu anda alfamla alay etmek mi istiyorsun?"

Bacaklarım tepki olarak açılıyor. Göğsümden hırlıyorum, yapabileceğimi hiç bilmediğim vahşi sesler çıkarıyorum.

Daemon beni daha da kızdıracak bir ısırıkla yanağıma vuruyor ve uyarıyor, "Son şansın, küçük melek. Kanatlarını katla."

Göğsümdeki hırıltı şiddetleniyor ve sahip olduğumu hiç bilmediğim bir güçle bizi yatakta ters çeviriyorum. "Asla" diye haykırırken sarı saçlarım bir perde gibi etrafımıza düşüyor. Kemerini yırtarak elimi boxer'ının içine sokuyorum ve parmaklarımı onun sert uzunluğunun etrafına sarıyorum. "Şimdi bebeğim," diye alay ediyorum, elimi ipeksi sikiğin üzerinde kaydırarak. "İyi bir çocuk ol ve kanatlarını geri çek." Eğiliyorum ve dudaklarına karşı şekerli bir gülümseme gülümsüyorum. "Ve artık kendi adını bilmeyene kadar seni becereceğime söz veriyorum."

Bir hareket bulanıklığı içinde odanın içinde ilerliyoruz, mobilyalara çarpıyoruz ve bu sırada bir lambader kırılıyor. Daemon kolunu masanın üzerinden geçirerek içindekileri yere düşürüyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?" diye fısıldıyor karanlık bir sesle, beni kıcımla masanın üzerine eğdiğinde

bared. "Benim tatlı meleğim daracık amını sikmemi istiyor, öyle değil mi?"

Ona vahşice hırlarken dişlerim alt dudağımı kesiyor. Çok tahrik oldum, amım ihtiyaçtan ağlıyor.

Parmaklarını boynuma dolayarak bacaklarımı ayırıyor ve sikinin kalın başını kıç yanaklarımın arasına sürüyor. "Ne kadar iyi bir kızsın," diye alay ediyor, bunun beni ne kadar kızdırdığını çok iyi biliyor. "Küçük iyi bir melek gibi sikimi , değil mi?"

"Ve sen de beni iyi bir çocuk gibi becereceksin."

"Kapa çeneni!" diye homurdanıyor ve çekmecesinin içinde bir şeye uzanıyor. "Bunları hatırladın mı?" Hızlı ve ustaca ellerimi arkadan bir iple bağlıyor, sonra da ağzıma bir çift ipek külot tikiyor.

Eğilip kulağıma fısıldıyor. "Onları sana oturma odasında seni ilk kez kirlettiğimiz günün ertesinde hediye ettim. O zamanı hatırlıyor musun, güzelim? Amını ilk kez yaladığım ve hepimizin seni dölle boyadığı zamanı?" Sıcaklığı kayboluyor ve dokunuşunu kanatlarıma kaydırmadan önce kıç yanaklarımı yoğururken ağzımdaki kumaşın etrafında inliyorum. Omzumun üzerinden ona hırlıyorum ama elini boynuma atarak beni geri itiyor.

"Şimdi, şimdi, tatlım. Bu kadar sinirlenme." Sert aleti amıma sürüyor ve ben de kıcımlı ona doğru eğiyorum. "Ne kadar itaatkâr bir küçük melek," diye söyleniyor, kanatlarımdan birini tutuyor ve beni lezzetli sikiyle dolduruyor. O kadar ıslağım ki, onun kayması inanılmaz hissettiriyor. Her damarı ve kıvrımı iç duvarlarıma sürüyor. "İyi kız," diye nefes alıyor. "Kanatlarını benim için açık tut."

Eşit büyüklükte kanatları olan birini becerirken ve ona hükmederken kendini güçlü hissettiğini biliyorum. Kanatlarımı onun için açık tutmak istemediğimi söylesem yalan söylemiş olurum, çünkü ben karşı koymak istesem bile onun benim üzerimde kendini göstermesi beni tahrik ediyor. Kahretsin, karşılık vermeyi o kadar istiyorum ki. Ona siktirip gitmesini bile söyleyemiyorum.

külotum ağzıma sokuldu ve arkadan bağlandı. Onu almaktan başka bir şey yapamıyorum, her lezzetli santimi.

"Sikimi amınla boğarken harika hissediyorsun." Elleri beni o kadar iyi sıkıyor ki -neredeyse acı verici- sanki beni sikmesi onun için tatlı bir işkenceymiş gibi. Umarım öyledir. Umarım o da benim onun içinde kaybolduğum kadar kaybolmuştur. Önümdeki boş duvar bulanıklaşırken, eli saçlarımda yumruğuyla beni arkamdan dövüyor. Yarın ağrım olacak. Bundan eminim.

Beni sırtüstü çeviriyor, ayak bileklerimi omuzlarına alıyor, sonra girip çıkan sikine bakıyor. Koyu renk gözleri benimkilere kayıyor ve sırtıyor, hızını artırıyor ve yanağımı okşuyor. Bir, iki. Üç kez. Öfkenin bu kadar tahrik edici olabileceğini kim bilebilirdi? Ona zarar vermek istiyorum ama kollarım arkamdan bağlıyken ve külotum ağzımdayken güçsüzüm.

"İşte iyi bir kız," diye alay ediyor ve bana nazık olamayacak kadar sert bir tokat atıyor.

Amım ona kenetleniyor, her ne kadar aşağılayıcı şeyler yapmaya hazır olsa da.

"Gözlerindeki o lanet ateşi seviyorum," diyor bana, parmaklarını boğazıma dolamadan önce yanaklarımı sıkarak. "Yok olduğunu sanıyordum ama şimdi alevler her zamankinden daha fazla yanıyor." Sanki bir şey anlatmak istermiş gibi kanatlarını arkasında aşağı yukarı hareket ettiriyor, sonra da göz kırpmıyor. *Yetki kimde, bebeğim?*

bir yerden derin içten, bir şey gerçekten karanlık yüzeyler ve onu tekmeliyorum.

Yere tökezlediğinde sert bir çekiş yapıyorum ve bileklerime bağlı ip yere düşüyor. Böyle bir gücü nasıl geliştirdiğimi sorgulamak için durmuyorum. Hele ki yerde çırılçıplak bir ziyafet gibi yatarken.

Kucağına oturuyorum, ağzını külotumla dolduruyorum ve sikiğinin üzerine batıyorum, lezzetli gerginliğinde inliyorum.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum, hareket etmeye başladığımda tırnaklarım göğsüne batıyor. "Sikin çok iyi hissettiriyor..."

Ağızındaki tıkaçı çıkarmaya çalışıyor ama izin vermiyorum. Elini uzattığında çenesini kavriyorum ve boynunun sütununu ortaya çıkarıyorum. Damarlı elleri kalçalarımın iniyor. İkimiz de beni her an atabileceğini biliyoruz ama oyunumu oynamama izin veriyor.

"Nu-uh!" Nefes alıyorum, yavaş ve derin sürerken dilimi boynundan yukarı sürüklüyorum. "Sen benim iyi çocuğumsun, hatırladın mı? Şimdi ihtiyacım olanı almama izin ver, tamam mı?"

Parmakları kalçalarımın esniyor. Bana bir ders verme dürtüsüyle savaşıyor. Ve verebilir de.

"İşte bu, bebeğim," fısıldıyorum, karanlık bakışlarını benimkilere zorlayarak. "Bana o güzel gözlerini ver." Kalçalarımı daha hızlı, daha sert çeviriyorum. Sonra arkama yaslanıyorum, ellerimi arkamdaki kalçalarında dengeleyerek başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

Daemon elbisemi belime kadar aşağı itiyor ve sonra sıcak avuç içi göğüslerimin arasından yukarı kayıyor ve boynuma dolanıyor. Gücü geri almaya çalışıyor ama aldırmıyorum. Hele diğer eliyle bir meme ucumu ustalıkla sıkarken.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum sikinin üzerinde zıplarken, gökkuşağının sonundaki orgazmı kovalıyorum. "Oh, , Daemon..." Göğüslerim sallanıyor, uyarılmam onun aletini ve taşaklarını kaplıyor. Tokalaşan tenin sesi odayı dolduruyor. . Bu doruktan sağ çıkamayacağım. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyecek. "Sikin çok harika hissettiriyor!" Onu daha fazla beceremiyorum. Kalçalarım efordan yanıyor, ama yine de daha fazlasına ihtiyacım var, sadece biraz daha fazlasına. Aşağı uzanarak klitorisimi hızlı ve sert bir şekilde ovuyorum, ta ki yer ve çekirdeği dışarı dökülene kadar. Bir çılgınlıkla orgazm oluyorum, nefes nefese ve bitkin bir halde Daemon'ın üstüne yığılıyorum.

Bizi ters çeviriyor, lanet külotumu ağızıma tıkıyor ve beni öyle sert sikmeye devam ediyor ki yarın sırtımda sürtünme yanıkları olacak. Kendi boşalmasını kovalarken burnundan ter damlıyor. "Siktir, siktir, siktir!" , yukarı vücuduma kaydırıyor, dizlerini her iki tarafında benim

omuzlar. Ağzındaki tıkaçı çıkarıp dilimi dışarı çıkarmamı emrediyor, ben de bunu büyük bir istekle yapıyorum. Kollarındaki kordonlu kaslar, horozunu sarsarken gerilir ve yüzümü serbest bırakmasıyla kaplar. Dudaklarıma ve yanaklarıma kalın beyaz döl şeritleri iniyor. "Siktir, küçük melek..."

Ona bakıyorum, hevesle dölleri dilimle yakalıyorum. Her damlasını. İşi bittiğinde ve son fışkıran döl çenemden damladığında, yanıma yatağa yığılıyor. Kanatlarımız -şimdi altımızda sıkışmış- üst üste biniyor, onunki benimkinin üstünde, siyah üzerine beyaz.

"Kahretsin, bu..." diye başladı, başını yastığın üzerinde döndürdü ve kara gözlerini yüzümde gezdirdi, "... başka bir şeydi."

"Başka bir şey mi?" Bir kahkaha patlatıyorum ve o kısa sürede bana katılıyor. Sabaha kadar süren kıkırdamalara ve kıkırdamalara dalıyoruz.

ChapTer
NIneTeen

AUREL AI

"W "Uyanın uykucular!"
Soğuk su yüzüme çarpıyor ve ayağa fırlıyorum,
Öksürük ve Çırpınıyor. Yanında
Ben,

Daemon yataktan fırlar ve Alaric'i yere düşürür. "Seni orospu çocuğu!"

Ronan bana yanan bir esrar uzatıyor. "Dün geceki seks maceralarından ve bu sabah Alaric'in kaba uyanışından sonra bunu isteyebilirsin."

Esrarı kabul ederek dudaklarıma götürüyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Islak ve ıslak saçlarım alnımı ve yanaklarımı kaplıyor. Onları fırçalıyorum ve çocukların yerde yuvarlanışını izliyorum. Sırılsıklam geceliğim her kıvrımımı sarıyor. Şu anda donuyorum ama siktir et, bu ot iyi.

Dizini yatağa koyan Ronan ellerinin üzerine düşüyor ve dudaklarıma gülümsüyor. Boğuşma sesleri devam ederken dumanı ağzına üflüyorum. "Yaramazsın," diye fısıldıyor Ronan, dudakları yanağımdan kulağıma doğru sürükleniyor, nefesi tenimi gıdıklıyor. "Hoşuma gidiyor."

Cevap vermeyeceğim.

Közler çıtırdıyor ve duman desen desen dönüyor. Gözlerimi kısarak yerdeki Alaric ve Daemon'a bakıyorum. İkisinin de dudakları kanlı ve eklemleri çatlamış ama şimdi gülüyorlar.

Daemon ıslak saçlarını silkeliyor. "Bir dahaki sefere uyuyana kadar bekle."

Ayağa fırlayan Alaric esrarı benden dudaklarının arasına yerleştirirken ben ona göz kırpıyorum.

"Affedersiniz!"

Dudaklarını esrarın etrafında büzmeden ve derin bir nefes almadan önce bana gülümsüyor. Gözlerimi kısarak onu bekliyorum.

Bir iki duman halkası üfledikten sonra esrarı tekrar dudaklarının arasına koyuyor. "Öyle mi?"

"Onu içiyordum!"

Omuz silkiyor. "Zor."

"Giyin," diye emrediyor Ronan, oturmadan önce Daemon'ın masasındaki sandalyeyi düzeltiyor. "Dariana birazdan burada olur."

Daemon çıplaklığı konusunda özür dilemiyor. Aleti sert değilken bile etkileyici. Ona bakmadan duramıyorum ve o da bunu fark ettiğinde sırtıyor. Bana doğru yürüyüp çenemi tutuyor ve gözlerimi onunkilere dikeyyor. Baştan çıkarıcı siki tam yüzümde duruyor ve parmaklarımı ipeksi uzunluğunun etrafına doladığımda ağzım sulanıyor. Çok geçmeden sertleşiyor ve göbek deliğinin altındaki mutlu ize sürtünüyor. Alt dudağımı dişlerimden çekerken onu okşamama izin veriyor. Ama daha ileri gitmiyor ve onu tatmak için eğildiğimde, beni geri tutmak için çenemi sıkıca kavırıyor. "Giyin, küçük melek."

Bununla birlikte, bitişikteki banyoya doğru yürür.

Hiç adil değil.

Tam o sırada yatak odasının kapısı açılıyor ve Dariana baharatlı ama kadınsı bir parfüm bulutu içinde bize katılıyor, topukları sert zeminde tıkırdıyor. Beni gördüğünde iki kez . "Neden ?"

Masa sandalyesine yayılmış olan Ronan, "Alaric onu bir kova suyla uyandırdı," diyor.

Dariana gözlerini kırıştırır ve sonra tekrar kırıştırır. "Tamam, her neyse." Minicik elbisesinin içinde kalçaları ve göğüsleri sallanarak bana doğru ilerliyor. "Senin için küçük bir şeyim var." Elinde küçük bir küvet vardı.

"Bu da ne?" Yatağa, yanıma uzanırken soruyorum.

" dön, sırtın bana dönük olsun."

Merakla emirlere uydum.

"Ailem özel yetenekleri olan birini tanıyan birini tanıyor."

Ona bakmak için dönmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Özel yetenekler mi?"

Mırıldanıyor, kapağı açıyor. "İnsanlar onlara cadı diyor. Bizim dünyamızda onlar eşsiz güçlere sahip düşmüş melekler. Bu özel meleğin iyileştirici güçleri var. Benim isteğim üzerine senin için bu merhem yaptı." Kanadımı okşadı. "Aç."

Onları açıyorum ve merhem her neyse tüylerimi yolduğum bölgelere sürdüğünü hissediyorum. Nazik davranıyor, sanki umursuyormuş gibi dokunuyor bana. Göğsüm daralırken gözlerim yaşlarla doluyor ve hızla gözlerimi kırptırıyorum.

"Acıdı mı?" diye soruyor yumuşak bir ses tonuyla.

"Tabii ki acıttı," diye homurdanıyor Ronan, ayaklarını masaya dayamış, ellerini göğsünde kavuşturmuş. "Çocukken eğlenceli olduğu için rastgele birbirimizin tüyünü çektiğimiz zamanları hatırlıyor musun? Çok acıdı. Beş kişilik bir ailenin yastıklarını dolduracak kadar tüy kopardığımızı hayal bile edemiyorum."

Dariana arkamda sessiz bir şekilde kanatlarıma merhem sürüyor.

"Bunu benim için yaptığın için minnettarım," diye fısıldıyorum. "Birinin sana göz kulak olması gerekiyor" diyor.

Alaric geniş sırtını bize dönmüş pencereden dışarı bakıyor. Kanatları gevşemiş, yere sürtünüyor. "İnsanlar seni fark etmeye başladı."

Ronan bir elini yüzüne sürdükten sonra cebinden bir paket sigara çıkarıyor. Altını avucuna vuruyor ve bir tanesini dudaklarının arasına yerleştiriyor. İnsan dünyasına gittiğinde daha fazla paketle dönüyor.

"Şimdi zamanı değil," diyor ve bir tane yakıyor. Elini bir kez sallayınca alev sönüyor.

Alaric onu görmezden gelir. "Seni fark etmesini istemediğin insanlar."

Arkamda Dariana kapağı tekrar kapatıyor ve iç geçiriyor. "Daemon'un babası bu gece dönüyor ve senin de yemeğe gelmeni istiyor."

"Tamam mı?"

"Sen gerçek bir meleksin," diyor yüzümü ona döndüğümde.

"Ne olduğumun farkındayım."

Yüzünü çerçeveleyen ve omuzlarının üzerinden bir şelale gibi dökülen koyu renkli, dalgalı saçlarıyla nefes kesici. "Burada kimseye güvenmemen konusunda sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Daemon çırılçıplak, su damlatarak banyodan çıktığında gözleri kısa bir süreliğine omzumun üzerinden kayıyor. "Oraya boşuna Cehennem demiyorlar." Sesi benim X-rated düşüncelerimi kırıyor.

Daemon çekmecedен havlu ararken gözlerimi sırtındaki ve kışındaki su damlacıklarından ayırıyorum.

"Senin gibi biri burada çok para eder."

Kaşlarım aşağı doğru çekiliyor ve kafamı sallayarak temizliyorum. "Ne?"

Dariana elindeki merhem küvetine tırnağıyla vuruyor. "Çocuklar size ne kadarını anlattı bilmiyorum... Daemon'un babası güçlü bir adam."

Cevap vermeyince devam etti: "Dün senin için bir teklif almış."

Odadaki atmosfer buz gibi oluyor. Daemon çekmeceyi öyle sert kapatıyor ki, kırılıp yana doğru sarkması beni şaşırtmıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Küçük bir kuş öttü."

"Ne. Küçük. Kuş mu?"

Dariana çenesini dışarı çıkarır. "Sana söylemeyeceğim. peşlerinden gidersin. Muhabirlerimizi kaybetmeyi göze alamayız."

"Çok iyi!" diye homurdanıyor. "Kim teklif verdi?"

Derinliklerinde belirsizlik titreşiyor ve ben onu suçlamıyorum. Daemon çok korkutucu. Saçını yumrukladığında şakağındaki damar patlıyor.

"Hemen şimdi söyle de onları öldürebileyim!"

"Amcan."

Daemon onu bırakır ve şifonyere doğru tökezler. "Bunu neden yapsın ki? Ve babam neden buna göz yumdu?"

Alaric elleri ceplerinde, arkasını döner. "Amcan kız karşılığında aktif kraliyet görevinden çekilmeyi teklif etti."

Aktif kraliyet görevi mi? Bu ne demek oluyor?

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama daha tek kelime edemeden Daemon tükürüyor: "Asla olmaz. Hayatım boyunca babamın tahtı için savaştılar. Neden aniden melek karşılığında tahttan çekilmeyi teklif etsin ki? Bu hiç mantıklı değil."

Ortaya çıkan sessizliği bozan Ronan olur. "Birkaç nedeni var. Uzun vadeli bir oyun oynuyor. Baban onu devirmeye çalıştıktan sonra amcanı yendiğinde, onu anlamayı imzalamaya zorladı. Amcan köşeye sıkışmıştı. Tahtın bir sonraki varisi sensin Daemon, Dmitriy değil."

"Bunların hepsini biliyorum. Senin amacın ne?" Daemon bir kot pantolon giyiyor ve kemerini açıyor.

Ronan sigaralı parmaklarını bana doğrultuyor. "Kabul etmek istemiyorsun ama o senin zayıf halkan haline geldi."

Daemon kollarını açarak inanmaz bir şekilde gülüyor. "Kızı çal ve tahtın gelecekteki varisi Satranç tahtasındaki vezir gibi. Amcan kazanır. Oğlu kızı alır ve baban öldüğünde tahta geçer. Voila, aile serveti güvence altında."

Daemon adım atmaya başlar.

"Hem Amenadiel hem *de* baban tarafından imzalanan sözleşmede ne yazdığını unutma. Eğer kuzenine ya da amcana zarar verirsen, taht onlara geçer. Onların istediği de bu. Dmitriy için gelmeni bekliyorlar."

"S.KTİR!" Daemon kükrer, komodinini alır ve odanın diğer ucuna fırlatır.

Daemon kafesteki bir hayvan gibi volta atmaya devam ederken ben şaşkınlıkla parçalanmış tahtaya bakıyorum.

"Babamla konuşmam gerek. Bunu durdurmam gerek."

"Bunun ne faydası olacak ki? Şu anda mantıklı düşünemez, hele de amcan oltaya solucan takmışken. Gerçekten seni dinleyeceğini mi sanıyorsun? Angel onun için bir kızıdan başka bir şey değil. Ben hayatta olduğum sürece amcanın kraliyet ailesinden uzaklaşmasını istedi."

Kraliyet ailesi mi? Kontratlar mı? Kafam çok karıştı.

"Yani aktif kraliyet görevini bırakmasına izin vereceğiz ve sonra da

Dmitriy," diyor Alaric, bir elini yüzünde gezdirerek.

İçini çeken Daemon başını sallar. "İşler öyle yürümüyor. Unvanını bırakıp tamamen çekilse bile, ben, babam ya da bize bağlı herhangi biri amcama ya da kuzenime zarar verirse taht yine ona geri döner. Anlaşma su geçirmez. Babam barışı korumak konusunda kararlıydı. Ve tahtı da."

"Babanın bu kadar sert önlemler alması için ailevi bir rekabet olmalı," diye yorum yapıyorum sertçe. Dmitriy'nin beni neden okula yerleştirdiği şimdi daha iyi anlaşılıyor. 'Taht' hakkında bir bok anlamasam bile. "*Sana* zarar verirlerse ne olacak?"

"Unvanlarını ve aile servetine erişimlerini kaybederler."

"Yani bu akşamki yemek-" diye başlıyor Dariana ama Daemon onun keser.

"O gitmiyor." "Babanı biliyorsun-"

"Umurumda değil! Amcam ona elini bile . Ona bakmasına bile izin yok!" Ronan'a, "Diğer sebep neydi?" diye sorar.

"Ne?"

"Sözleriniz 'birkaç sebep' idi."

Ronan omuz silkip ayaklarını yere koymadan önce duman daireleri çiziyor. "Daemon, o bir melek. Daha fazlasını söylememe gerek var mı?"

"Evet, öyle!"

Ronan inleyerek ayağa kalkıyor ve Daemon'a doğru yürüyor. "Dostum, neden kendine böyle işkence ediyorsun?"

"onu!"

Ronan ayağa kalkıp Daemon'ın yüzüne bakar ve onu bir adım geriye iter. "O bir melek. Tahtı onlara gümüş tepside sunmak gibi aptalca bir şey yapmazsan amcan büyük ihtimalle onu satacak. Ne kadar para edeceğini hayal edebiliyor musun? Henüz kimsenin onu bizden çalmaya çalışmadığına şaşırdım. Eğer akıllı olsaydık, onu lanet bodrumda saklamamız gerekirdi."

Ağzım açık kaldı. "Siktir git!"

Ronan bana dönerek güldü. "Bu iyiliğin için, tatlım."

Alaric isteksizce başını sallar. "Ronan . Eğer onu satsaydı, bahse girerim babanın servetine rakip olacak kadar para kazanabilirdi."

"Madem bu kadar para ediyorum, neden beni satmaya çalışmadın? Nasıl oldu da beni akademide gözünüzün önünden ayırmadınız?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup hepsine en iyi bakışımı atıyorum.

"Çünkü," diyor Daemon, "kimse seni çalmaya cesaret edemez. Neden hâlâ seni satmaya çalışmadım? Ben zaten zenginim. Seni satmama gerek yok. Büyüklerinizin sizi cahil bıraktığı her şeye gözlerinizi açarken çok eğleniyordum. İlk kez ereksiyon halindeki bir sik gördüğünde yüzünde beliren o lanet bakış, senin kaderini belirledi. Bundan vazgeçmeyecektim. Para çok sıkıcı. Para ilk kez orgazm olduğunda yeri göğü inletmez. Üç azgın düşmüş meleği memnun etmek için masum, geniş gözlerle dizlerinin üzerinde sürünmez. Ve açılmış kanatlarıyla bana meydan okurken kesinlikle bana hayır demez."

O kadar hızlı ayağa fırladım ki, çatıya çarpmamam bir mucize. "Seni bok parçası!" Bir onun önündeydim,

Parmağımı göğsüne sapladım. "Beni 'eğleniyorsun' diye satmayı düşünmedin mi? Senin için eğlenceliydim, değil mi?"

"Evet, eğlenceliydin. Etrafına bir bak. Bu karanlık dünya pek de heyecan verici değil. İstedğim her şeye parmaklarımın ucuyla sahip olabilirim. Ama sonra sen ferahlatıcı masumiyetin ve göz kamaştırıcı tavrınla ortaya çıktın. Yani evet, eğlenceliydin!"

"Canın sıkıldığı için mi beni evimden çaldın?!" "Lanet olası ormandaydın!" diye kükreyerek beni geri çekilmeye zorladı. a
adım. "Canavarlar PUSUDA içinde ve
Gölgeler, Angel." Kapma benim Jabbing
Parmak, o devam ediyor, "*Ben* O canavar!
Benim bölgeme girdin. Seni gördüm. Seni istedim. Ben de seni
aldım. Hikayenin sonu. Ben lanet gitmiyorum
Özür dile!"

Elim ve yanağına sert bir tokat atıyor. Kafasının yana savrulduğunu görmek beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Gözleri bana döndüğünde soğuk ve ruhsuzdu. "Belki de seni satın almasına izin vermeliyim."

Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen öfke içimde kabardığında diğerleri garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor. Ayaklarım hareket ediyor, onu koridorda takip ediyorum. "İşte yine kaçırıyorsun. Yaptığın şey bu Daemon. Zayıf ve acınasısın!"

Bana doğru dönüyor ve diğerleri kapıdan içeri yuvarlanırken beni duvara çarpıyor. "Bana bir kez daha zayıf ve acınası de, küçük melek!"

Onu geri itiyorum ve karşıdaki duvara çarparak, monte edilmiş bir portre resminin yere düşmesine neden oluyor. "Sen zayıfsın Daemon. Zayıf ve acınasısın!"

Benim için geldiğinde gülümsemesi acımasız, gözleri ise öfkenin karanlık çukurları. "Kendini çok mu özel sanıyorsun, Angel? Amcamın seni satın almasını umursayacağımı mı sanıyorsun?"

"Daemon," diyor Alaric, sesi bir uyarı taşıyor, "ne söylediğini bir düşün."

Benden ne kadar uzun olursa olsun, sinmeyi reddederek yerimde duruyorum.

Eli dışarı fırlıyor ve boğazımı kavrayarak beni içine çekiyor. "Sen sadece istekli bir amcıksın."

Duygularım boğazımı tıkıyor ama bastırıyorum. O haklı. Ben onların dünyasında hiç kimseyim. "Dmitriy'nin teklifini kabul etmeliydim. Bana asla senin kadar kötü davranmayacağını söylerken haklıydı. Görünüşe göre emin ellerde olacağım."

Beni yanmış gibi bırakıyor, sonra geri çekilip Alaric'i iterek yolundan çekiliyor ve kaçıyor.

"Koş, Daemon. En iyi yaptığın şey bu!" Peşinden gitme dürtümü görmezden gelerek ona sesleniyorum. "Lanet olası pislik!" Diğerlerinin bana baktığını fark edince bir an duraksadım. "Ne?"

Karşılıklı bakışıyorlar. "Birlikte olduğunuzda zehir saçıyorsunuz," diyor Alaric, rahatsız görünüyor.

"Çünkü o bir pislik ve ben bunu aştım!"

Alaric başını sallayarak, "Ve sen de her onun gururuna saldırmaktan hoşlanıyorsun," diye karşılık verdi. "Daemon güçlü bir melek ve kendi istediğini elde etmeye alışkın. Buna alışık değil..."

"Bu ne? Çıkar ağzındaki baklayı!"

"Ona her zaman karşı geliyorsun." Alaric eğilip beni gözlerinin içine bakmaya zorlamadan önce aramızdaki mesafeyi . "Bunu göstermenin boktan bir yolu olduğunu biliyorum ama sana aşık."

Ağzım açık kaldı. Alay ediyorum, sonra gülüyorum. "Uyuşturucu mu ?" Parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum. "Sen sadece istekli bir korkaksın."

Alaric bakışlarını kaçırıyor ve uzun bir süre duvara bakıyor. Sonra elini yüzüne sürüp bana bakıyor. "Her neyse. Neye istersen inan, Angel. Sadece

Bugün onu burada tokatlamaktan daha fazlasını yaptığını biliyorum. Daemon yıkıcı değilse hiçbir şeydir. Eğer onun gururuna saldırırsan, onu tekrar ulaşamaz yüksekliklere çıkarmak için yardım etmeye istekli pek çok dişi melek olduğunu anlamalısın. Bu senin için sorun olur mu? Öfkeyle için kucağında kulağına tatlı sözler fısıldayan başka biri mi olacak?"

Gözlerimdeki yaşlara lanet okurken omuzlarım dikleşiyor. "Neden beni bu hikâyedeki kötü adam gibi gösteriyorsun? O beni çaldı!" Göğsümü işaret ediyorum. "Buraya gelmeyi ben istemedim. Bunu ben istemedim." Zemini, duvarları, onları işaret ediyorum. "Bunların hiçbirini ben istemedim!"

Alaric gözlerini kaçırıyor, öfkesini Daemon ve benden daha iyi dizginliyor. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum." Tekrar bana baktığında gözlerinde bir sertlik var. "Cehennem zalim bir yer, zalim insanlarla dolu. Cennet değil. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, hayat senin için o kadar kolay olur."

Yürür gider ve Ronan onu takip eder.

Duvara yaslanıp yere doğru kayarak gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Her şey karmakarışık ve ben artık kim olduğumu bilmiyorum. Bu dünyada kim olmam gerektiğini bilmiyorum. Dariana önümde çömeliyor, elimi eline alıyor ve sıkıyor. "Herkes bazen kavga eder. Kendine gelecektir."

Yerdeki çerçeveli portre resmi çatlamış. Bunu ben yaptım. Onu mahvettim. Dokunduğum her şeyi mahvettiğim gibi.

Dariana'nın yumuşak parmakları yanaklarımdaki yaşları siliyor. "Tartışmalar berbattır. Öfke berbattır. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hayatım boyunca burada yaşadım, hatırladın mı?"

Beni daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ediyorum ama kendimi bok gibi hissediyorum.

"Bir tartışmadan sonra ne iyi gelir biliyor musun?"

Acınası bir şekilde burnumu çekiyor, burnumun altını siliyor ve başımı sallıyorum. "Hayır..."

"Dans ve alkol. Hem bolca. Benimle gel. Seni giydirip süsleyelim ve tüm bunları bir süreliğine unutalım." Yerden kalkıp elini uzatıyor. Elini sıkıp beni ayağa kaldırmasına izin vermeden önce manikürlü tırnaklarına ve zeytin tenine bakıyorum.

ChapTer
TWenTY

AUREL AI

T Müziğin sesi o kadar yüksek ki, topuklarımın altındaki döşeme tahtalarının tabanını hissedebiliyorum. Dariana bana kısa, ışıltılı, siyah bir elbise . Daha önce hiç giymediğim bir şey ve kendimi güzel hissediyorum.

İnsanların dünyasındayız, avlanmak için geldikleri kulübe geri döndük. Ölümlü erkekler bizimle flört ediyor, biz de bize içki izin veriyoruz. Eğleniyorum, yeni bir konsept.

"İçeceğimde neden meyve var?" Gözlerimi kısarak içeceğimin içinde yüzen parçalara bakıyorum.

"Bu bir cin tonik. İçinde çilek olması gerekiyor," diye bağırıyor müziğin üzerinde. "Bir tane deneyin. Şimdiye kadarki en iyi kombinasyon."

"Biliyor musun, kana daha yeni alışıyorum ve şimdi beni meyveyle karıştırılmış alkolle mi tanıştırıyorsun? Bekle, yemek yemediğini sanıyordum?"

Bir tanesini alıp dilimin üzerine yerleştirirken muzip, kızıl gülümsemesi gözlerimi alıyor.

Gözlerim büyüdü. "Çok tatlı."

"Güzel, değil mi?"

"Oh, evet!" Alt dudağımdaki çilek suyu damlacıklarını başparmağımla silerek inliyorum. Dariana'nın siyah elbisesinin tehlikeli derecede düşük bir yakası var ve gümüş kolyesi göğüs dekoltesinin içinde kayboluyor. Dilimle takip etmek istiyorum. Alkol beni azdırıyor, normalden daha fazla azdırıyor.

"Çok tatlı!" Barın yanındaki bir insanı işaret ediyor. Üstten iki düğmesi açık beyaz gömleğine ve kalçalarını tam olarak saran siyah pantolonuna bakıyorum. Birasını dudaklarına götürürken dövme parmaklarındaki yüzükler barın arkasındaki ışıktaki parlıyor.

"Onu paylaşmalıyız," diye fısıldıyor kulağıma ve gözlerim onunkilere kayıyor.

"Daemon onu öldürecek."

İçkimden bir çilek koparıp ağzına atıyor. "Daemon burada değil."

Bakışlarım dudaklarına sabitlendi.

"Muhtemelen şu anda bir kızla birlikte."

İçeceğime bakıyorum, pipeti meyve parçalarının döndürüyorum. "Hatırlatma lütfen."

İçkimi geri atmamı izliyor. Alkolün etkilerini şimdiden hissetmeye başlamıştım. "Aç değil misin? En son ne zaman beslendin?"

Tüm hayatımı insanlarla beslenmeden geçirdim ve şimdi mitolojik bir vampir gibi kan istiyorum. Cennet'ten gizlice kaçmanın neden kötü bir fikir olduğuna dair nedenler listesine eklenecek olumsuz bir şey daha.

"Hadi onu paylaşalım," diye ikna eder. "Eğlenceli olur. Sadece sen, ben ve ateşli bir insan."

"Ama Daemon-"

"Onu öldürse ne olur? Nasıl olsa onu öldüreceğiz."

Yüzümü buruşturuyorum ve o da çenemi çimdikleyerek gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeye zorluyor. "Bu doğa. Eğer biz için yaratılmamış olsaydık, senin Tanrının neden avcılarını yaratsın? Örümcekler neden sinek yiyor? Ve aslanlar, antiloplar? Biz sadece besin zincirinde ondan daha yukarıdayız."

İnsan adamı incelerken onun sözlerini düşünüyorum. Hoş bir gülümsemesi, yanağında gamzesi olan düz beyaz dişleri ve boynunun yan tarafında bir dövmesi var. Kahverengi saçlarının yanları kısa, tepesi ise daha uzun.

"İnsanlar melekler kadar iyi sevişir mi?"

Dariana içkisini yudumlarken boğuluyor ve öksürmeyi kesmesi biraz zaman alıyor ama gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Neden ?"

"Bilmiyorum," diyorum bakışlarımı yere indirerek. "Daemon-"

"Daemon için endişelenmeyi bırak. Bırakın haşlansın."

"Sence bu adil mi?"

"Evet!" diye haykırıyor kızgınlıkla. "Bence bu adil. Seni Eden'dan çaldı. Onun evine vardığında, tam bir memnuniyetten başka bir şey hissetmemiştin. Şimdi nasıl başa çıkacağını bilmediğin tüm bu duyguları hissediyorsun. Öte yandan Daemon'ın davranışları için hiçbir mazereti yok. Onun patlamaya hazır öfkesini dizginlemeyi öğrenmek için bir ömrü vardı, ama sen, küçük melek, senin sadece birkaç ayın vardı. Kendisi söyledi: Seni gördü ve istedi, bu yüzden aldı. Şimdi, o insandan beslenmek istiyorsun, o yüzden oraya git ve istediğini al. Bir kez olsun kendin için bir şey yap. Kendini ilk sıraya koy."

"Daemon'a ihanet etmem için çok heveslisin."

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor, "yemeğini baştan çıkarmak üzeresin. Bu hile değil. Erkekler yemekten önce ne yapıyor sanıyorsun? O lanet olası kızları her baştan çıkarıyorlar." Elimi tutup beni adama doğru götürüyor ve manikürlü parmaklarını göğsünde gezdirirken içkisini indiriyor.

"İki kadına nasıl iyi vakit geçirteceğini biliyor gibi görünüyorsun."

Ela gözleri bana doğru kayarken ağzındaki birayı yutuyor ve göğsüme doğru eğiliyor. "Bir içki daha ister misin?"

Dariana dilini çıkararak alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Neden formaliteleri doğrudan konuya girmiyoruz? Hmm? Neden bizi daha özel bir yere götürmüyorsun?"

Elindeki birayı barın üzerine bıraktıktan sonra itiyor ve kollarını belimize doluyor. "Hadi gidelim."

DAİRESİ beklemediğim bir şekilde gösterişli. Parlak, koyu mermer zeminleri ve tavandan yere kadar uzanan pencereleri ile açık planlı ve ferahdır. Burada

Hatta şehre bakan bir balkonu bile var. Oturma odasındaki kanepe siyah deri, bekarlığa veda çağrısı yapan türden modern bir tasarım. Hiçbir kadın en az bir düzine kırlent olmadan bir kanepeye sahip olmaz.

"Angel," diye kıkırdıyor Dariana öpücükler arasında, insanla birlikte yatak odasına doğru tökezleyerek ilerlerken. "Bize katıl."

Gözlerimi dışarıdaki gümüşü aydan ayırarak onları yatak odasına kadar takip ediyorum, orada da kolları bacakları birbirine dolanmış bir şekilde yatağa düşüyorlar. Ne yapacağımdan emin değilim ve Dariana elime uzandığında beni yatağa izin veriyorum. Adının Cole olduğunu öğrendiğimiz insan dizlerinin üzerine çöküp kravatını çıkarırken, Dariana dolgun dudakları arasında meme ucumu yakalamadan önce kayışları omuzlarımdan aşağı kaydırıyor. Hevesle emiyor ve zevk içime doğru akıyor. Cole kravatını yere atıyor ve gömleğinin düğmelerini iliklemeğe başlıyor.

"Çok güzel değil mi?" Dariana çenemi kavırıyor ve Cole'a gülümsüyor. "O güzel ağzını sikmek istemiyor musun?"

Cole tişörtünü çıkarmadan önce çıplak memelerimi avuçluyor. Kemerini çözerken yırtık karın kasları dalgalanıyor. Kaburgalarında bir yazı dövmesi var ve sayamayacağım kadar çok dövme karnını ve göğsünü kaplıyor. Göğsünde büyük rakamlarla doğum yılı dövmesi bile var.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şey," diye , kot pantolonunu indiriyor ve sert aletini okşuyor. Bakışlarım aşağı kayıyor ve sonra tekrar yukarı. İnsanların büyük penisleri olduğunu düşünmezdim ama anatomi bölümünde etkileyici. Benim erkeklerim kadar büyük değil ama kesinlikle küçük de değil. *Benim mi?* Kapa çeneni, beyin. Onlar benim değil. Onlar sıkıldıkları için beni evcil hayvan gibi tutan üç esir.

Dariana yanıma uzanıyor, yanağımı avuçluyor ve gözlerimi onunkilere çeviriyor. "Bacaklarını aç, bebeğim." Parmaklarını karnımdan aşağıya ve uyluklarımdan arasına kaydırarak

klitorisimin etrafında dönmeye başladı. "Evet," diye nefes alıyor, "ne istersen al, küçük melek."

Bunu istiyor muyum?

Cole bacaklarımın arasına yerleşirken iri eli yanımdaki yastığa bastırıyor. Dişleriyle bir prezervatifi yırtıyor ve uzun aletini kılıfına sokuyor. "Bana o güzel gözlerinle bak," diye emrediyor ve Dariana kıkırdayarak sırt üstü düşüyor. O sarhoş. Ben de sarhoşum ama bunun yanlış olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoş değilim ve Cole girişimi taçlandırdığında onu itiyorum.

Dariana yanımda gülüyor. "Bunu biliyordum."

Doğrulup elbisemi göğüslerimin üzerinde tutarken yanaklarım ısınıyor.

"Senin derdin ne lan?!" Cole bana ters ters bakarak homurdanıyor.

Yanımda, Dariana elleri ve dizleri üzerinde kayıyor ve ona doğru sürünüyor. "Rahatla, aşık çocuk. ." Prezervatifi çıkardıktan sonra onu ağzına alıyor ve başı onun üzerinde sallanırken kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Bu arada, karanlık, ağır gözleri tüm zaman boyunca benimkilere kilitli kalıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye alay ederek onu kökünden ucuna kadar yalıyor.

Bakışları onunkilere kayar ve onu itip yataktan önce alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır. Odadan çıkıyor ve kısa bir süre sonra elinde bir şişe şampanya ile geri dönüyor.

Kapağı açıyor ve bana doğru yürürken büyük bir yudum alıyor. Sonra saçımı yumrukluyor, başımı geriye çekiyor ve kadehi dudaklarıma bastırıyor. "İç, sarışın."

Soğuk baloncuklar dilimde parıldıyor ve çenemden ve boğazımdan aşığı dökülüyor.

"İşte iyi bir kız." Şişeyi Dariana'ya uzattıktan sonra çenemden tutup dudaklarımı kendi dudaklarına götürdü. "Beni neden reddettin?"

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni donduracak şekilde elini sıkıyor. "Frijit misin?"

Dariana içkisini yudumlarken boğuluyor ve şişeyi havaya kaldırıp gülerek yatağa düşüyor. "Benim kızım frijit değil."

"Beni kandırabilirdin." Beni itiyor, sonra tekrar yatağa tırmanıyor ve Dariana'dan şişeyi alıyor. Yudumlarken boğazı titriyor. Sonra boşaldığında şişeyi kenara fırlatıyor ve parmaklarını bileğimin etrafında dolaştırıyor. Tutuşu sert ve beni çarşaflardan aşağı sürüklediğinde şaşkın bir ses çıkarıyorum. Eteğim belime kadar sıyrılıp amımı ortaya çıkarıyor.

Cole bileklerimi tutup başımın üzerine kaldırmaya zorluyor. "Buraya arkadaşını becerirken beni izlemeye gelmedin, değil mi?"

Alkol yüzünden zihnim bulanık. Onun dokunuşundan hiç hoşlanmıyorum. Ronan, Alaric ya da Daemon bana dokunduğunda hissettiğim gibi hissetmiyorum.

Onunki beni ucuz hissettiriyor.

"Ne kadar güzel bir amcık," diyor parmaklarını yarığımdan geçirirken. Kurudum, bu yüzden parmaklarına tükürüyor ve klitorisimi ovalayarak tekrar deniyor. Arkasında Dariana kalkık kaşları, bulaşmış ruju ve karışmış saçlarıyla oturuyor. Gözlerindeki meydan okuma dikkatimden kaçmıyor.

Onu itip kucağına oturdum. Aleti tam orada, bacaklarımın arasına yerleşmiş ve amıma doğru kayıyor. Eğer Daemon olsaydı, vücudum ihtiyaçtan titrerdi ve beni sikmesi için ona yalvarırdım ama o Daemon değil. Ronan ya da Alaric de değil. O bir av ve ben de faremle oynayan bir kediye.

"Neyi sevdiğimi biliyor musun?" Kanatlarımı arkamda yavaşça açarak fısıldıyorum. Dariana'nın gözleri açılıyor. "Arkadaşlarım korkmuş avlarla beslenmeyi sevmezler. Güçlerini kurbanlarını transa sokmak için kullanırlar. Şahsen ben bunun sıkıcı olduğunu düşünüyorum." Dişlerim yavaşça büyüyor, başucu lambasının ışığında parlıyor.

Gözleri açılıyor.

Birdenbire o da benim kanatlarımı görmeye başladı.

Gözlerim Dariana'ya kilitlenmişken ona yaklaşıp fısıldıyorum, "Avımın uyanık olmasını ve korkudan çığlık atmasını severim." Saldırdım, boynunu parçalara ayırana kadar yırttım. Dairesinde yankılanan dehşet dolu çığlıkları kısa sürede kesiliyor. Dariana kıkırdama nöbetleri geçiriyor. Parmağımı ona doğru kıvrarak kalın bir et tükürüyorum. "Benimle böyle oynamayı bırakmalısın."

Baştan çıkarıcı, erotik bir gülümsemeyle öne doğru sürünüyor, kalçaları sallanıyor. "Onu gerçekten sikmeyeceğini biliyordum."

Elim dışarı fırladı ve onu boğazından yakaladım. "Onun sikini ağzına alman hoşuma gitmedi."

Koyu renk gözleri uzun kirpiklerinin altında parlıyor. "Senin bu sahiplenici yanını seviyorum."

Tepeden tırnağa kana bulanmış cesedin üzerinde sürünerek Dariana'yı kendi cesedimle örtüyorum. Eteğini avucumun içine alıp yukarı doğru itiyorum. Sonra kalçamı amına bastırıp yavaşça üstünde hareket etmeye başlıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Kan ve vahşetle kaplı olmanı seviyorum." Bunu kanıtlamak istercesine saçından bir parça et koparıyor. "Çok acımasızsın."

Elim ince boğazına dolanmışken, ona sürtünüyorum. "Hoşuma gitti."

İnliyor, kirpikleri titriyor. Çıplak göğüslerime bakarak onları avuçluyor ve meme uçlarımı sıkıyor. "Yatakta kan kaybediyor. Kan kaybediyoruz."

"Ben ," diyorum ona. "Neden beslenmiyorsun?"

"İsterdim ama üzerimdeyken çok iyi hissediyorsun." Başını yastıktan kaldırıyor ve sert meme ucumu dişlerinin arasında emiyor.

Tırmanmadan önce iki saniye boyunca kendimi onun içinde kaybediyorum. "Beslen. Avını senin için öldürmedim ki yatağın hepsini ."

Vücudunun üzerine yerleşip boynundan düzenli bir şekilde akan kanı kucaklamaya başladığında, arkasına geçip kıcını tutuyorum. Aminin kokusu

Her yerde, başparmağımı külotuna sokup kenara kaydırmam için beni baştan çıkarıyor, böylece amcığıyla ziyafet çekebiliyorum.

İnliyor, bacaklarını daha geniş açıyor ve ben dilimle onun dar girişinin etrafında dönerken bana karşı sallanıyor. Yumuşak, sırışıklam kıvrımlarını emiyorum, dilimi klitorisinden anüsüne doğru sürüklüyorum. Elim kışının üzerinde kayıyor, kıpkırmızı parmaklarımla amını okşarken ardında kan izleri bırakıyor.

"Kahretsin, burada beslenmeye odaklanmaya çalışıyorum," diye gülüyor.

İki kanlı parmağımı içine sokup kaygan sıcağında kaybolmalarını izliyorum. "Kahretsin, çok sıcak, sıkı ve açgözlüsün." Eğilerek, dişlerimi kışına batırıyorum, şiddetli hırıltısını görmezden geliyorum. Bunu kaldıracabilir! Parmaklarımı pompalayarak kesici diş yaralarından sızan kanı kucaklıyorum. Kanatlarım iki yanımdaki duvarlara çarpıyor ama umurumda değil. Onun amıyla ziyafet çekmekle meşgulüm.

Ta ki yatak odasının kapısı uçarak açılana ve üç kızgın melek içeri yuvarlanana kadar. Dariana ve ben kafalarımızı kaldırdık. Nasıl bir manzara olmalıyız: Dariana ölü bir cesetle ziyafet çekerken ben de onu arkadan yiyorum.

"Merhaba çocuklar." Kıkırdıyor. "Görünüşe göre kızımız bir psikopatmış."

"Ne oluyor lan?" Daemon yarı çıplak halimi, sarkık penisli ölü adamı ve Dariana'nın havadaki kışını görürken kanadımı yolumdan çekti. Çarşafların üzerinde oraya buraya saçılmış et parçaları.

"Kahretsin," diye kıkırdıyor Alaric. "Epey bir parti kaçırdık."

Onları görmezden gelerek arkama yaslanıyorum ve dilimi Dariana'nın zonklayan klitorisi. O bir bağımlılık ve ben daha fazlasını istiyorum.

"*Siktir*," diye inliyor, adamın kısa saçlarını çekiyor ve dilini boynundaki son kan damlasının üzerinde gezdiriyor. "Ne yazık ki çok geç kaldınız çocuklar. Onu çoktan ."

"Elbette, devam edin," diyor Alaric, yatağı en iyi şekilde görebilmek için uygun bir şekilde yerleştirilmiş olan odanın karşısındaki kanepeye uzanarak.

Ronan kıkırdarak Alaric'in yanına doğru ilerliyor. "Daemon, dostum," diye seslenir, "bırak kızlar bitirsin."

Daemon'un ayak sesleri geri çekiliyor. Dariana'nın amı dudaklarına yapışmışken onun öfke seviyesini kontrol etmek umurunda değil.

Öncelikler .

ChapTer
TWenTY-One

AUREL AI

Aurelia...

Dalları uzayıp giden cılız ağaçların arasından . Nefesim havada görünür

Her nefes alışımnda köknar ve nemli yosun kokusu duyularımı kışkırtıyor. Ayaklarım hareket etmiyor. Orada, kapı duruyor ve kapalı - eski bir ferforje anahtar gümüşü ay ışığının altında parlıyor.

İleriye doğru tereddütlü bir adım attığımda, dallar tekrar yerine oturuyor. Etrafımı saran sessizlik mutlak.

Neredeyse boğucu.

Sağır edici bir boşluk.

Kırık bir kütüğün üzerinden tırmanıyorum, çıplak arası sümüksü ve tırnaklarımın altından çürümüş ağaç kabuğu parçaları çıkıyor.

Aurelia.

Kapının arkasında bir ışık ve alttaki boşluktan içeri dolduğunda nefesim boğazımda düğümleniyor. Sonra sanki diğer uçta biri varmış gibi yer değiştiriyor.

Bir adım geri gidiyorum ve arkamdaki kütük ayak bileklerimin arkasına çarpıyor. Geriye doğru düşüyorum - elbisem ince bir dala takılıyor- ve doğrulduğumda elbisemden bir kumaş parçası kopuyor. Titreyen bir yaprak gibi dala yapışmış ama dikkatimi çeken bu değil. Kalçamdaki derin ve zonklayıcı bir kesikten kan akıyor.

"Kahretsin," diye inleyerek parmaklarımı kaygan kana dokunduruyorum. Yaranın ne kadar derin olduğunu görmek için çok karanlık. Ayağa kalkıyorum, kapıya yaklaşırken arkamda damlayan kandan bir iz bırakıyorum. Yara her adımda acıyor. Buz gibi ama yakıcı bir acı.

Kapının önünde duruyorum, yontulmuş kırmızı ahşaba ve dövme demir bakıyorum. Eski, sanki

Zamanın kendisi metalin içine oyulmuş. Uzanarak, parmaklarımın ucuyla eşsiz yay tasarımının izini sürüyorum.

Aurelia.

Duraklıyorum, titreyen elimi geri çekiyorum. Başka bir şey olmayınca tekrar uzanıyorum. Parmaklarım ucunu kavıyor ve yavaşça çeviriyor.

Tıklıyor.

Nefesimi tutarak ayaklarımın üzerinde kayıyorum, yavaşça kolu aşağı doğru iterken kendimi çelikleştiriyorum. Işık şeridi çıplak ayaklarımın ve ayak bileklerimin üzerinden akıyor, büyüyor ve eteğimin çamurlu kumaşına tırmanıyor.

GÖZLERİM UÇARAK açılıyor ve ayağa fırlıyorum, bakışlarım yatak odasında geziniyor. Alaric'in yatağındayım. Açık pencereden gelen esinti perdeleri dalgalandırıyor ve kapının yanındaki duvardaki tek aplik yanıyor, alevi öfkeyle titriyor.

Alaric'in yattığı taraf boş. Bacaklarımı yorganın altına kaydırıyorum ama nemli çarşaf uyluklarımın üzerinden kayınca acı içinde irkiliyorum.

Rüya...

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bacaklarımı yorganın altından çekmeden önce bir kibrit çakıp başucumdaki mumu yakıyorum. Artık bir şeylerin ters gittiğini bildiğimden, ağrı ısrarlı bir zonklamaya dönüşüyor.

Yırtık siyah elbiseyi kalçamdan yukarı doğru kaydırırken gözlerim açılıyor. Yaradan kan damlıyor ve çarşafı ıslatıyor. Yarık, kemiğimin bembeyazlığını görebileceğim kadar derin.

Avucum ağzıma doğru uçuyor ve diğer elim kanamayı durdurmak için uyluğuma bastırıyor. İşe yaramıyor. Panik içimde kabarırken sıcak, kaygan kan parmaklarımın arasından sızıyor.

Bir anda yataktan kalktım, topallayarak aşağı indim ve merdivendeki her adımda irkildim. Arkamda kırmızı ve kanlı ayak izleri var. Başımın döndüğünü hissederek, kendimi sabitlemek için elimi taş duvara dayıyorum. Kan kaybettiğim için mi yoksa çok zor nefes aldığım için mi bilmiyorum.

"Alaric? Daemon?" Ağzım kurudu ve "Ronan?" diye mırıldanmadan önce yutkundum. Merdivenlerden inerken tırabzanı tutuyorum ve duvarda kanlı bir el izi bırakıyorum. Sahanlığa ulaştığımda midem bulantıyla çalkalanıyor.

"Tanrım," diye inliyorum, kendimi sabitlemek için soğuk duvara yaslanıyorum. Çok hızlı kan kaybediyorum. Arkamda yerde sürüklenen kanatlarımın uçları kırmızıya bulanmış. Bebek tüylerim artık o kadar da sevimli görünmüyor. Eğilerek eteğimin kenarını yırtıyorum ve yırtılma sesi sessiz koridorda yüksek sesle duyuluyor. Kaygan parmaklarımla eteğimi hızla kalçamın üst yarısına sıkıca bağlıyorum. Sonra sakın nefesler alarak doğruluyorum.

Ne yapıyorum ben? Diğerleri nerede? "Daemon?" Tekrar sesleniyorum, tökezleyerek ilerliyorum. "Ronan?"

Köşeyi döndüğümde nihayet sesleri duyuyorum. Hissettiğim rahatlama beni yere düşürdü. Oturup eteğimi kaldırarak yarayı inceliyorum. Neden kanaması durmuyor? Acınası bir hıçkırık salıyorum ve mutfaktaki sesler susuyor.

Yerde ağır ayak sesleri duyulur. Önce Alaric tökezleyerek kapıdan içeri giriyor, onu diğerleri takip ediyor. Yerdeki ve duvarlardaki kana bakmadan önce bana gözlerini dikmiş . Daemon omuzlarıyla diğerlerini geçti. "Kahretsin, Alaric. Onu yalnız bırakmamalıydın."

Başım ağırlaştı. Zar zor kaldırabiliyorum. Botlar görüş alanımda beliriyor ve Daemon çömelip gözlerimin önündeki saç perdesini aralıyor. Parmakları yanağımı okşuyor. "Benim küçük meleğim?"

Zayıfça gülümsüyorum, ama bu bile bir çaba.

Ayağa kalktıktan sonra eğilip beni kollarının arasına aldı. "Bu sefer ne oldu?" Biz geçerken duvarlardaki aplikler daha parlak yanıyor.

"Bir kütüğe takıldım."

"Rüyalarında kazaya çok yatkınsın." "Özür dilerim."

Kaşlarını çatıyor. Kahverengi gözleri gergin ve endişeli. "Bir kütüğün üzerine düştüğün için özür dileme." Başka birine, "İçeride. Alaric, Dari'yle bağlantı kur. Kana ihtiyacımız var."

"Hayır." Uzanıp keskin çenesindeki kirli sakala dokunuyorum. Kolum kurşun gibi.

Gözleri tekrar bana dönüyor, yüzümü tarıyor.

"Söylediklerim için özür dilerim. Zayıf ve acınası değilsin. Sen güçlüsün. Sen-"

"Sorun yok." Beni yumuşak bir şeyin, bir kanepenin üzerine yatırıyor ve ben de yastıklara gömülüyorum. Ronan altımdan birkaçını çekip yere atıyor.

"Şömineyi yak. Üşüyor," diye bağıyor Daemon.

"Acıyor," diye sızlanıyorum.

"Biliyorum," diye yatıştırıyor, yarayı incelemek için eteğimi kaldırırken parmakları kalçamı okşuyor. "Turnike bağlamayı bilmenden etkilendim ama kanamayı durduracak kadar sıkı değil." Hızla çözüyor, sonra daha da sıkıyor. O usulca yarayı incelerken ben irkiliyorum.

"Ateş yanıyor," diye Ronan'ın sesi geri dönüyor. "Durum ne kadar kötü?"

"Dariana insanla birlikte yakında gelmezse bu işin sonunun iyi olmayacağı yeterince kötü."

"Çok derin," diye gözlemliyor Ronan.

"Kendi kendine iyileşemeyecek kadar hızlı kan kaybetti. Lanet olsun! Dari nerede?"

Alaric odaya girer. "Yarayı temizleyeceğim."

"Sikerim seni!" Daemon votka şişesini Alaric'in elinden kaptı. Sonra parmakları yanağımda, hafifçe kavırıyor. "Dizini incittiğin zamanı hatırlıyor musun? Votkayı hatırlıyor musun?"

"Hmm?"

"Bunun gibi olacak, sadece bin kat daha kötü, tamam mı güzelim?" Kapağı açar ve diğerlerine "Onu aşağıda tutun" der.

Sıcak eller omuzlarımı ve dizlerimi kavıyor.

"Benim için çok cesur olmanı istiyorum, küçük meleğim. Bunu yapabilir misin?"

Göz kapaklarım ağırlaştı. Ona bakıyorum ama çok uzakta görünüyor. "Her şeyi mahvediyorum, Daemon."

Çocuklar birbirlerine bakarlar.

"İstemediğim şeyler söylüyorum."

"Sessiz olun!" Ses tonunda çok aşına olduğum bir uyarı var. "Bu saçmalıkların hiçbiri umurumda değil, anladın mı? Yaranı yıkamamız gerek."

"Tamam."

Çenesi titriyor ve sağlam bacağımı sıkıyor. "Hazır mısınız?"

"Sadece yap."

"Ronan'ı gördün mü?"

Öyle yapıyorum. Elleri dizlerimin üzerinde.

"Ona odaklan. Ne yaparsan yap, gözlerini ondan ayırma, tamam mı? Bırak o senin dayanağın olsun. Üçe kadar sayacağım."

Bir damla gözyaşı şakağımdan saç çizgime doğru kayıyor. "Üç."

Kör edici bir acı içime işliyor. Ronan'ın gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum. Cesur olmak için çok uğraşıyorum. Ama cesur ve sonunda gözlerimi kapatıp çılgılık atıyorum.

CHAPTER
TWEnTY-TWO

AUREL AI

A Dudaklarıma bir damla kan düşüyor, ardından ikinci bir damla ağzımın kenarından dilimin üzerine akarak beni uyandırıyor.

"İç, bebeğim."

Ağır gözlerimi kırıştıtararak açtığımda Dariana'nın bana usulca gülümsediğini, bir insan kızın ise bileğini dudaklarıma sıkıca bastırarak kanepenin kenarında yanımda oturduğunu görüyorum. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Bir rüya gördüm. Bacağımı yaralamıştım.

Şimdi de kız mı?

"düşünme. Sadece iç."

Kızın şaşkın bakışlarına bakılırsa, tam olarak burada değil ve neler olduğunun farkında değil. Belki de zihni hâlâ insan dünyasındadır. O kesinlikle bu topraklarda biri değil. Kanı çok zengin. Çok güçlü.

"Aferin kızıma," diye cesaretlendiriyor Dariana, bileğimi daha sıkı kavrayıp daha derin çekişler yaptığında saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. Bedenim kontrolü ele alıyor, masum meleğimi yumruklarını istediği kadar duvara vurabileceği bir arka odaya kapatıyor. *Gücümüzü yeniden kazanmak için beslenmeliyiz*, diyor bedenim, şimdi ve buraya ve boğazımdan aşağı süzülen iyileştirici kana geri çekilerek.

Daemon kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi şöminenin yanında volta atıyor. Ateşin alevleri yükselmiş ve çılgınca titriyor. "Neden iyileşmiyor?"

"Rahatla," diyor Dariana, beni izlerken. "Bu zaman alır."

Gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlanıyor. Dişlerimi daha da sıkıyor, kızın acı dolu inlemelerinin tadını çıkarıyorum. Kimse bir şey söylemiyor; insanın kalp atışları tamamen durmadan önce yavaşlarken bekliyorlar. Son zayıf gümbürtü odanın içinde yüksek sesle duyuluyor. Ardından gelen sessizlik daha da yüksek. Daemon volta atmaya devam ederken tırnağını çiğniyor.

Ronan koltuklardan birine oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü ellerinin arasına almış, Alaric de bir yo-yo ile oynamaktadır. Yukarı ve aşağı kayıyor, tekrar ve tekrar. Beni ayakta tutan tek şey bu gibi görünüyor. O sarı dönen daire, karanlık bir dünyada bir renk sıçraması.

"Bir şey var mı?" Daemon tersler.

Dariana hırlamamı duymazdan gelerek kızın bileğini yavaşça ağzımdan çekiyor. "İnsan öldü. Daha fazla kan akmayacak."

Kız yere yığılır, boş gözlerle yukarı bakar.

Dariana bacağıma dokunduğunda hırlayarak ayağa fırlıyorum.

"Sorun yok," diyerek hayvanımı yatıştırıyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Yumuşak parmaklar hasarlı derinin üzerinde geziniyor, acıtmayacak kadar nazik. Açılan burun deliklerimden sertçe nefes alıyorum. Burada, cehennemde bildiğim tek şey acı. Acının her . Cennet dışındaki hayat birden fazla şekilde acı veriyor. Artık her kırılğan zevk yaprağı için keskin bir diken olduğunu görmeye başlıyorum.

"İyileşiyor. Bırakın dinlensin."

"Birimizin her zaman onun yanında kalması gerekiyor. Bugün bu kadar yaralandıysa, bir dahaki sefere ne kadar kötü olacağını kim bilebilir?"

"Ne olduğunu söyledi?" Ronan yukarı bakarak sorar.

Daemon ellerini yüzüne sürüyor. "Bir ağaç gövdesinin üzerine düştüğünü söyledi."

Dariana birleştirerek çocukların arasında geziniyor. "Ve bu meditasyonla mı başladı?"

"Evet, ağaç dallarının kollarını çizdiğini söyledi. Dersten sonra her yerinde çizikler vardı."

"Ve şimdi de rüyalarında mı oluyor?"

"Ne istiyorsun?" Daemon kızgın bir şekilde soruyor.

"Rüyalarında kendine nasıl böyle zarar verebilir?"

"Bilmiyorum," diyor Dariana sessizce, "ama sanırım onun bir melek olduğu ve 'gerçek' melekler hakkında hiçbir şey bilmediğimiz gerçeğini kabul etmemiz gerekiyor."

Alaric başını kaldırmadan, "Değişiyor," diyor ve hepsi ona bakıyor. "Kanatları beyaz kalıyor ama dişleri çıkıyor ve kana susuyor. Bahse girerim yakında ateşte ustalaşacak."

"Yani düşmüş bir melek mi oluyor?" Ronan sandalyesinde arkasına yaslanıp ayak bileğini dizine koyarak soruyor.

Alaric yo-yo'nun havada sallanmasına izin verir. "Az önce söylediklerimi unut. O değişmiyor. Kendi merakı yüzünden Cennet'ten kaçtığı anda düşmüş bir melek oldu. Eklemeliyim ki bu merakın Cennet'te yeri yok."

Daemon kollarını . "Ne olmuş yani?"

Yo-yo'sunu cebine koyup boş koltuklardan birine doğru yürüyen Alaric, ayakkabısını ayaklıklara vurarak oturur. "Düşmüş bir melek olmak ne demek? Dişlerinin *çıktıgını* mı söylüyorsun? Ama kanatlarının rengi dışında fiziksel olarak bizden farklı değil, bu da dişlerinin her zaman orada olduğu, kullanılmadığı anlamına geliyor. Düşmüş bir melek olmak basitçe lütuftan düşmek anlamına gelir. Örneğin Adem ve Havva'yı ele alalım. Havva *Bilgi* Ağacındaki elmadan bir ısırık alana kadar birbirlerinin çıplaklığından mutlulukla habersizdiler. Biz onu yanımıza alana kadar gözlerini açmadı. *Biz* onun elmayız."

Ronan kahkahayla homurdanır ama Daemon ona ters ters bakınca kahkahasını bastırır.

Daemon Alaric'e, "et," der.

"Sadece söylüyorum, o düşmüş meleğe dönüşmüyor; zaten öyle. Zarafetten düştü. Bilgi elmasından bir ısırık aldı-"

"Lanet elma umurumda bile değil," diye homurdanıyor Daemon.

"Bilgi, Daemon! Bunu bir düşün. Artık seksi . Cennette istek yoktur. Yeni keşfettiği farkındalığı nedeniyle artık arzuları ve ihtiyaçları var. Tatmin olma vaadi birçok kararının arkasındaki itici faktör. Kanın ve ölümün tadına baktığı için artık açlık çekiyor. Hiç yiyecek tatmadıysanız nasıl açlık hissedebilirsiniz ki?"

"Bu hiç mantıklı değil. Cennet'te bazı arzuları olmalı değil mi? Bütün gün ne yapıyorlar?"

Diğerleri omuz silkiyor.

"Bunların onun rüyalarıyla ne ilgisi var?"

"Öyle olmadı," diye omuz silkiyor Alaric. "Demek istediğim şu ki, gerçek melekler hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Yani, bize bir bakın. Karanlık ortama uyum sağlamak için siyah kanatlar geliştirdik. Cennet'te siyah kanatlı bir melek göze batardı. Ama güvenli bir varsayım, meleklerin en yüksek potansiyelle doğduklarıdır. Neden bir kapıdan geçtiği için aniden dişleri çıksın ki? Çıkmazdı. Açlık potansiyeli -yırtıcı olma potansiyeli- her zaman oradaydı. Klitorisi ile , yani azgın hissetme potansiyeli her zaman vardı. Sadece *görmesi* gerekiyordu. mı? Bana neden Cennet'te tavşanlar gibi sevişmediklerini sorma, çünkü bilmiyorum. Belki de hepsi hadımdır. Ama bu konumuzun dışında. Şu anda ona olanlar yeni değil. Değiştiklerinden değil. Bilgisi genişliyor ve formu en yüksek potansiyeline doğru çiçek açıyor. Bu mantıklı mı?"

Daemon göz kırpmıyor. "Hayır, bu değil. Bu hiçbir anlam ifade etmiyor.

Her neyse. Bunun bize nasıl yardımcı olacak? Meditasyon yaparken ya da uyurken kendine nasıl zarar verebileceğini çözemedik mi? Ve çiçek mi açıyor? Gerçekten mi? Kim konuşur ki?"

"Bekle, , , " diyor Dariana, çarklar tıklar tıklar . "Tüylerimizin evrimleşmesi hakkında bahsettiğin kısım

Yardım Biz Karışım içinde ile ve
çevre. Yüzyıllar "Düşüşten bu yana çok zaman geçti,
değil mi?"

"Yani?"

"Çevremize uyum sağladık. Elbette Alaric'in dediği gibi tam potansiyelimize ulaştık ama aynı zamanda evrim geçirdik. Örneğin cehennem ateşini ele alalım. Gerçek bir meleğin gerçekten ateş yaratabileceğini düşünüyor musun? Bunu bir düşünün! Ateş sadece cehenneme özgüdür. O halde Cennet'e özgü olan nedir?"

Ronan'ın gözleri genişler ve doğrulur. "Işık!" "Kesinlikle!"

Dariana parmaklarını şıklatır. "Işık!
İçinde bir yerlerde ışığa erişimi olmalı."

Alaric ayağa kalkar ve başparmağını dudaklarında gezdirerek volta atmaya başlar. "İncil kurtuluştan bahseder. Eden onu dışarı çıkarabiliyorsa, içeri girmenin de bir yolu olmalı."

Daemon kollarını havaya kaldırarak, "Ne yapacağımı şaşırdım," diyor. "İncil kimin umurunda?"

"Ben sadece İncil'deki Tanrı'nın sevgi Tanrısı olduğunu söylüyorum." Daemon tiksintiyle homurdanır.

"Işıktan uzaklaşabilir ama ışıktan ayrı ," diye mırıldanıyor Dariana.

"Felsefi saçmalıklar için vaktimiz yok! Uykusunda lanet bir ağaç dalı tarafından kazığa nasıl engelleneceğiz?"

"Bir ağaç dalı mı?" diye gülüyor Ronan ve Daemon'ın kafası ona doğru kayıyor.

"Bilmek istediğim şey o kapının ardında ne olduğu?" Dariana bana dönerek mırıldanıyor. Onların ileri geri konuşmalarını takip edemeyecek kadar bitkinim. Kalçamdaki ağrı yavaş yavaş azalıyor.

"Işıktan uzaklaşabileceğini söyledin ama ışıktan ayrı kalamaz," diye düşünüyor Alaric, ellerini şöminenin üzerine dayamış, alevlerin daha parlak yanışını izlerken. "Işığa doğru dönerse ne olur?"

"Peki bunu nasıl yapacak, ha?" Daemon sert bir şekilde yorum yapıyor. "Dışarıda içeri alınmak için yalvarırken Eden onun girişini reddetti."

"O karanlıktan değil. Karanlığı ortadan kaldırırsanız geriye sadece ışık kalır. Işık onun kim olduğudur," diyor Dariana.

"Bu felsefi saçmalıklar sinirime dokunmaya başladı!" Daemon koltuklardan birine uzanıyor, başını arkaya yaslıyor ve gözlerini tavana dikeyor. "Cennet'e geri dönmeyecek. Bunu denedi ve işe yaramadı. Meditasyon egzersizi bize gücümüzü kullanmayı öğretmek içindi. Rüyaları da bununla ilgili: gücüne erişmesi. Ve bir şekilde, bir nedenden dolayı, inciniyor. Belki de gücünü nasıl kullanacağını henüz öğrenemediği içindir."

"Şimdi derin olan kim?" Alaric şömine rafını iterek alay ediyor.

"Her iki da sıçtık," diyor Ronan, gözleri ateşte. "Eğer gücü doğrudan Işık'a bağlıysa, ona yardım edemeyiz. Kutsal olan hiçbir şey hakkında tecrübemiz yok. Ateş topu fırlatmak Işık'la aynı ligde değil."

"Bir de amcan var," diyor Alaric. "Bir türlü rahat edemiyoruz."

Yorgunluk beni rüyasız bir uykuya sürüklerken sesleri arka plana kayıyor.

CHapTer
TWenTY-THree

AUREL AI

I aralık bırakılmış kapıdaki boşluktan içeri süzülen seslerle uyanır. Şöminedeki son korlar da çatırdıyor. Ronan, nöbetçi bırakılmıştı.

koltukta uyuyor. Uykusunda daha genç görünüyor, keskin yüz hatları daha yumuşak.

Oturmak için kendimi zorladım. Ölü kız gitmiş ve elbisem değişmiş. Şu an üzerimde olan elbise hafifçe sabun ve gece yarısı kokuyor. Dariana'ya ait olmalı. Ondan daha kısayım, bu yüzden ayakta durmaya çalıştığımda dizlerimin etrafına düşüyor.

Eteğimi kaldırıp kalçamı inceliyorum. İyileşmiş, cildim pürüzsüz ve kansız, sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi. Beni de temizlemiş olmalılar. Ronan'ı uyandırmak istemediğim için yalınayak kapıya doğru ilerliyorum, dışarı çıkarken gıcırdamamasına dikkat ediyorum. İleride Daemon'un sesinin derin tınısını seçebiliyorum. "Işık hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Birdenbire ortaya çıkan bu yeni ilgi neden?" Yanındaki diğer ses yeni.

"Onu gördün."

Merakla, mutfğa açılan ulaştığımda ayaklarım yavaşlıyor. Belki de mahremiyet istiyorlardır? Arkamı dönüp üst kattaki odama çıkmalıyım. Yapmam gereken bu ama yapmıyorum. Bunun yerine tereddütlü bir adım atıp odaya bakıyorum. Daemon'un yanındaki adam onun daha yaşlı bir kopyası; kısa siyah saçları, keskin bir çenesi ve aynı düz burnu var. İnce çizgiler, Daemon'inkiler hariç, şimdiye kadar gördüğüm en kahverengi gözlerin derin bir setini çerçeveleyiyor.

Benzerliklerini fark etmemek için kör olmak gerekir. Adamın üzerinde geniş göğsünü sımsıkı saran siyah bir düğme var. Pantolonu siyah deri bir kemerle bağlanmış ve tokası dikkatimi çekiyor.

Lavabonun üzerindeki ışığı yakaladığında gözleri. Kanatları büyük ve simsiyah. Katlanmış olsalar bile etkileyici olduklarını söyleyebilirim.

Döndüğünde beni fark ediyor ve dudaklarındaki gülümseme karşısında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Bu öyle bir gülümseme ki sizi içine çekiyor, bir kez daha düz dişler göreceğinizi umuyorsunuz ama aynı zamanda karanlık bir yanı da var. Adam daha tek kelime etmeden tehlikeli olduğunu anlıyorum.

"Sen Aurelia olmalısın."

Daemon'un kafası kapı aralığından bana doğru dönüyor ve dişlerini o kadar sert sıkıyor ki acı veriyor gibi görünüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kaba olma evlat." Bana, "Buraya gel." dedi.

Hava gerginlikle çatırdıyor. Ronan'la kalmalı ya da üst kattaki odama çıkmalıydım. Yapmamam gereken şey buraya gelmekti. Adam gözlerini merak uyandıran bir şeymişim gibi vücudumda gezdirdiğinde bundan emin oldum.

-Hiç de yabancı olmadığı bir durum.

"Şey. Vay be. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Elini uzattı. "Belki de kendimi tanıtmalıyım. Ben Daemon'un babasıyım, Lucifer."

Donup kalıyorum, gözlerim açılıyor. "Lucifer?"

Elimi sıkıca kavıyor. "Eminim adımı duymuşsunuzdur."

"Evet," diye cevap veriyorum ama sesimdeki titreme beni ele veriyor. Lucifer kötülüğü seçen ve Tanrı'dan uzaklaşan ilk düşmüş melekti. İnayetten düşen ilk melek. *Orijinal*. Kısa süre sonra yedi melek daha isyan edip ona katıldı.

Elini benimkinden çekerek gülümsüyor. "Büyüklerinin sana öğrettiği her şeye inanmamalısın. Şimdi bana ne diyorlar? Şeytan mı? Şeytan mı? Hâlâ insan ruhlarına cehennem ateşi havuzunda sonsuza dek işkence ediyor muyum?"

Ağzım kurudu. Burada, onun önünde dururken, büyülendiğim kadar dehşete kapıldım da. Lucifer bir adam

mitler ve efsaneler, her masaldaki canavar. Ayrıca tuhaf bir şekilde ilgimi çekti. O, parıldayan kapılara merakla ve Cennet'in dışında neyin gizlendiğini keşfetme arzusuyla bakan ilk melekti. Ondandır önce hiçbir melek aynı meraka sahip değildi. Bana kadar yoktu. Peki ya diğer yedi melek? Lucifer onlara Tanrı'nın cennetinin dışında daha fazla yaşam olduğunu söyleyerek kendisine katılmaya ikna etti. Lucifer olmasaydı, Cennet'ten ayrılmazlardı. Önümdeki adam, evdeki tüm meleklerden daha fazla ilişki kurabileceğim bir adam.

Lucifer sıkıca gülümsüyor ve karanlık gözlerinin beni yakma şekli kaçma içgüdümü uyandırıyor. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor. Durmasını istiyorum.

"Gitmem gereken başka bir yer var. Seni bu akşamki aile yemeğimizde görmeyi dört gözle bekliyorum."

Aile yemeği mi?

Babası omzunu sıkarken Daemon'gözleri benimkilere takılı kalıyor. "Geç kalma oğlum."

Babası gider gitmez Daemon öne atılıyor ve beni tezgâha sıkıştırıyor. "Oturma odasını neden terk ettin?"

O kadar yakın ki erkeksi kokusu duyularımı kışkırttığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Bakışlarım göğsünden yukarıya, köprücük kemiklerini ve uzun boğazını geçerek, yıkıcı yakışıklı yüzüne doğru ilerliyor. Zeytin rengi tenindeki koyu kirli sakallar yerini keskin elmacık kemiklerine ve fırtınalı gözlere bırakıyor.

Cennet'ten kaçarak bu tehlikeli sulara yelken açmamalıydım. Pusulamı ayakkabımın altında ezdiğim ve rotamı ufuktaki kara bulutlara çevirdiğim an için işim bitmişti. Ama daha fazla demirli kalamazdım.

"Lanet olası oturma odasında kalmalıydın."

Sesi bilincime doğru sürükleniyor. Onun gözlerinde boğuluyor olmam umurumda değil; ölüm yeterince çabuk gelemez.

Bekle? Kaşlarımı çatıyorum, kafamı sallayarak temizliyorum. "Az önce oturma odasından çıkmamam gerektiğini mi söyledin? Artık senin tutsağın mıyım?"

Ellerini arkamdaki tezgâhın üzerine koyarak bana doğru eğildi. "Seni değerli Eden'ından çaldım ve sana bok gibi davrandım, hatırladın mı? Bunlar senin sözlerindi."

Bakışlarım dudaklarına düşüyor, sonra tekrar yukarı fırlıyor. O kadar yakın ki, nefesi yüzümde dans ediyor.

"Babam iyi bir adam değildir. Ondan uzak dursanız iyi edersiniz."

"Sen de iyi bir adam değilsin."

Elini tezgâhtan çekip saçımın bir tutamıyla oynuyor, parmaklarının arkası köprücük kemiğime değiyor. "Ben Şeytan'ın oğluyum, tatlım. Cennet'ten kaçtığın anda benim topraklarıma girdin."

Çenemi meydan okurcasına kaldırarak, "Burası henüz senin toprağın değil," diye tıslıyorum. Bana kim olduğunu hiç söylemediğine inanamıyorum. Bunca zaman hiç fark etmemiştim.

"Touché," diye kıkırdıyor ve ayak parmaklarımın ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına neden olan tek bir bakışla nefesimi çalıyor. "Bir sonraki varis benim. Babam ölümsüz olabilir ama ölümsüzler bile ölür."

Gözlerinde titreyen alevler beni bir pervane gibi çekiyor. Bu arzuyu bastırmazsam kendimi yakacağım. Yine de parmaklarımı onun sert göğsünde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Çenesine bir öpücük kondurmak için parmak uçlarıma bastığımda siyah kumaş ellerimde kırışıyor.

Dudaklarım kirli sakalına değdiği anda eli havaya kalkıyor. Çenemi kavırıyor ve ağzımı onunkine doğru zorluyor. Öpüşü sert, acımasız ve çok lezzetli. Keskin dişleri alt dudağıma batarken inliyorum ve bakırın tadı boğazımın arkasını okşuyor. Tam beni alması için ona yalvarmak üzereydim ki Ronan gözleri kan çanağına dönmüş ve esnemiş bir halde mutfığa giriyor.

Daemon geri adım atarak pantolonunun içindeki aletini düzeltiyor. "Küçük meleğimiz, nöbet tutarken uyuyakalman ve evin içinde gizlice dolaşmasına izin vermen sayesinde babamla karşılaştı."

Ronan yumruk yaptığı elini ağzından indirir. "Kahretsın, dostum."

"Evet, kahretsın."

"Ne dedi?"

"Bana bu akşamki aile yemeğini hatırlatmak için buradaydı."

"Bu aile yemekleri nasıl oluyor?" Aralarına bakarak soruyorum. "Babanın yemek odasında direklere bağlı kadınları mı var?"

Daemon cevap verme zahmetine bile girmiyor. Sanki artık burada değilmişim gibi. "Merak ediyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum."

"Evet, ama bunun anlamı olması gerekmiyor."

Dışarı çıktıklarında sesleri uzaklaşıyor. Yalnız kaldığımda, Daemon'un öpücüğünden dudaklarım karıncalanırken göz kırpmıyorum.

ÇAPTER
YİRMİ DÖRT

AUREL AI

Daemon, babasının evinin hava koşullarından yıpranmış taş basamaklarını çıkarken yanımda kaskatı kesiliyor. Eğer öyle denebilirse? Daha çok Gotik bir kaleye benziyor ya da

rahat bir aile evinden çok bir kilise. Daemon'un burada büyüdüğünü, keskin dişli ve ölü gözlü korkunç melek heykellerinin altında çimlerde oynadığını hayal etmek zor.

En üst basamağa ulaşıyoruz, yavaşlayarak duruyoruz. Daemon kapı koluna uzanıyor ama fikrini değiştiriyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Gözlerini yere dikmiş, elini kapıya dayamış, ayak bileklerini çaprazlamış. Dünya omuzlarına ağırlık yapıyor. Gözleri yavaşça benimkilere geliyor, yüz hatlarımda geziniyor, sonra kıvrımlarımı saran siyah ipek elbiseme düşüyor, arkamda yerde iz bırakıyor. "Bu gece konuşmayı bana bırak."

Elimdeki çantayı kavrayarak kaşlarımı çatıyorum. Üşüyorum, ama gözleri üşümemi engelleyecek kadar ısıtıyor beni. Daemon dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor, beklentiyle karıncalanmama yetecek kadar yakın ama kıvılcımları tutuşturacak kadar değil. "O güzel dudaklarını bir kez olsun kapalı tutabilir misin?"

Karnımdaki kelebek kanatlarının çırpınışını görmezden gelerek onları ıslattım. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin Daemon."

Nefesi geziniyor ve dudakları üzerinde gezinirken dişleri gıcırdıyor. "Neden bu kadar inatçısın?"

"Neden bu kadar huysuzsun?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Seni güvende tutmaya çalışıyorum." Ben onun sarhoş edici, erkeksi kokusunun ve sıcaklığının saldırısına karşı nefesimi tutarken o sonsuz derecede yakınlaşıyor. Bir tank gibi inşa edilmiş, üzerimde yükseliyor. Eğer şimdi bana dokunursa, vezirim devrilir. Beni ona karşı korumak için tahta parçalarının kalkanına ihtiyacım var. Özellikle de parmak uçlarının sıcaklığının omzumdaki ince kayıştan aşağı kaydığını hissettiğimde. Dudakları takip ediyor, bir

kremsi tenime yumuşak bir baskı yapıyor. Tekrar , ciğerlerim tamamen nefes alma ihtiyacından yanıyor.

"Bu gece bana yakın dur." Kapıyı açıyor ve elini bastırarak beni içeri götürüyor. Beni malikânenin göbeğine doğru yönlendirirken kayışı aceleyle yukarı çekiyorum. Topuklarım taş zemindeki kırmızı pelüş halıya batıyor. Dökme demir aplikler titreyerek duvarlar boyunca bizi takip eden gölgeler yaratıyor ve hava uzun, karanlık kışlar ve nemli taş kokuyor. Cehennemi hep sıcak bir yer olarak hayal ederdim, ruhunuzu hapsetmek için tasarlanmış yanan alevlerle, ama burası soğuk ve duvarlardaki alevler havadaki buzısırığı engelleyemiyor.

Sesler yaklaşıyor ve Daemon'un kravatını çekerken yanımda sertleşmesine neden oluyor. Bu onun tedirginliğinin dışa vuran tek işareti. Yüzü sert, aşılmaz bir maske olarak kalıyor.

Geniş bir oturma odasına girdiğimizde, bakışlarım şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici şöminenin önündeki pelüş koltukların üzerinde dans ediyor ve yaklaştıkça taştaki karmaşık oymalar gözüme çarpıyor.

Alevler çılgınca titriyor, ara sıra çıkan kıvılcımlar kalp atışlarımı hızlandırıyor. Kanepelerde üç adam oturuyor ve bizi fark ettiklerinde konuşmaları sessizleşiyor. Lucifer ayağa kalkan ilk adam oluyor. Koyu renk gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, pahalı ipeğin her kıvrımına ve kırıxıklığına dikkat ediyor. İnceleyici bakışları altında kıpırdanmamak çok zor. Lucifer bana hiçbir şeyin geçemeyeceği bir adam gibi geliyor. Elini uzatıyor ve "Kardeşimle tanış, Amenadiel." diyor.

Söz konusu adam yanıma geliyor ve elini benimkine uzatıyor. "Seninle tekrar tanışmak bir zevk, *Angel*. Akademideki ilk gününde tanışmıştık, hatırladın mı?"

Lakabımı vurgulamasından hoşlanmıyorum. Yanlış geliyor. Elimi onunkinin içine kaydırduğımda derim ürperiyor.

Parmak eklemlerimin arkasına bir öpücük kondurarak gülümsüyor. Onu genç bir kızken bana anlatılan hikâyelerden tanıyorum. Amenadiel, Lucifer'in en büyük kardeşi ve düşmüşlerden biri.

Cennet'ten çıkan melekler. "Sanırım oğlum *Dmitriy* ile tanıştınız?" diye sorar.

İçgüdüsel olarak elimi çektim. "."

Dmitriy'nin vücudumdaki ellerine dair anılar, sırtarak yanımıza yaklaşırken zihnimde . "Selam, Angel."

Daemon öfkeyle titriyor. Elinden gelse parmaklarını Dmitriy'nin boğazına dolayacak ve sıkacak.

"Cehenneme iyi yerleştiniz mi?" Amenadiel sorar.

Gözlerimi Dmitriy'den ayırıp babasının sorusuna odaklanmaya çalışıyorum. "Beklenebileceği kadar iyi."

Mırıldanıyor, bakışları beyaz kanatlarımın ve solgun tenimin üzerinde geziniyor. "Peki ya akademi? Hoşuna gidiyor mu?"

Bu da ne?

Neden milyonlarca soru soruyorsunuz?

Daemon'a bakıyorum ama Dmitriy'ye ters ters bakarken yüzü taştan bir maskeye dönüşmüş. "Evet, hoşuma gidiyor."

"Mükemmel," diyor Amenadiel.

Lucifer elini kaldırır, boğazını temizlerken parmağını sabırsızca oynatır. Gölgelelerin arasından elinde kehribar rengi bir sıvıyla dolu bardak tepsisiyle bir garson belirir. Hepsi birer bardak alıyor. Lucifer bana bir tane uzatıyor, tereddütlü bir yudum için dudaklarıma götürürken beni yakından izliyor. Acı yanık midemi ısıtıyor. Amenadiel karanlık gözleriyle bakışlarımı yakalıyor, bardağının arkasından sırtlıyor. Onda doğru olmayan bir şeyler var. Gerçek şeytan odadaki bu ismi taşıyan adam değil, beni soğuk, karanlık ve sıcaklıktan yoksun gözlerle izleyen adam.

"Kanatlarının siyaha dönmesi ne kadar sürdü?" Dmitriy'nin viskisini yudumlarken boğulmasına neden olacak şekilde soruyorum.

Amenadiel kadehini yavaşça indiriyor, dudakları daha da yavaş bir gülümsemeyle kıvrılıyor - sert bir gülümseme. Yanımda Daemon donmuş gibi duruyor. Bu gece sessiz kalmamı istediğini biliyorum ama merakımı . Lucifer ve

Kardeşi de benim gibi aynı yeşil çimlerde yürüdü ve aynı uzun ağaçlara tırmandı. İkisinin de kardan daha parlak beyaz kanatları vardı ve güneşin yanaklarını ısıttığını hissettiler. Ben onların dünyasına yabancıyım ama onlar benim dünyama yabancı değil.

"Uzun, çok uzun bir zaman, tatlım. Bu senin için gerçekleşmeyebilir."

Solucan yüzeyin hemen altındaki kancada sallanıyor, kıvranıyor ve kıpırdanıyor. Yemin etrafında dönüyorum; ikimiz de ısıracağımı biliyoruz. "Benim için neden olmasın?"

Bardağı dudaklarına götürerek göz kırpmıyor solucanı sudan çıkarıyor. "Merak belaya yol açar."

Viskimden bir yudum alırken gözlerimi ona dikiyorum, yakıcılığının ve sinirlerimi odaklayabileceğim bir şey vermesinin tadını çıkarıyorum. Amenadiel oyun oynamayı seviyor. Bunun aileden gelen bir özellik olduğunu düşünmeye başlıyorum. "Ve yine de, bela olmadan hayat anlamsızdır."

Dmitriy sıkılmış görünüyor ve Daemon arkamda sessiz bir heykel gibi uzaklara bakıyor. Sadece Lucifer konuşmalarımızı dikkatle dinliyor.

Amenadiel'in soğuk gözleri şöminenin ışığında . Bana meydan okumayı seviyor. "Belanın sorunu, eğlenceli olarak başlamasıdır."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama tam konuşmak için ağzımı açtığımda Lucifer araya giriyor: "Yemek odasına çekilelim."

Daemon bir heykel gibi duruyor. Onu okuyamıyorum ve bu beni tedirgin ediyor. Eli tekrar sırtıma geliyor ve beni odadan dışarı çıkarıyor. Onun dokunuşunu çok seviyorum. Bir kuzuyken kurt sürüsüne sığınmak tehlikelidir.

Lucifer önde yürüyor ve ben onun etkileyici kanatlarına kendimi alamıyorum. Siyah tüyleri parlıyor ve yemek odasına girdiğimizde tepedeki mum ışığıyla aydınlatılmış avizelerden gelen ışığı yansıtıyor. Anında kuyruğumu kıstırıp kaçmak istiyorum ama Dmitriy'nin babasının beni yakından izlediğini, zırhımdaki çatlakları ve zayıflıkları avladığını hissettiğimde maskemi sıkıca yerinde tutuyorum. Korkmuş, inleyen insan kadınlar, zincirlenmiş

Masadaki uzun sıraya çıplak bir şekilde uzanıp sessizliğe gömülüyorlar. İçlerinden biri paniğini bastırmaya çalışıyor ve arkasındaki kelepçeleri salladığında, bir gardiyan gölgelerin arasından çıkıp ona sert bir tokat atıyor. "Terbiyeli ol!"

Bu manzara karşısında içimden bir şeyler kopuyor. Buraya geldiğimden beri zalimliği gördüm ve dilimde tattım. Hatta hoşuma bile gitti. Ama bu odada canlı ve nefes alan karanlık, içimdeki iyiliği parçalıyor. Amenadiel geçerken bilmiş bilmiş sırtıyor. Dehşete düşmüş kıza doğru yürüyüp saçlarını yumrukladığında ve boynunu uzayan dişlerine açmak için sertçe çektiğinde hiç şaşırmadım. Adam tam bir sadist. Sadece gözden kalmamış, ulaşamayacak kadar çukura düşmüş.

Lucifer bardaklarımızı toplayan garsona eliyle işaret ediyor. "Kardeşimin aksine, ben bir centilmen olmakla gurur duyuyorum. Hadi Aurelia. Bir kız seç."

Omurgamdan aşağı süzülen korku beni felç ediyor. "et," diye ısrar ediyor, başını dürterek. "Cennetten ayrıldım bir kez de, hatırladın mı? Aç olduğunu biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tıslıyorum kendimi durduramadan.

Yanımda, Daemon taşa döndü. Dudaklarından tek bir nefes bile çıkmıyor. Lucifer eğlenerek kıkırdıyor. Sonra Daemon ve Dmitriy'ye, "Yemeğinizi seçin çocuklar," diyor.

Daemon'un sırtındaki elinin sıcaklığı kayboluyor, beni soğuk ve tam nefes alamaz halde bırakıyor. Lucifer avını ölçüp biçen bir avcı gibi etrafımda dönüyor. Arkamdan yaklaşıyor, eğilip fısıldarken nefesinin sıcaklığı yanağımı okşuyor: "Oğlum sana göre değil."

Daemon'ın seçtiği kızı kucağına kaydırıp, gözleri bana kilitlenmişken dişlerini boynuna geçirmesini dehşet içinde izliyorum. Nefes nefese kıkırdamalar tenimde dans ediyor. "Oğlumla oynadığın bu oyunun sonu iyi bitmeyecek. Hiç kimse için."

"Oyun oynamıyorum."

"Tut, tut," diye fısıldıyor, parmakları karnımı örten ipek kumaşın üzerinde kayıyor. "Yalan söylemek sana yakışmıyor."

Boğazım, önümdeki dehşet için acı veren üzüntüden başka bir şeyle tıkanıyor. Yanan alevler boğazımı yalayıp geçiyor. Kollarında dönüyorum, zonklayan dişlerimi meydan okurcasına gösteriyorum. "Oğlun *beni* kendi eğlencesi için kaçırdı. Oyun oynayan biri varsa o da Daemon'dır. Ben sadece kendimi içinde bulduğum bu dünyada hayatta kalmaya çalışıyorum. Senin aksine ben bir savaşçıyım."

Kaşları havaya kalktı ve bana baktı. "Benim bir savaşçı olduğumu düşünmüyor musun?"

"Sen bir korkaksın!"

Bu onu güldürüyor ve Daemon'un babasına ne benzediğini fark ediyorum. "Söyle bana tatlı kız, ben nasıl bir korkağım?"

Parmak uçlarıma basıp fısıldarken tabanlarım kaçmak için kaşınıyor, "Bahçeyi tek başıma terk ettim. Sende o taşaklar yoktu. Hayır, erkekler kulübüne katılmak için yedi meleği daha ikna etmen gerekti."

Gülümsemesi düştü ve beni boğazımdan yakaladı. "Cesursun, o kadarını söyleyeyim, ama aptalca cesaretin benim dünyamda seni öldürecek." Sanki hayatımı tehdit etmemiş gibi beni bırakıyor, sonra diğerlerinin yanına gidiyor ve seçtiği kızın sırtına eğilip küçük göğüslerini sıkarken kanını emiyor.

Ne yapacağımı bilemeden yer değiştirdim. Benim için yaratılmış olan yalnız kız başı öne eğik oturuyor. Tel tel kahverengi saçları yüzünün etrafına bir perde gibi düşüyor. Geçen gün o adamı gözümü kırpmadan öldürmüştüm ama bu farklı hissettiriyor - soğuk ve duygusuz.

Amenadiel'in kollarındaki kız öne doğru yığıldı. Öldüğünü anlamak için kafamı kaldırmama gerek yok. Elini masaya vurarak, "Viski ve puroları getirin," diyor. Soğuk gözlerini bana dikiyor ve başını yana eğiyor. "Neden bize katılmıyorsun, Angel. Birbirimizi biraz daha yakından tanıyalım."

Dişleri kızın boynunun derinliklerine gömülmüş olan Daemon'un gözleri, ben masaya doğru tereddütlü adımlarla yaklaşırken beni takip ediyor.

En kötüsü de açlıktan dişlerimin zonklaması, sivri uçları alt dudağımı sıyrıyor.

Kan damlacıklarını yakalamak için başparmağını çenesinde gezdirirken Amenadiel'in gözlerinde eğlence parıldıyor. Kızı kucağından itiyor ve dirseklerini masaya dayıyor. "Otur."

Hayır deyip geldiğim gibi çıkıp gidemem. Artık buradayım ve gitmeme izin vermiyorlar. Karşısındaki bankta kayarak oturuyorum ve onun gözleri bana sabitlenmişken endişeyle odaya bakıyorum. Bir garson elinde bir tepsi içkiyle ansızın çıkageliyor. Bir kadehe viski doldurup Amenadiel'e uzattıktan sonra önüme bir bardak koyuyor ve içine kan kırmızısı şarap döküyor. Fokurduyor, kenarlara çarpıyor.

"Yeni maceralara," diyor Amenadiel, bardağını havaya kaldırarak.

Şarap kadehimi kaldırıp onunkiyle tokuşturuyorum ve tüm bu süre boyunca onu dikkatle izliyorum. Masanın aşağısına, sanki beş saniye önce kalbi atmıyormuş gibi ölü cesedi bir kenara atan kardeşine bakıyor. Lucifer doğrulurken bir elini saçlarında gezdiriyor ve bir bardak kehribar rengi sıvıyı kabul ediyor. Bana gülümsediğinde sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. Dişleri kanla kaplanmış, perdenin arkasındaki gerçek canavarını ortaya çıkarıyor.

"İş meselelerini konuşalım mı?" Lucifer tam yanıma gelene kadar masanın etrafında dönüyor ve parmakları saçlarımı kulağımın arkasına doğru tararken nefesim boğazımda takılıp donakalıyorum.

"Baba!" Daemon'un sesi duman ve gerilimle doludur. Kucağındaki kız masanın üzerine yığılmış, yanağı yıpranmış tahtaya bastırılmış, ölü gözleri hiçbir şeye bakmıyor. Hayatta kalan tek bir zavallı insan kız var ve o da sesini çıkarmıyor.

Lucifer oğlunu görmezden gelerek parmaklarının ucuyla çeneme dokunuyor ve çenemi kavırıyor. "Ne kadar güzel bir kız." Kardeşine bakar. "Yine de söylemeliyim ki

Bir kız için kraliyet unvanından vazgeçmek aptalca bir istek gibi görünüyor."

Amenadiel kıkırdayıp ayağa kalktığında kalbim göğsümün içinde korkmuş bir tavşaninki gibi çarpıyor. Adımları yavaş ve ölçülü, tıpkı bu satranç tahtasındaki yaklaşımı gibi. Lucifer nasıl bu kadar kör olabilir? Amenadiel taktik değiştirdi. Lucifer hızlı hareket eder, kalbindeki çürümüş nefretle ve silahlarını ateşleyerek istediğinin peşinden gider. Öte yandan Amenadiel bekler ve gözlemler. Kapalı bir perdenin arkasında hareket eder, bunun yerine rakibine zayıf olduğu anda saldırmayı seçer.

"O bir melek. Altın ve elmas satın alabilirsiniz ama başka bir *gerçek* melek bulamazsınız."

"Bana duygusal hissettiğini söyleme kardeşim. Sen daha önce hiç nadir bulunan şeylerin koleksiyoncusu olmamıştım." Lucifer benden uzaklaşıyor ve onlar tartışırken gözlerim Daemon'inkilerle çarpışıyor. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Elektrik gibi, karanlık bir fırtına bulutu gibi üzerinde geziniyor. Gökyüzünde şimşek çakmadan önce bastıran bir sıcaklık.

Dmitriy koltukta zavallı, hıçkırarak ağlayan insana doğru kayarken sıkılmış görünüyor. Saçlarını omzundan nazikçe okşarken gözlerimi kaçırıyorum. Güzel şeylere zarar vermeyi seviyor ama önce kahraman olmayı seviyor.

"Yani, meleği almana izin verirsem, tamamen geri çekilecek misin? Kulağa çok kolay geliyorsa beni affet kardeşim."

Çünkü öyle.

Dikkatim tekrar akbabalar gibi birbirlerinin etrafında dönen iki adama çekiliyor. İlk bakışta Lucifer sakın ve soğukkanlı görünüyor ama yanağındaki tiki gözden kaçırmıyorum. Kardeşine güvenmiyor.

"Hadi ama," diye kıkırdıyor Amenadiel, ellerini arkasında kavuşturmuş. "Aramızdaki bu kan davasından sıkılmadın mı? Kaç yıldır birbirimizi boğazlıyoruz?"

"Çok uzun."

"Sence de baltaları gömme zamanı gelmedi mi?"

Ateşin yanında sohbet etmek için uzaklaşıyorlar. Dinlemeye çalışıyorum ama çok uzaktalar. Zavallı kalbim kesik kesik atıyor ve nefeslerim sığılaşıyor. Daemon'un beni kaçırdığının tamamen farkında olsam da, şu ana kadar bir tutsak olduğumu tam olarak idrak edememiştim. Sanki bir mobilya parçası ya da odadaki ölü kızlardan biriymişim gibi geleceğimi tartışıyorlar. Ani bir sıla hasreti acısı kalbimin etrafını sarıyor. Gözlerim yaşıyor ama görmelerine izin vermiyorum. Bunun yerine, sarı saçlarımdan oluşan bir perdenin arkasına saklanıyorum ve kanayana kadar tırnak etlerimi koparmaya devam ediyorum.

Yumuşak parmaklar çenemin altından kayıyor ve yukarı kaldırıyor. "İyi misin, Angel?"

İyi miyim? Bir daha asla iyi olacağımı sanmıyorum. Başım titriyor ve gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı sıcak bir yol izleyerek dökülüyor. Daemon başparmağını ağzıma daldirmeden önce gözyaşlarımı siliyor. Dokunuşu, onun yetenekli olduğunu bilmediğim bir şekilde nazik.

Dmitriy masanın öbür ucundan, "Bu çok şirin," diye sesleniyor. Kız ölmüştür. Kızı itiyor ve elinin tersiyle çenesindeki kan izini silerken yavaşça ayağa kalkıyor. "Fırsatınız varken birbirinizin tadını çıkarsanız iyi edersiniz."

Bir hayvan gibi boğazının derinliklerinde hırlayan Daemon dişlerini gösteriyor. "Ondan uzak dur yoksa derini yüzerim!"

"İkimiz de bunu yapmayacağımızı biliyoruz." Dmitriy kıkırdar ve yavaşça yaklaşmaya devam eder. "Ben dokunulmazım kuzen. Senin kızın *öyle değil*."

Gözlerindeki karanlık bakışla damarlarımda buz dolaşıyor. derin, alaycı bir kıkırdama çıkardığında.

"Şimdiye kadar siktiğim en dar amcığa sahip olduğunu söylemeliyim."

Kıyamet kopar. Daemon, dudaklarından korkunç bir hırıltı dökülürken kanatlarını açarak ona doğru uçar. Onlar

masaya çarpıp yere düşüyor. Her şey çok hızlı oluyor. Ellerimi ağzıma bastırarak Lucifer'ın sakince yaklaşp Daemon'ı Dmitriy'nin üzerinden bir hiçmiş gibi almasını izliyorum.

"Yeter!" Sesi keskin, ardından gelen sessizliği bir kırbaç gibi kesiyor. Oğluna attığı ters bir bakış bir adamı oracıkta öldürebilir ama Daemon etkilenmemiş, kışkırtılmış bir boğadan daha sert nefes alıyor.

"Bu kadar saf olamazsın!" Daemon alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde homurdanıyor. "Onu neden istediklerini çok iyi biliyorsun."

Lucifer sakinliğini koruyor, hiçbir şey belli etmiyor ve karanlık gözleri soğuk ve mesafeli kalıyor. "Sakin ol evlat."

Ayağa kalkıp bana sırtarak yanımdan geçen Dmitriy, "Okulda görüşürüz Angel," diye fısıldıyor.

ÇAPTER
YİRMİ BEŞ

AUREL AI

T Gece havası serindi ve dışarı adımımızı atar atmaz esintideki soğukluk meme uçlarımı sert çakıl taşlarına dönüştürdü. Eve kısa bir yürüyüşle döndük ve Daemon bizi uçurabilirdi ama seçti. Öfkeyle patlamadan önce kafasını boşaltmak için buzbir esintiye ihtiyacı hissediyorum.

Babası ve amcası sanki ben orada oturmuyormuşum gibi iş konuşmaya devam ettiler. Bunun benim için ne anlama geldiğini ya da neye karar verildiğini bilmiyorum ama Dmitriy ve amcasının yanına taşınmaktansa şansımı ormanda denemeyi tercih ederim.

"Sana konuşma demiştim!"

Kollarımı kendime sarıp çıplak tenimi ovuyorum. "Başka seçeneğim yoktu."

"Ne sikim yaptın. Dudaklarını kapalı tutabilirdin!"

Ben onun üzerinde dönerken nefeslerim havada görünür hale geliyor. "Siktir git, Daemon! Orada hiçbir şey söylemedin. Birinin konuşması gerekiyordu. Ama sen... Sen o insan kıza dokunmakla ve kanını içmekle meşguldün."

Elleri ceplerinde, başını arkaya atıyor ve acı acı gülüyor. "Bu gece olanlarla ilgili seni rahatsız eden şey bu mu? Babam ve amcamın seninle bir satışın parçası olarak görüşmesi değil mi?"

Donmamı engellemek için saçlarımı yumrukladığında, gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Bana bak lan!" Daemon beni itip kakıyor, sonra daha yakına çekiyor. Nefesi dudaklarımda sıcak, öfkesi benimkini körüklüyor. "Bak. Bana. Bana."

İsteksizce gözlerimi açıyorum, aşağıya dalıp beni sertçe öptüğünde nefes nefese kalıyorum. Dişlerimiz çarpışıyor ve iniltiLERİMİ dudaklarımdan nektar gibi içerken nefeslerimiz bir oluyor.

Oğlum sana göre değil.

Daemon'un öpücüğünden kopuyorum ama dudakları tekrar dudaklarıma yapışıp beni dalgalarının altına çekmeden önce zar zor nefes alabiliyorum. Yeniden yüzeye çıkıp fısıldıyorum, "Sen kimin için yaratıldın?"

Babası bu sözleri alaycı bir ninni gibi kulağıma fısıldadığından beri bu ifade beni rahatsız ediyor. Buz gibi hava buz kesiyor ve Daemon kollarımda taşa dönüyor, sonra yavaşça arkasına yaslanıp gözlerini benimkiler arasında gezdiriyor. Söyleyeceği şeyden korkarak nefesimi tutuyorum. Arkasını döndüğünde ellerim gömleğinden ayrıldı ve yürür uzakta olmadan başka bir geriye doğru Bakış, gümüşü ay, onun mürekkep gibi siyah saçlarından ve tüylerinden yansıyor. I al Chase, Kaldırma benim etek kapalı ve Nemli Zemin.

"Bekle."

Yürümüyor. Yürümeye devam ediyor, omuzları gergin, hava çatırdıyor. Onu durdurmak için çekiyorum ve kolunu kurtarıp yürümek için döndüğünde etrafını sararak yolunu kesiyorum. "keser misin?"

Çenesindeki kaslar sıkılaşıyor, beni boğazlamamak için elinden geleni yaparken gözleri alev alev yanıyor.

"Sen kimin için varsın?"

"Hiç kimse!"

"Baban bana böyle söylemedi."

"Krallığını güvence altına almak için size her şeyi söyleyecektir. Krallığın tamamını güvence altına almak için seni kardeşine ihale edebilecekse, bunu gözünü kırpmadan yapacaktır."

"Bu doğru değil."

"Hayır mı?" Yaklaşıyor, uzun ve heybetli. "Babam hakkında ne biliyorsun?"

"Hâlâ burada , değil mi?" "Ne kadar süre için?"

Sırtım bir ağaç gövdesine değiyor ve beni köşeye sıkıştırmak için hiç vakit kaybetmiyor.

"Neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamıyorum Daemon. Beni ancak sen izin verirsen babana karşı bir silah olarak kullanabilirler."

"Neden rahatsız olduğumu anlamıyor musun?" Kaşlarının arasındaki deride bir çentik var. "Bunu nasıl söylersin?" Yukarı uzanarak nasırlı parmaklarını boynumdan aşağı, nabzımın üzerinden geçiriyor ve uzun saçlarımın arasına sokuyor. O eğilirken ben de parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımız her nefeste birbirine değiyor. "Eden'dan kaçtığında, lanet dünyamı kendi ekseninde döndürdün."

"Yapma," diye fısıldıyorum saçlarımı sıkıca kavrarken.

"Neden olmasın?"

Alt dudağımı ısılatıyorum ve dişleriyle yakalıyor. "Söyle bana," diye nefes alıyor.

Onu boynundan tutup kendime çekiyorum ve dilimi ağzına daldırıyorum, yumuşak, kuzguni saçlarını çekiştiriyorum. Kahretsin, beni her öpüşünde kalbimi parçalıyor, parça parça topluyor.

Belimden tutup beni ağaca doğru kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyor. Arkasında, ayın gümüş ışıltısını engelleyen kanatları patlıyor. Canlanıyorum, dilimin her hareketiyle onu içime çekiyorum. Nasırlı parmakları kalçalarımın yukarı çıkıyor ve eteğimi belime doluyor, sonra kıkırmı sıkıp beni ayırıyor. Dudaklarından ayrılana kadar bana karşı sallanıyor, ağır nefes alıyor.

"Korkuyorum Daemon," diye fısıldıyorum.

"Güzel." Kavurucu dudakları boynuma iniyor, öpüyor ve ısırıyor. Sonra adını dudaklarımdan çalmak için ağzı benimkine geri dönüyor. Ellerim kuzguni saçlarına gömülüyken, kanadını indirdiğinde donup kalıyorum ve arkasındaki kapıyı bir anlığına görebiliyorum. Havadaki değişimi fark ediyor ve endişeli gözleriyle bunu engelliyor. "Neyin var?"

Beni bırakması için sessiz bir komutla omzuna dokunuyorum ve beni ayağa kaldırıp görüş alanımı takip ediyor. "Neye bakıyorsun sen?"

"Bunu görmüyor musun?" Yavaşça yüzen kapıya doğru adım atarak fısıldıyorum.

Kapı aralık.

Yaklaştığımda bir ışık yanıyor ve kapıdaki küçük boşluktan zemini aydınlatıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, sonra arkamdaki Daemon'a bakıyorum. Kaşlarını çatıyor, omuzları gergin. "Kapı, Daemon. Görmüyor musun?"

"Sen neden ?"

Aurelia.

Nefesim kesiliyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken kapıya dönüp bakıyorum. "Adımı çağırıyor."

"Ne oluyor ?!"

Bir adım daha yaklaştım. Daemon beni kolumdan tutup geri çekti. "Nereye gidiyorsun lan?"

Tutuşu canımı yakıyor ama ona bakmamı sağlayacak kadar beni sakinleştiriyor. Daemon sevimli bir şekilde şaşkın görünüyor ve kapının içinden gelen ve beni daha yakına çağıran fısıltılar olmasa bu çok sevimli olurdu.

Ben bir adım geri atarken eli dışarı fırlıyor ve ensemden tutup beni kendine çekiyor. Keskin çenesi mum gibi erimeye başladığında dehşet içinde bakıyorum. Yanakları yavaşça aşağı kayarak et ve kemikleri ortaya çıkarıyor, ağzının köşeleri aşağıya doğru dönüyor. "Nereye gidiyorsun güzelim?"

"Daemon?"

Zalim, erkeksi kahkahalar ağaçlardan yansıyarak etrafımda yankılanıyor. Arkama baktım ama Daemon gitmişti. Önümde tehditkâr bir adımla yaklaşan Amenadiel duruyor. Kaçmak için bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum ama kaçacak yer yok. O daha büyük, daha hızlı ve daha güçlü.

Zalimce gülümseyerek beni boğazımdan yakaladı ve eğildi. "Korkmuş görünüyorsun, Angel."

"Bırakın beni!" Onu itiyorum, sonra kıcımlın üzerine düşüyorum.

Islak çimenler belime dolanan eteğimi ıslatıyor ama topuklarım çimlerin üzerinde kayarak hızla uzaklaşırken aklımdaki son şey alçakgönüllülük.

"Daemon'un bu ormandaki en kötü kurt olduğunu mu sanıyordun? O bir yavru, Angel. İnan bana, elime geçtiğinde cehennemin gerçek anlamını yakında öğreneceksin."

Karnımın üzerine yuvarlanıyorum, kendimi ayağa kaldırıyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Alaycı kahkahası tenimdeki soğuk terin üzerinde dans ederken kalbim çılgınca atıyor. Kapıya ulaşmadan önce saçlarımdan tutup beni sert göğsüne doğru çekiyor. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun? Daha oynamayı bitirmedim."

"Lütfen," diye inliyorum, paniğimi bastırmaya çalışıyorum. Amenadiel mırıldanıyor ve burnunu boynuma gömüyor. Beni içine çekiyor, ben kollarında çırpınırken tüylerim diken diken oluyor. Ama nafile. O benden çok daha güçlü.

"Şşşş," diye , elini saçlarımda gezdirirken dudakları boynumda bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana zarar vermeyeceğim... çok fazla. Sence Daemon'un kendini kaybetmesi için ne gerekiyor? Bu tatlı amcığı sikmek için yeterli olacak mı?" Durması için yaptığım yumuşak yalvarışları duymazdan gelerek elbisemin üzerinden beni avuçluyor. Eğer bir şey varsa, korkum onu daha çok tahrik ediyor. "Ya da kanatlarını şöminemin üzerine çivilesem?"

Kendimi bırakıp kaçıyorum ama o beni sarı saçlarımdan tutup geri çekiyor ve yere itiyor.

Tokat.

Ağızma kan doluyor ve kulaklarım çınlıyor. Amenadiel , saçlarımdan bir avuç tutuyor ve beni sırtüstü çeviriyor. "*Kahramanının* kurtarmaya gelmesi ne kadar sürer?"

"Siktir git!" Ağız dolusu metalik kan tükürerek yan dönüyorum. Kalın, kokuşmuş nefret kursları

yanağıma dokunduğunu hissettiğimde damarlarımda dolaşıyor. "Henüz benim için hazır değilsin," diye alay ediyor yanağımı okşarken.

Kulağımın arkasındaki saçları. "Acıyı severim, hem de çok. Senin gibi küçük masum melekler sağ çıkmaz ve seni hemen öldüremeyiz. Krallık benim olana ve senin kanatlarınla kardeşimin kafasını şöminemin üzerindeki duvara monte edene kadar olmaz."

Gözlerimdeki nefreti gördüğünden emin oluyorum; bu nefretin katıksız gücünü. Bu dünyaya adım attığımdan beri bana dayatılan duygular listesine bir yenisi daha ekleniyor.

"Ah!" diyor çenemi avuçlayarak. "Ruhunu kararttığını hissedebiliyor musun, Angel? Sadece karanlık kalana kadar son ışığı da söndürüyor." Hâlâ çömelmiş halde saçlarımı tutuyor ve beni önünde diz çökmeye zorluyor. "Böyle bir mükemmelliği mahvetmek utanç verici." Dudakları boynuma iniyor ve fısıldıyor, "Benim için çılglık at, güzelim." Sonra saldırıyor, dişlerini boynuma geçiriyor.

ÇIĞLIK ATARAK UYANIYORUM, Ronan'ı ürkütüyorum, o da yatağının başucundaki feneri yakıyor. Parmaklarımın arasından boğazıma akan kanı görünce gözleri açılırken yüzünde gölgeler dans ediyor. "Kahretsin!" Tişörtünü yırtıp çıkarıyor ve yaraya basınç uygulamak için kullanmamı emrediyor. Sonra yataktan fırlayıp kapıdan kayboluyor ve beni kâbusumun puslu kalıntılarıyla baş başa bırakıyor. Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor ama Amenadiel'in tenime dokunuşunu ve boynumu parçalayan keskin dişlerini hâlâ hissedebiliyorum.

Kapı uçarak açılıyor ve Daemon ile Alaric, Ronan da peşlerinde olduğu halde içeri yuvarlanıyorlar. Beni yatakta gördüklerinde durakladılar. Kolumdan aşağı kıpkırmızı izler akıyor ve keçeleşmiş, terli saçlarım yanağıma yapışıyor.

"Ne oldu?" Daemon öne doğru adım atarak talep ediyor. Elimi aşağı indirirken yatak onun ağırlığının altında eğiliyor.

hasarı inceleyin.

"Çılgılık uyandı," diye yanıtlıyor Ronan adımlarını hızlandırırken. "Rüyasında biri ona saldırmış. Ondan beslenmiş."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Alaric yüzünü ovuşturarak homurdanıyor. "Bu karmaşanın hiçbir anlamı yok."

Tişörtü tekrar boynuma bastırırken Daemon'ın gözleri benimkilere dikiliyor. "Bunu sana kim yaptı?"

Ağzım kapanıyor. Eğer ona söylersem, Amenadiel kazanır. Daemon'u sinirlendirmek ve harekete geçmeye zorlanana kadar damarına basmak istiyor.

"Cevap ver bana! Seni kim besledi?!" "Bir hayvan."

Bakışları sertleşiyor ve tişörtü çıkarıp kana bulanmış kumaşı ağzıma sokuyor ve saçlarımı yumrukluyor. "Yalan söylüyorsun! Rüyanda bir melek senden beslendi."

Gözlerim meydan okumayla yanarken bakışlarımız kilitleniyor. Çenemi kavriyor, çenemi yukarı kaldırırken parmaklarını yanaklarıma batırıyor. Tehdidi derimin altına iniyor ve derinlere gömülüyor. "Seni kimin incittiğini söylemezsen, cevaplarını ağzından alırım ve nazik davranmam."

Burun deliklerim alevlendi. Ağzımda Ronan'ın tişörtü varken ona beni kimin incittiğini söyleyemem ve Daemon da bunu biliyor. Ağzımdaki tıkaçı çıkarabilmek için konuşmak istediğimi gösteren bir işaret bekliyor. Eğer konuşmazsam, yapabileceğinden başka hiçbir sebep olmadan ağzımı tıkamaya devam edecek. Tutuşu sıkılaşıyor ve gözlerimdeki alevler daha da parlıyor. "Kim. Canını yakan. Sen mi?"

Alaric ve Ronan yaklaşarak Daemon'ın iri bedenini çerçeveliyorlar - ete aç üç intikam meleği. Daemon'ın sıcak eli aşağı kayıyor ve boğazımı sarıyor. Sıkmaya başladığında parmaklarının arasından kan sızıyor. "Konuşmayacaksın, ha?"

Arkasında Alaric kemerini çözmeden önce tişörtünü başının arkasına çekiyor. Daemon'ın gözleri üzerimde, benim tepkimi yakından izlerken Ronan başlıyor

soyunuyor. Kanlı, kaygan boynumu sıkıca kavrayışının altında boğazım düğümleniyor.

"Sen bizim fahişemizsin, küçük melek. Seks oynucağımızsın. Sana dokunmamızdan ne kadar hoşlandığını bize göstermenin zamanı geldi." Alaric beni ters çevirmeden önce ayak bileğimden tutarak yataktan aşağı sürüklerken, beni serbest bırakarak yataktan iniyor ve tişörtünü çıkarıyor. Eli tişörtümün eteğine geliyor ve parmakları tenimde gezinirken onu yukarı itiyor.

Omzumun üzerinden ona bakmak için boynumu büküyorum ve dudakları tehditkâr bir sırıtışla kıvrılıyor. Alaric yavaşça eğilip dudaklarını kremi tenime bastırırken bakışlarımı tutuyor. Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor ve dudaklarını kığımın kıvrımlarına doğru takip ediyor. Dünyayı ısırarak avucunu sırtımda, kürek kemiklerimin arasında gezdiriyor ve sonra tekrar aşağı iniyor. Parmakları tişörtümün eteğine uzanıyor ve onu bedenimden yırtıyor. Çıplağım, onların merhametine kalmışım, Ronan'ın tişörtü ağzıma tıkılmış. En azından boynumdaki kan damlamaya başlamıştı.

Alaric bana tokat atıyor, ben de inliyorum. Ronan önümde diz çöküp uzun parmaklarını sarı saçlarımın arasında gezdirirken yatak tekrar kayıyor. Aleti avucunun içinde ağır ağır duruyor ve elini damarlı uzunluğun üzerinde gezdirirken gördüğüm manzara karşısında ağzım sulanıyor.

"Seni kimin incittiğini bize söylemeni öneririm." Ronan ağzımdaki tıkaçı çekip çıkarıyor, sonra da başparmağıyla alt dudağımdaki şişliğe masaj yapıyor. "Sana yapmak üzere olduğumuz şey seni sonsuza dek cehenneme mahkûm edecek."

Başparmağını dişlerimin arasına alıyorum ve bakışlarını tutarken ağzımın derinliklerine doğru emiyorum. Arkamda, Alaric klitorisimi yavaş, işkenceli dairelerle ovuyor. Daemon duvara yaslanmış, parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla gösteriyi izliyor. Sigarayı ağzına götürüyor ve kanser çubuğundan derin bir nefes çekerken gözlerini kısıyor. Melekler olarak insan hastalıklarından muzdarip olamayız. Ama insani zevklerin tadını çıkarabileceğimizden eminiz. İlkel bir inilti

Alaric içimi doldurduğunda dudaklarım aralanıyor.

Ronan başparmağını dışarı kaydırıyor ve çenemi kavrayarak sikini ağzıma doğru sallıyor. Geriye yaslanmadan önce yanağımdan yukarı kayıyor, ağzımı soğanlı kafayla dürtüyor. "Ağzını iyice aç bebeğim."

Tam o sırada Alaric kıcıma sert bir şaplak atıyor ve öne doğru sarsılırken kesiliyor.

Saçlarımı avucunun içine alan Ronan, gırtlığıma kadar girdiğini hissedene kadar sikini ağzıma sokuyor. "Al şunu," diye homurdanıyor, sonra çekip tekrar giriyor, bu sefer daha yavaş. Gözleri yüzümde, gözlerimdeki yaşlarda ve çenemdeki salyada.

"Onu becermek istiyorum." Alaric beni Ronan'ın üzerinden çekti, sonra yatağa tırmandı. yaslandı ve kalçalarımı kavrarken beni sikine doğru yönlendirdi. "Boşalana kadar sür beni, Angel."

Boyuna doğru eğilerek Ronan'a uzanıyorum, o da bana yaklaşıyor ve dudaklarımı sikinin gezdirmemi izliyor.

"Evet, bundan hoşlanıyorsun," diye nefes alarak saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. "Seni götürmemiz hoşuna gidiyor."

İnliyorum, onu daha derine emiyorum. Altımda, Alaric kıcıımı tokatlıyor, ona cenneti tattırmam için sabırsızlanıyor. Sıcak ağzı ağrıyan meme ucumu sararken, göğsümü sıkmak için uzanıyor.

Daemon arkamdan gelmeden önce sigarasını açık pencereden içeri doğru savuruyor. Yatak kayıyor ve sonra o da orada, büyük avucu omurgamdan aşağı ve kış yanağımanın üzerinden kayıyor. "Kahretsin, ne güzel bir fahişe."

Kıcıımı dışarı çıkarıp onu davet ediyorum. Hepsini içimde hissetmek, birlikte hareket etmek ve beni mahvetmek istiyorum. Ruhum onların alevlerinde yanıyor.

Daemon komodinden şey almak için öne eğiliyor ve kıcıma tükürüp tükürüğünü çıkışıma sürdüğünde aşağılanma kanlı yanaklarımı ısıtıyor. Sonra kayganlaştırıcıyı kıcıma fışkırttı ve başparmağını soktu. Bu

yanıyor, ama kısa süre sonra kendimi ona karşı geri iterken buluyorum. Ronan yanağıma tokat atana kadar gözlerim kapanmakla tehdit ediyor.

"Açık tutun."

Daemon başparmağını iki parmağıyla değiştirirken, Ronan sikini ağzıma sokup çıkarırken ona bakıyorum. Benden yumuşak bir inilti kaçıyor ve Ronan beni sikiyle susturuyor.

"böyle, aferin kızıma."

Daha fazla kayganlaştırıcı, daha fazla parmak. "Bu canını yakacak Angel," diye uyarıyor Daemon beni, bir tokenin çözülme sesini duyduğumda. "Senin için kolay olmayacak, güzelim. Seni kimin beslediğini söyleyene kadar seni becereceğim. Durmam için ne kadar yalvardığın umurumda değil."

Alaric meme ucumu ısıırıyor, sonra sıcak dilini sertleşmiş tepenin üzerinde gezdirerek acıyı dindiriyor. Zevk göz kapaklarımın arkasında patlıyor ve zonklayan göbeğime doğru bir yarış halinde karnımdan aşağı süzülüyor. Daemon sikinin ucunu kığımın içinde gezdirirken saçlarımı tutuyor ve yakıcı baskının etkisiyle gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ronan bir tanesini kaldırıyor ve dudaklarını başparmağının etrafına sararken bana göz kırıyor.

"*Siktir,*" diye *homurdanıyor* Daemon, diğer eliyle parmaklarını kalça kemiğime geçiriyor. "Kahretsin, çok sıkı." Ucu nihayet içeri giriyor ve taşaklarına kadar yavaşça ileri itiyor. Sonra hareket etmeye başlıyor ve siklerinin kayması çok fazla, çok bunalıcı oluyor. Acıtıyor ama aynı zamanda iyi hissettiriyor. Üzerimden çıkmalarını ve bana yaklaşmalarını istiyorum. Beni tüketmelerini, mahvolana kadar becermelerini ve sonra beni tekrar almalarını istiyorum.

Daemon bana arkadan biniyor ve saçlarımı o kadar sıkı tutuyor ki teller köklerinden kopuyor. Tekrar tekrar içime girdiği yerdeki yanığın hiçbir önemi yok. Acıyı hoş karşılıyorum. Onu lanet bir ödül gibi sahipleniyorum.

Elini vücudumun altına sokarak klitorisimi ovalamaya başlıyor bir yandan da Alaric hassas meme uçlarımı emiyor. Bu

Aşırı his yüklemesi.

Ronan bana bakarken, "Bana o güzel gözlerini ver," diye emrediyor. Aletinin ağzımda kayması, Daemon'ın saçlarımı sertçe kavrayarak o istediğini alırken beni yerinde tutması ve Alaric'in memelerimdeki ateşli ağzı... Hepsi çok fazla. Hiç bitmesini istemiyorum. Yaşlılar yanıliyordu. Burası cehennem değil; burası cennet. Tamamen onların merhametine kalmış durumdayım ve buradan başka olmak isteyeceğim hiçbir yer yok, her deliğim onlar tarafından dolduruluyor.

Benim düşmüş meleklerim.

"Siktir, küçük melek. Çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor Ronan, hızını artırarak.

"Çünkü o bir cennet parçası," diyor Daemon ona, elini sırtımdan yukarı kaydırıp bir kanadın üzerinden geçirerek. Hırlamaya çalışıyorum ama Ronan beni aletinin üzerine itiyor, onlar birer kanat kapıp açarken beni donmuş halde tutuyor.

Bu en büyük aşağılamadır. En iyi şekilde aşağılanma.

Bu beni sadece daha sinirli ve ıslak yapıyor.

"Konuşmaya hazır mısınız?" Daemon cevabı zaten bildiği için soruyor.

Başımı sallardım ama sümük ve tükürükten zar zor nefes alabiliyorum. Beni bütün gece becerebilirler -şikâyet etmeyeceğim- ama onlara rüyamı anlatmayı reddediyorum. İstedğim son şey, oğlu sahiplenici bir pislik olduğu için Lucifer'in çöküşü. Bu an benim. Ben onların değilim, onlar da benim değil. Her şey söylenip bittiğinde, onların ve krallıklarının güvende olmasını istiyorum. Cennet ve Cehennem'in güçleri benden daha büyük. Ben sadece merakının onu bir sürü belaya sürüklemesine izin veren bir meleşim. Ve o bela şu anda beni öyle bir beceriyor ki, bir hafta oturamayacağım.

Daemon klitorisimi sert daireler çizerek ovalarken zevk karnımda alçalıyor, beni uçurumun kenarına itmeye kararlı. "Sen sadece açgözlü küçük bir , değil mi Angel?"

Omzumun üzerinden ona bakmaya çalışıyorum ama Ronan beni geri çekip ağzımı tutuyor ve boğazından alçak sesle inliyor. "Yaklaştım."

"Siktir, ben de öyle! Deliklerini dölle dolduracağız, Angel."

Bir yığın sallanan vücut serbest kalmanın peşindeydi. Ronan'ın sikinde boğuluyorum ve bu beni o kadar tahrik ediyor ki Alaric'in kalın sıkıca kavırıyorum. Daemon omzumu ısıtırken bir yandan da klitorisimi daha sert ve daha hızlı ovuyor. Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve fısıldıyor, "Bırak Angel. Seni bize bırak."

Boşaldım. Yoğun bir zevk dalgası üzerime çöktüğünde tüm vücudum geriliyor, her kasım kasılıyor.

"İşte bu, küçük melek." Amcığım Alaric'in sikini zonklatmaya ve boğmaya devam ederken Ronan sikini boğazımdan aşağı kaydırıyor. "Bizim için gel. Ne kadar zevk aldığını duyalım."

Lanet olsun. Kendi seslerimi tanıyamıyorum. Titriyorum ve inliyorum, bana verdikleri her şeyi alıyorum.

Ronan küfrederek tuzlu tohumlarını boğazımdan aşağı döküyor.

"*Siktir!*"

Her lezzetli damlayı açgözlülükle yutuyorum ve tam bunun asla bitmeyeceğini düşünmeye başladığımda -beni kimin beslediğini açıklayana kadar beni becerme sözlerine sadık kalacaklarını- Daemon ve Alaric beni salgılarıyla doldururken arkamda ve altımda sertleşiyorlar.

Ronan ağzımdan çekiliyor ve kot pantolonunun kemerini çözererek uzaklaşıyor. Daemon'ın masasına doğru yürüyor, bir paket sigara kapıyor ve avucuna vuruyor.

Daemon yanımda yatağa yığılıyor, bir kolunu yüzüne kapatıyor. Yumuşak bir iç çekişle yanağımı Alaric'in göğsüne yaslıyorum ve kulağımın dibinde atan kalp atışlarını dinliyorum. Gözlerim kısa sürede kapanıyor. Son zamanlarda ilk defa

ve nefesini burada Alaric'in kollarında yatmaktan mutluyum.

"Kahretsin, Angel. Bizi öldürüyorsun," diye kıkırdıyor Alaric ve göğsündeki derin gümbürtüye bayılıyorum.

Ronan sandalyeyi çekip dirseklerini dizlerine dayayarak oturduğunda sandalye yere sürtünüyor. Tırnağıyla dudağının altını kaşırken yüzünün etrafında duman dönüyor.

Yumuşak parmaklar saçlarımı yanağımdan uzaklaştırıyor. Daemon çenemi çimdikleyip yaklaşıp kadar aldatıcı bir şekilde nazikçe. "Bu raundu kazandığını mı sanıyorsun? Tekrar düşün. Seni kimin beslediğini bize söyleyeceksin."

"Sana onun bir hayvan olduğunu söylemiştim."

Yataktan çıkmadan önce beni itiyor ve pantolonunun kemerini açmadan aletini içeri sokuyor.

Başımı Alaric'in terli göğsünden kaldırıp Daemon'ın bitişikteki banyoda kayboluşunu izliyorum.

Duş .

"Bunu aklından bile geçirme," diyor Alaric, saçlarımı avuçlayıp dudaklarımı dudaklarına bastırarak. "O dönene kadar benimsin."

Arkamızda Ronan kıkırdıyor. Bir nefes daha çekiyor ve közler çıtırdarak loş odada turuncu renkte parlıyor. "Tarlakuşu gibi şarkı söylemen için kaç orgazm olman gerekecek, Angel?"

Omzumun üzerinden ona baktığımda Alaric çenemi kavırıyor ve beni geri çekiyor. "İlk iki ya da üçü cennet gibi hissettiriyor. Ama bu zevk kısa sürede çok fazla gelmeye başlar."

"Krallığı korumaya çalışıyorum. Güven bana, Daemon'un bunu öğrenmesini istemezsin."

"Daemon nasıl olsa öğrenecek. Bir şeyi kafasına koyduğunda onu hiçbir şey ve hiç kimse durduramaz."

"Artık acıya yabancı olmamam iyi bir şey."

Alaric'in hırıltılı kıkırdaması dudaklarımda dans ediyor. "Dikkatli ol güzelim, yoksa seni paramparça ederiz." Alt dudağımı ısırıp ve beni sırtüstü çevirmeden önce kışımı tokatladı. Benim

Dizleriyle bacaklarımı ayırıp içime gömüldüğünde akıllıca bir cevap dilimin ucunda ölüyor.

ChapTer
YİRMİ ALTI

AUREL AI

I Dariana koridorda bana yetiştiğinde kütüphaneye doğru gidiyordum. "Sende o parıltı var," diye takılıyor.

"Ne parıltısı?"

Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve siyah elbisesi dalgalanıyor.

kalçalarının etrafında. Kırmızıya boyanmış dudaklarının arasından bana gülümsüyor. "Sanki hepsine aynı anda sahip olmuşsun gibi."

Koridorun ortasında duraksadığımda gözlerim açılıyor. "Sana söylediler mi?"

Bana el sallayarak yürümeye devam etti. "Sakin ol, kimse bir şey söylemedi. Şanslı bir tahmindir." Omzunun üzerinden bana bakıyor ve göz kırpmıyor. "Yanaklarının kızarmasına bakılırsa haklıymışım."

Tamam, belki biraz fazla gülümsüyorum. Dava et beni. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Doğru, doğru." Kütüphaneye girdiğimizde başını sallıyor.

Sessizliği ve eski kitapların kokusunu, havada fısıldayan bilgeliği seviyorum. Tezgâhın arkasındaki kadın başını kaldırıp önündeki romana bakıyor, sonra bakışlarını tekrar aşağı indirip sayfayı çeviriyor. Küçük bir oturma alanının bulunduğu arka tarafa ulaşana kadar kütüphanenin derinliklerine doğru yürüyoruz. Dairesel masanın ortasında fenerler duruyor ve alevlerin yumuşak ışıltısı sandalyelerden birine oturan Dariana'nın yüzüne gölgeler düşürüyor.

Bir fener alıyorum, o beni izlerken en yakın raftaki kitapları incelemek için kullanıyorum. Kendimi mahcup hissederek omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bana bakıyorsun."

"Ne ?"

Kitapların önünde tuttuğum mumun alevi çılgınca titriyor. "Rüyalarım ışık tutacak bir şey."

Bu kadar eski bir kütüphanede mutlaka bilgi olmalı. Sandalye taş zemine sürtünüyor ve sonra arkamda, omzumun üzerinden uzanıp parmaklarını kitap sırtlarının üzerinde gezdiriyor. Tırnakları rujuna uygun olarak kırmızıya boyanmış ve küçük bir kalp olan altın bir bilezik takıyor.

"Tam olarak ne arıyoruz?"

Odaklanmaya çalışıyorum ama o bu kadar yakinken ve sıcak nefesleri çıplak omzumda dans ederken bu hiç kolay değil. "Kapılarla ilgili bir şey belki?"

"Kapılar, belki? Ya da Lucifer'in kardeşi tarafından saldırıya uğradığına dair rüyalar."

Gözlerim , ben etrafımda dönerken fenerin içindeki alev çılgınca titriyor.

"Sorun nedir?" diye soruyor, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan. "Bir yolunu düşünmedin mi?"

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum titreyerek. "Aptalca bir şey yapmalarını istemiyorum."

Elini kaldırıp havada döndürüyor. Sonra parmaklarını şıklatıyor ve fenerdeki ateş sönerek bizi karanlığa gömüyor. Kalbim çarpmaya başladı. "Dariana?"

Bir başka klik sesiyle avucunun içinde küçük bir alev canlanıyor. Gözlerini bana çeviriyor ve titreyen ateşin üzerinden beni izliyor. "Daemon seni güvende tutmak için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır."

Bu yüzden kaçmanın bir yolunu bulmalıyım. "Onunla arkadaşsın, seni dinleyecektir."

"Hayır," diye yanıtlıyor alevi üfleyerek. "Yapmayacak." Daha da yaklaşarak elini saçlarıma arasına sokuyor ve dudakları boynuma doğru bir gülümsemeye dönüşüyor. "Senin için tüm dünyayı yakıp yıkacak."

"Kaçmam gerek."

"Anlamıyor musun?" Dariana fısıldayarak dizlerinin üzerine çöküyor ve bacağımı omzunun üzerinden atıyor. "Kaçış yok." Sıcak dilini kalçamın iç kısmından ağrıyan amıma kadar sürüklüyor. O

Dmitriy'nin sesi rafların arasından süzüldüğünde tam da beni tatmak üzereydi. Dariana sertleşiyor, bacağını tekrar aşağı indirip ayağa kalkmadan önce sıcak nefesleri kısa bir an için hassas tenimi karıncalandırıyor. "Sessiz ol bebeğim" diye fısıldarken eliyle ağzımı kapatıyor.

"Benimle isteyerek gelmeyecek."

"O zaman cazibeni , değil mi?"

Karanlıkta gözlerim açılıyor. Amenadiel'in akademide ne işi var?

Dmitriy homurdanıyor. "Onu küçük parmaklarının arasına almışlar. Bu koridorlarda ona dokunulamaz."

"Onu daha önce siktin-" "O bana geldi."

"Bunun bir önemi yok. Onun zihnine girmenin bir yolunu buldum. Eğer sana gelmezse, onu ulaşamayacakları bir yere götüreceğiz."

Nabzım boynumdaki nabız noktasına doğru atıyor.

Yani o gerçektir ve sadece rüyamdaki bir hayalet değil miydi?

"Bende senin güçlerin yok baba. Senin yaptıklarını yapamam." "Bunun için endişelenme. Sen üzerine düşeni yap, ben de

geri kalanında."

"Peki ya amcam? O da kabul edecek mi?"

"Lucifer benim istifa edeceğim sözüyle gafil avlandı. Mantıklı düşünemiyor. Ona göre o sadece başka bir kız. Onun oğlu ve krallığı için nasıl bir zayıflık haline geldiğini göremiyor."

"Onun nesi bu kadar özel ki zaten? Beyaz kanatları mı var? Aman ne önemli."

"Tanrı'nın ışığına sahip olmasının yanı sıra, bu krallıktaki hiç kimsede olmayan bir şey." Amenadiel kıkırdıyor. "Daemon meydan okumayı sever."

"Hâlâ anlamıyorum. Sen de Eden'da yaşıyordun."

"Evet, ama benim ışığım uzun zaman önce söndü. Onunki hâlâ orada. Yakında senin olacak evlat, o zaman ışın iç yüzünü keşfetmek için bolca vaktin olacak."

Sesleri uzaklaşıyor.

Dariana yeni bir alev çıkarıyor. "Daemon ve diğerlerine söylemeliyiz," diye fısıldamadan önce geniş gözleri beni içine çekiyor.

Boğazım düğümleniyor ve hızla başımı sallıyorum. "Hayır, yok. Beni dinle. Onların istediği de bu. Amenadiel beni zorlamaya çalışıyor. Görmüyor musun? Daemon'a söylersem Amenadiel'e ya da oğluna saldırır." Ellerimi odanın içinde sallıyorum. "Amenadiel kazanır. Şu anda sahip olduğu güçten vazgeçmek istemiyor. Eğer Daemon'un anlaşmayı o zamandan önce bozmasını sağlayacak bir yol bulabilirse, bozacaktır."

Dariana ikna olmamış görünüyor. "Ya bir dahaki sefere seni rüyanda öldürürse?"

Rafı iterek dairesel masaya geri dönüyorum ve sandalyelerden birine oturuyorum. Dariana da elindeki ateşi söndürüp oturuyor. Başım ağrımaya başlıyor. Şakaklarıma masaj yaparak düşünmeye çalışıyorum. "Bundan daha fazlası olmalı?"

"Yanlışı kişiye soruyorsunuz. Binlerce yıldır süren tartışmalarından uzak duruyorum. Düşüşten bu yana ne kadar zaman geçtiğini bile kimse bilmiyor. Sadece onlar ve olaya karışan diğer melekler biliyor... ama çok uzun zaman geçti."

"Lucifer ve Amenadiel'in arasına giremem." Elimi indirip onun bakışlarıyla buluşuyorum.

"Hayır, yapamazsın," diye kabul ediyor. "Lucifer senin bir tehdit olduğunu düşünürse seni öldürür."

"Bunu anlamıyorum. Daemon beni o kadar sevmiyor bile. Çoğu zaman kavga ediyoruz."

Eli masanın üzerinden kayıyor ve parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Bunu anlamak zorunda değilsin. Daemon güçlü bir adam, bir sonraki varis. Onun için her şey kolay gelir. Sana kadar öyleydi. Sen farklısın, sadece kanatların yüzünden değil. Sende burada çok az kişide olan bir kıvılcım ve mücadele var. Daemon'ın hiç şansı yoktu. Hiçbirimizin yoktu."

İltifatlar beni rahatsız ediyor. Kızaran yanaklarımı saklayarak yer değiştiriyorum.

"Bu Amenadiel'in seni uykunda öldürebileceği gerçeğini değiştirmez. Daemon'a söylemeliyiz."

Elimi onunkinden çekiyorum ve eğilirken masanın kenarını kavıyorum. "Daemon'a hiçbir şey söylemeyeceğiz. Amenadiel beni öldürmeyecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece yapıyorum! Beni öldürürse Lucifer'a karşı hiçbir kozu kalmaz ve sözleşmeden kaçamaz. Daemon'ın anlaşılmayı bozmasına ihtiyacı var ve bunun yolu da benden geçiyor. Ben bir çıkış yolu bulana kadar Daemona hiçbir şey söylemeyelim."

Dariana'nın gözleri belirsizlikle parlıyor ama geri adım atıyor. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

"Şu anda iki seçeneğimiz var."

Sertleşiyor, bakışlarıyla beni delip geçiyor. "Gözlerindeki bakışı sevmiyorum."

Onun yorumunu görmezden geliyorum. "Ya Dmitriy ile kendi isteğimle ya da ortadan kaybolurum."

Öne doğru eğildi, eli dışarı fırladı ve bileğimi çevreledi. "Hayır. Siktir, hayır!"

Çok yorgunum. Buraya geldiğimden beri uyumamışım gibi hissediyorum. "Bu sana bağlı değil Dariana. Ben Daemon'un zayıf noktasıyım ve bunu sen de biliyorsun."

"Eğer ortadan kaybolursan, seni bulmak için tüm krallığı yakıp yıkacak!"

"Peki ya Dmitriy ile kendi isteğimle gidersem?"

Koltuğunda geriye yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce bileğimi bırakıyor. Boyun eğmeyen gözleri benimkileri tutuyor. "Seni bodrumunda bir hücreye kilitleyebilir ve bir daha çıkmana izin vermeyebilir."

Sözleri beni ürpertiyor çünkü haklı olduğunu biliyorum. Daemon özgürlüğümü elimden almakta tereddüt etmezdi. "Ona söylemeyeceğine söz verir misin?"

Bakışları beni yakıyor ve uzun bir an boyunca bana cevap vermeyeceğinden endişeleniyorum. "Sana hiçbir şey için söz veremem."

Duygularım boğazımda düğümleniyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Tabii ki sadakati Daemon'a. Daha azını beklemiyordum.

-Ama ben onu korumaya çalışıyorum. Neden bunu göremiyor? "Dariana... Daemon'ı önemsiyorum. Aksi takdirde bunu yapmazdım. Ben sadece bir kızım; benimle ilgili benzersiz ya da ilginç hiçbir şey yok." Omuz silkiyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Başka birini bulacaktır. Cehennem'de savaşın katalizörü olacak kadar özel değilim. Lucifer'in düşüşünün sebebi olmak istemiyorum."

Ayağa kalkıp ellerini masanın üzerine koyarak eğiliyor. Fenerlerin içindeki alevler yüzünden yüzünde gölgeler dans ediyor. "Artık evde değilsin Angel. Burada iyi ya da *doğru* olanı yapmıyoruz. İstedığimizi alırız. Kahraman olmaya çalışmayı bırak. İçindeki ışığı, o iyilik kıvılcımını oltaya takılmış bir solucan gibi sallıyorsun. Er ya da geç balık ısıracaktır."

O gitmek için döndüğünde ben de ayağa kalkıyorum ve kollarımı açıyorum. "Ne yapmamı istiyorsun o zaman? Hiçbir şey mi?"

Durur ve omzunun üzerinden bakar. "Bilmiyorum, Angel. Belki sen de bizim için savaşmalısın? Daemon'ı kaçmakla suçladın. Şimdi kaçan kim? Düşmanın kazanmasına kim izin veriyor?" Tamamen dönüyor. "Seni önemseyen tek kişi Daemon değil." Sesindeki metanetli titreme kalbimi bir mengene gibi sıkıyor. "Öylece çekip gidebildiğine göre bizi çok az önemsiyor olmalısın."

O gidiyor ve gözlerimdeki yaşlar nihayet dökülüyor, yanaklarımdan aşağı sıcak bir yol izliyor. Onları siliyorum ama daha fazlası düşüyor. Kaçmadığımı görmesini sağlamak ne kadar zor olabilir ki? Kalmak istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. İlk başlarda eve dönmeyi ve cennete geri dönmeyi çok istiyordum. Ama şimdi.

Diğer öğrenciler ağladığımı görmesin diye başımı öne eğerek geldiğim yoldan çıkıyorum. Koridorlar boş

Dolapların yanında duran bir avuç çocuk dışında. Diğer herkes ya kafeteryada ya da dışarıda. Bay Kozlov'un sınıfına ulaştığımda gözyaşlarım kurumuştı. Elimi kaldırıyorum ve kapısını üç kez çalıyorum.

"İçeri gel."

Sınıfa girdiğimde kimse benimle ilgilenmiyor. Öğretmen masasının arkasında oturmuş, kâğıtlara not veriyor. Topuklarımın yere vurma sesini duyunca başını kaldırıp sandalyesinde doğruldu. "Aurelia, seni burada görmeyi beklemiyordum."

Konuyu ona nasıl bilemiyorum ve odaklanabileceğim bir şey bulmak için tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. "Rehberli meditasyon dersini yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Karşısındaki sandalyeyi işaret etmeden önce bana bakıyor. "Otursana."

Kendimi aşağıya bırakıp ellerimi kucağıma koyuyorum. Masasının üzerindeki kâğıt yığınının yarısına kadar gelmiş ve kâğıtlardan biri yere düşmüş. Eğilip yerden alıyorum ve ona uzatıyorum.

"Teşekkür ederim. Meditasyon dersinden ne haber?" "Rüyalarım var."

Masasının üzerindeki kâğıt düzeltmek için görevine ara veriyor. "Rüyalar mı?"

Alt dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum. Ne kadarını paylaşacağımdan emin değilim ama cevaplar istiyorsam er ya da geç açılmalıyım. "Rüyamda bir kapı var."

"Kapı mı?"

"Evet. Derste gözümüzde istediğin gibi sadece bir kapı. Ev ya da başka bir şey yok."

Kaşları aşağıya doğru iniyor ve yavaşça koltuğunda geriye yaslanarak devam etmemi işaret ediyor. "Bana başka ne anlatabilirsin?"

Yağmur solumdaki pencerelere vuruyor ve fısıldamadan önce camdaki su damlacıklarını inceliyorum, "Bunlar sıradan rüyalar değil Bay Kozlov. Bu gerçekliğe de yayılıyorlar."

Dışarıdaki yağmur dışında sessizlik. "tam olarak kastediyorsun?"

En iyi yolun ona göstermek olduğunu düşündüm, bu yüzden saçımı taradım.

ve boynumu çıplak bıraktı. "Bir şey bana saldırdı. Ve sınıfta meditasyon yaptığımız zaman, sonrasında kollarımda çizikler vardı."

Gözleri kocaman. "Zihninin bu gerçekliğe sızması mümkün olmamalı. Bir şekilde, iki dünya arasındaki perde yırtılmış."

"Anlamıyorum."

Öne doğru eğilerek bakışlarıyla beni çiviliyor. "sana saldıran her kimse bunu bu gerçeklikte yapmış olabilir ya da perdenin arkasına geçmiş olabilir."

"Bunu yapabilecek biri var mı?"

Kravatını gevşeterek başını sallar. "Hayır, sadece güçlü biri gerçeklikler arasında geçiş yapabilir."

Beynim tüm bunların ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyor.

"Meditasyon," diye başlıyor, "özünüzde yatan gücü keşfetmek içindi." Duraksıyor, parmaklarını sakalında gezdiriyor. "Bir kapıdan bahsettiniz. Hiç içinden geçmeyi denedin mi?"

"Hayır. Kolu bir kez çevirdim."

"Bence gücünü o kapının ardında bulacaksın."

Kapı sert bir şekilde çalınır ve Daemon ile beraberindekiler Bay Kozlov'un giriş izni vermesinden önce içeri girerler.

Daemon zavallı öğretmene ters ters bakarken Alaric, "Gitme vakti Angel," diye bağırıyor.

Bay Kozlov'a özür dileyen bir bakış attım ve sandalyemi geri çektim. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

Dışarı çıkarken yanından geçerken Daemon bana dik dik bakıyor. Adam her zaman huysuzdur. "Bu da neydi şimdi?" diye soruyor kapı kapanır kapanmaz. Koridor yavaş yavaş derse giden öğrencilerle doluyor.

Arkamdaki Daemon'ı görmezden gelerek uzaklaşıyorum. Beklenebileceği kadar iyi . Kolumdan tutup beni geri çekmeden önce sadece iki saniye izin veriyor. Sert göğsüne çarpıyorum.

"Cevap ver bana!"

"Bırakın beni!" Hırlıyorum, kalbim onun yakınlığı karşısında çarpıyor.

"Lanet soruma cevap verene kadar olmaz."

Neden bu kadar güzel kokmak zorunda? Düşünmeyi zorlaştırıyor. "Ödevim için yardıma ihtiyacım vardı."

"Ne ödevi?" diye kıkırdıyor Ronan . Ona ters ters bakıyorum, o da bana göz kırpmıyor.

Daemon sanki gerçeği içimden atmak istercesine beni itip kakıyor. "Orada ne yapıyordun?"

Ağzımı kapattığımda homurdanıyor. Onu ama sorun değil. O da beni sinirlendiriyor. Bıraktığında sıkı tutuşu yüzünden kollarım morarıyor. İşte Daemon bu; her zaman çok sert, her zaman çok fazla. Yine de daha fazlasına ihtiyacım var. Belki de bu yüzden uyuyan ayıyı dürtüp duruyorum.

Hep birlikte dönüp geldikleri yöne doğru yürüyorlar.

Göz kırpmıyorum.

Ne oluyor lan?

Peşlerinden giderken Daemon'ın kolunu çekiyorum ama bu bir tankı hareket ettirmeye çalışmak gibi. "Nereye gidiyorsunuz?"

Alaric, Daemon adına cevap verir: "Madem bize söylemeyeceksiniz, biz de cevapları öğretmenden öğreniriz."

Ben geride kalıyorum ve gözlerim panikle açılıyor. Tekrar peşlerinden koşuyorum ve kendimi bir örümcek maymunu gibi Daemon'ın sırtına fırlatıyorum. Kanatları o kadar büyükken tutunmak hiç de kolay değil.

"Dokunma ona!" Bir ağız dolusu tüyün arasından homurdanıyorum.

Arkasından uzanarak beni kaldırıyor ve sinir bozucu küçük bir çocuktan farksızmışım gibi ayağa kaldırıyor.

Sonra Musa gibi öğrencilerin denizini yararak tekrar yürümeye başladılar.

"Rüyalarımı sordum," diye bağıyorum ve duruyorlar.

Daemon geri dönüyor, beni dolaplara doğru itiyor ve hapsediyor. Önümü göremiyorum, o kadar büyük ki. "Sana ne söyledi?"

"Çok önemli bir şey değil."

Dolabı o kadar sert çarpıyor ki irkiliyorum. "Bana lanet gerçeği ."

Gözlerim sıcak yaşlarla yanıyor. Öfkeyle titriyorum. "Zihnimin bu gerçekliğe kanadığını söyledi."

"Başka ne var?"

"Peçe yırtılmış."

Durgunlaşarak dolabı itti ve Ronan'döndü. "Eğer perde yırtılırsa, yeterince güçlü biri içeri girebilir, değil mi?"

Neden hem büyük hem de akıllı olmak zorunda? Kasları ve fıstık gibi bir beyni olamaz mı? Şu anda hayatımı kolaylaştırırdı.

Ronan yavaşça başını sallar. "Yeterince güçlü olan tek melekler-"

"Babam ve amcam." "Bir hayvan bana saldırdı!"

Daemon beni görmezden gelerek elini ağzıma beni susturdu. "Yani eğer amcam perdenin arkasına geçebilirse..."

"Ona saldıran oydu," diye bitiriyor Ronan onun yerine. Lanet olası, sinir bozucu sık kafalılar. Daemon'ın eliyle ağzıma ama çocuklar ben burada yokmuşum gibi konuşmaya devam ediyor.

Yanımda Alaric sırtarak omzumu dürtüyor. Diğerlerine şöyle diyor: "Belki de bu çocukların ne dediğini dinlemeliyiz. Bayanın söyleyecekleri var."

Daemon azı dişlerini gıcırdatıyor ve elini indiriyor. "Duyalım o zaman."

"Bay Kozlov gücümün kapının arkasında yattığını düşündüğünü belirtti. gereken şey bu. Senin değil."

amca."

Çocuklar gülünce öğrenciler aceleyle geçiyor. Yorumum o kadar komik değildi ama kulağa öyle geliyor.

"Peki, ne öneriyorsun Angel?" Daemon yanımdaki dolaba yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış halde soruyor. "Hiçbir şey yapmayalım ve Amenadiel'in sana rüyalarında saldırmamasına izin mi verelim? Seni öldürmesini engelleyecek ne var?"

Gözlerimi devirerek uzaklaşıyorum ve omzumun üzerinden sesleniyorum. "O bir hayvandı Daemon. Paranoyaklaşıyorsun."

"Yalan söylediğinde çok tatlı oluyorsun," diyor, arkamdan yakından takip ederek. Altı üç boyu ve iki yüz elli kiloluk kas yapısından etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Bu onu öldüreceğim gerçeğini değiştirmez."

Adımlarımı durdurup arkamı dönüyorum. Bu büyük bir hata, çünkü şimdi onun göğsüne ve göğüs kaslarını sıkıca saran siyah tişörtüne bakıyorum. Ona bakmak için boynumu eğiyorum. "Neden beni dinlemiyorsun? O bir hayvandı. Devasa egon yüzünden bir anlaşmayı bozmana ve Cehennem'i riske atmana izin vermeyeceğim. Amenadiel kadim bir Düşmüş Melek. Onu yenemezsin." Demek istediğimi vurgulamak için onu göğsünden dürtüyorum ve ben sessizliğe gömülür gömülmez parmağımdan başını kaldırıp bileğimi tutuyor.

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Kabuslarım yüzünden bir savaş başlatmak istediğinizde öyle sayılır."

"Kabusların," diye homurdanıyor, yaklaşarak, "neredeyse seni öldürtüyordu!"

Sesimi alçaltmadan önce bir grup öğrencinin yanımdan geçmesini bekliyorum. "Anlamıyor musunuz? Onun istediği de bu. Onun ekmeğine yağ sürüyorsun."

Beni bırakarak yanımdan geçiyor ve koridorda ilerlemeye devam ediyor. Alaric kolunu omzuma atınca kafam karışıyor, gözlerimi kırıştıyorum.

"Bebeğim, onu kızdırmayı bırakmalısın."

"Ben *mi onu* kızdırıyorum?" Gölüyorum. "Mantıksız olan o."

"Krallığın varisini sizi koruyacak kadar güçlü olmamakla suçlayarak ona hakaret ettiniz."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor ve sonra "Çünkü o değil!" diye geveliyorum.

Ronan başını sallıyor ve beni arkasından bakakalmış bir halde bırakıp gidiyor. Alaric'e baktığımda kahverengi gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı.

"Gerçek bu!"

Kolunu üzerimden çekerek başımın tepesine vuruyor ve "Kendine bunu söylemeye devam et" diyor.

O uzaklaşırken, onu terslemeden önce sinirli bir nefes alıyorum ve yanımdaki bir grup öğrenciyi güldürüyorum. "Haklı olduğumu biliyorsun!"

ChapTer
TWenTY-SeVen

DAEMON

I Babamın ofisinde oturmuş, ayak dizime çaprazlamış, onun uzun pencereden aya bakışını izliyorum. Gümüşü ışıltısı odayı dolduruyor ve taş zemin boyunca. Yavaşça döndüğünde yüzü gölgede kalıyor, yaklaşırken kara gözleri beni yakıyor. Ellerini arkasında kavuşturmuş, ölçülü adımlar atıyor. "Anladığım kadarıyla kızıdan hoşlanıyorsun?"

Sessiz kaldım, çenem sıkılmıştı. Beni buraya bir toplantı için çağırdı. Her ne söyleyecekse, hoşuma gitmeyecek.

"Anlaşmayı biliyorsun, evlat-"

"Unutmadım!"

Kendini masanın kenarına bırakırken bana bakıyor. "Güzel. Güzel bir kız ama daha büyük bir resim var. Konuyu saptırmayı göze alamayız."

"Dikkatimi ."

Mükemmel dişlerini göstererek ellerini birbirine vuruyor. "Bu doğru bir tavır. Amcanla konuştum ve anlaşma planlandığı gibi devam edecek. Önümüzdeki hafta onu alacaklar-"

O kadar hızlı kalkıyorum ki sandalye taş zemine gürültüyle çarparak devriliyor. "Lanet olası cesedimi çiğneyin! Ona sahip olamayacak."

Babam gözlerini bana diyor ama sakinliğini koruyor. Benim aksime, çabuk öfkelenmiyor. "O sana göre değil."

Homurdanıyorum. "Dmitriy için olmadığı kesin!" Ona tekrar dokunduğunu düşünmek bile bir şeyleri yok etme isteği uyandırıyor bende. Tercihen kuzenimi ve onun kendini beğenmiş gülümsemesini. Onu bir ödül gibi koridorda gezdirdiğini düşündükçe midem bulanıyor, çünkü yapacağı şey tam olarak bu.

Babam kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını açmadan önce öfkemin dinmesini bekliyor. "Onu elinde tutamayacağını en başından beri biliyordun."

Yine volta atıyorum. Tamam, tabii, onu biraz eğlenmek için çaldım. O bir yenilikti. Ama artık eğlenceli değil. Başka hiçbir kıza benzemeyen bir şekilde içime işledi. Bundan vazgeçmeyeceğim. *Ondan* . Neye mal olacağı umurumda değil.

Her zamanki gibi anlayışlı olan babam ayağa kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Boylarımız eşit. Bir zamanlar ben daha kısaydım ve o bunu bana karşı kullanırdı ama o günler kaldı. Ben en iyi dönemimdeyim, o ise değil.

"O senin zayıflığın haline geldi evlat ve bizim zayıflıklara tahammülümüz yok. Düşmanlar farkına varacak ve onu sana karşı kullanacaklar. Ayrıca, o bir *melek*. Akademide saklı tuttuğumuz şeylerin yayılması uzun sürmez."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Onun için adam öldürürdüm. Kahretsin, onun için öldürdüm. Bu gidişle, muhtemelen ben de onun için öldürüleceğim. Başıma bir sürü bela açacak, başka bir şey olmasa bile.

"Dmitriy onu alamaz," diye tekrarlıyorum.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Geceleri onun kalçalarının arasından kaydığını bile bile, okulda onun geçit törenini nasıl izleyebilirim? Bu mide bulandırıcı düşüncelerden arınmak için başımı sallıyorum. Dikkatli olmazsam, peşinden gideceğim. Böyle bir şey olamaz. Angel haklı. Amcamın ekmeğine yağ sürüyorum. Bunu beni kışkırtmak için yapıyorlar ve ben de buna izin veriyorum. Babam da bunu biliyor ama amcamı unvanından vazgeçmeye ikna etmeye çok odaklanmış durumda. Bu arada, amcam beni sopayla defalarca dürtüyor, sadece sinirlenmemi ve aptalca bir şey yapmamı bekliyor. Ki yapacağım.

"Ne yazık ki," diyor babam, elini omzuma koyup sıkıca kavrayarak, "başka seçeneğin yok. Cumartesi günü onu alacak, o yüzden çantalarını hazırladığından ve saat tam yedide yola çıkmaya hazır olduğundan emin ol."

"Peki ya reddedersem?" Sesim kısık bir hırıltıya dönüştü.

Babamın yüzünde rahat bir gülümseme var ama bunun bir sınırı var. Cehennemi doğuran karanlık. "Angel'a bir şey olmasını istemeyiz, değil mi? O akademide parlak bir geleceği olabilecek zeki bir kız." Elini indirir, göğüs cebinden bir puro çıkarır ve dudaklarının arasına koyar. Sigarayı yaktıktan sonra bir nefes çekiyor ve dumanların arasından gözlerini kısarak bana bakıyor. "Zayıflıklara izin vermeyeceğim, evlat. Hedefimize bu kadar yaklaşmışken olmaz. Kariya, özellikle de onun gibi güzel ve nadir birine kapılmanın kolay olduğunu biliyorum ama önemli olanın ne olduğunu gözden kaçırma."

Beni omzumdan alkışlayarak kapıya doğru yürüdü ama o çıkamadan ben ağızından kaçırdım: "Ülkedeki tek saf melekten vazgeçmenin gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Onun gibi başka kimse yok."

Babam yarım dönerken bakışları omzunun üzerinden benimkilerle buluşuyor. "Bir şeyi unutuyorsun. Eskiden ben de onun gibiydim. O özel biri değil." Beni karanlık ofisinde tek başıma kara kara düşünmeye bırakarak çıkıp gidiyor.

Daha önce hiç ellerim kollarım bağlı gibi hissetmemiştim. Bundan nefret ediyorum. Amcamın peşinden gideceğim ama nasıl? Eğer çizgiyi aşarsam, babam tahtı kaybedecek. Ama bir şeyler yapmalıyım. Öylece oturup Angel'ı almalarına izin veremem. Neden bu kadar önemsiyorum ki? Onun beni etkilemesine ne zaman izin verdim?

Ön kapıdan içeri girdiğimde onları oturma odasında duyuyorum. Angel gülüyor ve hafif, havadar ses duvarlardan geçerek gölgeleri kovalıyor. Oturma odasındaki kanepelere yayılmışlar, içeri girdiğimde başlarını bana doğru çeviriyorlar.

Gözlerim bir pervane gibi Angel'ı arıyor. Sarı saçları, iri mavi gözleri ve yüzündeki o ışıltıyla nefes kesici. Her seferinde göğsüme bir ok gibi saplanıyor ama güzelliğinin ardında ateş ve tavrı yatıyor. En çok sevdiğim şey de bu. Benimle dalga geçmiyor. O buraya gelmeden önce, gerçek melekleri uysal olarak hayal ederdim. Yanılmışım.

"Babam huysuz görünüyor," diye dalga geçerek ateşime bir kibrit çakıyor. Aynen böyle, sertleştim ve onun tavrını boğmaya hazırım. Ateşin yanındaki koltuğa çöküyorum ve kucağımı sıvazlıyorum.

Alaric ve Ronan'arasındaki yerinden kalkıp yere kayıyor ve ben boynumu kırıp kotumun içindeki ağrıyan sikimi ayarlarken bana doğru sürünüyor. Kahretsin, onu dört ayak üzerinde, kıcı havada ve gözleri üzerimde görmek - onun için nasıl öldürmek istemeyebilirim?

Yaklaştığında sessiz kalıyorum, ne yapacağını merak ediyorum. Sarı saçları, dışarıdaki yağmur sayesinde dalgali tellerden oluşuyor. *Doğa Ana'ya şükürler olsun.* Gözleri yaşarana kadar onu çekiştirmek için can atıyorum.

"Kötü bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun," diyor sırtarak, bacaklarımın arasına diz çöküp ellerini kalçalarımnda gezdirirken. Siyah, yontulmuş ojeli tırnakları - Dariana'nın izniyle - kasıklarına yaklaşıyor. Tam kutsal yere vurmak üzereyken duruyor ve uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Aptalca bir şey yapmayacağına söz verir misin?"

Parmaklarını kotumun içindeki sert çıkıntının üzerinde gezdirdiğinde boğazım kurudu. Tam bir baş belası. Bileğini yakalayıp dudaklarını ayıracak kadar sıkı kavriyorum. "O güzel kirpiklerini istediğin kadar kırabilirsin. Bu sana istediğini getirmeyecek. Benimle olmaz. Şimdi, elbette, devam et ve beni ağzınla neden aptalca bir şey yapmamam gerektiğine ikna et."

Kapı aralığından gelen kadınsı bir ses bakışlarımızı .
"Gördüğüm kadarıyla parti için tam zamanında geldim."

Dariana'nın gür ve parlak saçları dökülmüş, küçük siyah elbisesinin kalçasına kadar uzanan bir yırtmacı var. Mükemmel göğüsleri neredeyse dekoltenin üzerinden taşıyor ama fiziksel güzelliğinin hiçbiri bacaklarımın arasındaki kızla kıyaslanamaz. Angel'ın kremi teni avuç içlerimi işaretleme isteğiyle kaşındırıyor. Kendimi onun üzerinde göstermeye çalıştığımda gözlerindeki alevler daha da parlıyor, bu da bunu daha çok yapmak istememe neden oluyor. Onu bozmak istiyorum. Onun her parçasına sahip olmak. O cennetten, ben cehennemden geldiğim için mi bilmiyorum. Ama onun güzel dudaklarının sikimin etrafını sardığını görmek çok tahrik edici.

Angel elini kurtarmaya çalışıyor ama ben onu kendime doğru çekiyorum, diğer elimle saçlarını avuçluyorum ve gözlerini bana dikmesini sağlıyorum. Dari'ye, "Parti için tam zamanında geldin. Hadi oyuncağımızla oynayalım."

Benim küçük meleğimin ağzı kapalıyken binlerce kelime konuşan anlamlı gözleri var. Şu anda benden biraz nefret ediyor.

" aç," diye emrediyorum, çünkü o sikimde boğulurken kanatlarının tüm ihtişamıyla açıldığını görmek istiyorum.

Dari beni görmezden gelerek odanın derinliklerine doğru yürüyor. "Baban ne dedi?"

Kanatlarını yavaşça açana kadar Angel'ın saçlarını sıkıca kavriyorum. *İşte benim iyi kızım.* "Babam hakkında konuşmak istemiyorum. Sikimin emilmesini istiyorum."

Benim boktan tavırlarıma alışkın olan Dari, sehpanın üzerine otururken gözlerini deviriyor.

"Kemerimi çöz."

Elbette Angel dinlemiyor ve bu yüzden onu biraz daha fazla seviyorum. Karşılık verdiğinde arzuyla kıvranıyorum.

Başımı kanepeye yaslayarak inliyorum. Avizenin tepesinde evimi Drakula'nın meskenine benzetmeye yetecek kadar örümcek ağı var.

Dari, "Amenadiel bugün okula geldi," diyerek başımı kaldırmama neden oldu.

Angel dikkatimi dağıtmaya çalıştığına şüphe yok, kemerimle uğraşmaya başladı. Yere düştüğünde itirazlarını duymazdan gelerek onu itiyorum. "Onu gördün mü?"

Dari sırtıyor. "Ve onu duydum."

Ayağa fırlayan Angel, önümde kalçalarını sallamaya başlayıp, aletimin duyabileceğinden emin olduğum hayali bir melodiyle dans ederek dikkatimi birkaç saniyeliğine alıyor. İnce parmakları eteğini yavaşça kalçalarına itiyor, ta ki ben ipek külotunu görene kadar.

Dari parmaklarını şıklatarak dikkatimi çekiyor. Bakışlarımı Angel'ın pürüzsüz teninden ve Nirvana'yı gizleyen o küçük kumaş üçgeninden ayırmak çok zor. "Ne dedi o?"

"Neden şuradaki baştan çıkarıcı kadına sormuyorsun?"

Angel Dari'ye ters ters bakar. "Ben burada bir savaşı önlemeye çalışıyorum. Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Cennetten gelen bir meleğin savaşı durdurmak için seksi kullanacağı güne tanık olacağımı hiç düşünmezdim."

Alaric ve Ronan kıkırdıyor. Angel'ın yanakları utançtan kızarıırken ben de onlara katılıyorum.

"Hadi, anlat onlara bebeğim," diye ısrar ediyor Dari, küçük meleşimiz kıpırdanırken eğlenmiş görünüyor. Cevap vermeyince Dari, "İyi, ben söylerim. Amenadiel ona rüyalarında saldırmış. Bunu itiraf bile etti."

Bir elimi umursamazca sallayarak Angel'ı kalçasından tutuyorum, sonra onu kendime çekip eteğini yukarı kaldırıyorum. "Bu yeni bir şey değil."

Dariana sessizliğe gömüldü. Öfkelenip sandalyemden fırlamamı bekliyordu ama bu nemli ipek külotlar yüzünden Angel'ın gerçeği itiraf etmesini sağladığımızı söyleyemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Bir parmağımı kumaşın içine sokuyorum, kenara kaydırıyorum ve onun yumuşak küçük amını ortaya çıkarıyorum. Melek kocaman gözleriyle bana bakıyor ve *içimden* Dmitriy'i lanet olası bir çarmıha çivilemek ve ben ona meleğime yapmak istediğim her şeyi gösterirken onu ölüme terk etmek geliyor. Eğer lanet olası Şeytan'ı alevlerin arasından çıkarmak isterse seve seve oynamaya gelirim.

"Daemon, lanet olsun! Bir saniyeliğine odaklanabilir misin?"

"Çoklu görevlerde iyiyimdir," diyorum ona, parmağımla Angel'ın yarığını okşarken.

Dariana, Angel'ı yolundan çekerek, "Sen sikimsin," diye homurdanıyor. Eteği tekrar aşağı düşüyor - destansı boyutlarda bir trajedi.

Parmağımı burnuma götürerek onun cennet gibi kokusunu içime çekerken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. *Bana yaptığın şey bu, Angel. Sahip olduğun güç.*

Duman havayı dolduruyor ve Ronan sigarayı bana fırlatıyor. paket odanın diğer ucunda. Zahmetsizce yakaladım. Kabul edelim. İnsan olsaydım, dünyanın gördüğü en iyi yıldız alıcı olurum. Paketi avucuma vurarak bir tane ısııyorum ve alevi söndürmek için avucumu sallamadan önce yakıyorum. Angel'ın mavi gözlerinin derinliklerinde kıskançlık dönüyor. Kendi güçlerinin ne olduğunu bilmek istiyor. Ben de merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Peki, plan nedir?" Ben bakışlarımı Angel'ın uzun, pürüzsüz bacaklarında gezdirirken Dariana soruyor. Ayak tırnakları da siyaha boyanmış ve bunda o kadar asi bir şey var ki, bizim dünyamıza uyum sağlayacağını düşündüğü için kışına şaplak atmak istiyorum. "Onu öldüreceğiz."

"mi?" Dariana'nın sesi kuşkulu geliyor.

Planımın çok iyi düşünülmediğini kabul ediyorum, ama Angel'ın adımı haykırmasını sağladıktan *sonra* kafasını vücudundan ayırmanın inceliklerini öğrenebiliriz.

"İşte tam da bu yüzden onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordum," dedi Angel. ellerini sallayarak tartışıyor, "ama ona hatırlatmak zorundaydın

yine intikam planları."

Küçük öfke nöbetini görmezden gelen Dariana bana yürüyor ve göz kırparak sigarayı dudaklarımdan çalıyor. Bir nefes çekiyor, dumanı ciğerlerinde tutarken gözlerini kısarak bana bakıyor ve sonra geri üflüyor. "Plansızlığın çok saçma. Yüzyıllık bir Düşmüş Meleği öylece öldüremezsin. Ayrıca, burada neyin tehlikede olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı? Baban düşüşten beri Cehennem'i yönetiyor."

Omuz silkerek koltuğumda geriye yaslanıyorum ve pantolonumdaki hayali tüyleri topluyorum. "Amenadiel ölümsüz değil. Ölebilir ve ölecek de. Bundan emin olacağım."

Ronan konuşuyor, "O ölene kadar meleğimizi rüyalarında nasıl koruyacağız?"

"Bir şekilde onun rüyalarına girmeliyiz."

Alaric güler. "Şu anda ciddi misin? Birinin zihnine girecek kadar güçlü değiliz."

"Peki, aklında başka ne var?" Sinirlenerek karşı çıkıyorum. Bazen sağduyudan nefret ediyorum ve arkadaşlarımda çok var.

Dirseklerini kalçalarına dayayarak öne doğru eğilen Ronan, "Ona rüyadan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Uyanması için bir yol."

Bitkin bir halde avucumu yüzümde gezdiriyorum. Neden bu kadar basit olamıyor? Adamı öldür ve bu iş bitsin. Neden bu aptal anlaşıyor? "Bunu nasıl yapacağız? Önce bir rüyada olduğunu anlaması gerek."

Odaya kalın ve ağır bir sessizlik çöküyor. Gerçek şu ki, cevapları bilmiyoruz. Köşeye sıkışmış durumdayız. Amenadiel gölgelerden saldırarak kirli oyunlar oynuyor ve babam da nihai güç vaadiyle başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar körleşmiş durumda. Zamanımız tükeniyor.

CHAPTER
YİRMİ SEKİZ

AUREL AI

I Çok yorgunum ve Amenadiel yakında beni tekrar ziyaret etmeye karar verirse diye uyumaktan korkuyorum. Bir dahaki sefere ne yapacağından korkuyorum.

Daemon'u kırılma noktasının ötesine itmek için ne kadar ileri gidecek?

Nokta mı?

Dariana kafeteryanın kapısının önünde duruyor ve gözlerini yüzümde gezdiriyor. Endişeli gözleri benimkilerin altındaki gölgelere takılıyor. "Bir an önce beslenmen gerekiyor, bir de uyumalısın."

O haklı. Çok uzun zamandır beslenmedim ve bu beni zayıflatıyor. Ama oradaki korkmuş insanlarla beslenme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Daha sonra insan dünyasına bir gezi yaparız."

Kitaplarımı göğsüme bastırarak başımı sallıyorum.

Dariana elini uzatıp parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor.

"Burada beklemek istediğine emin misin?"

"Evet." Kafeteryaya isteyerek girmiyorum.

"Tamam, birazdan dönerim."

Beni burada yalnız bırakmak istemiyor ama beslenmesi gerekiyor. Son zamanlarda olanlardan sonra ne o ne de çocuklar insan dünyasına dönmedi. Şimdi hepsi orada.

"Sadece git."

"Tamam, burada kal."

"Ben köpek değilim," diyorum göz devirerek ve gülümseyerek, ama sadece yarı şaka yapıyorum.

Dariana tereddüt ediyor için a kısa an daha uzun Kapıyı açıp içeri girmeden önce.

Yan tarafa, kapılardan uzağa geçip duvara yaslanıyorum.

daha güçsüzüm. Yorgunluk üzerimde ağır bir yük oluşturuyor ve bekledikçe göz kapaklarım kapanmakla tehdit ediyor. I

İyi bir gece uykusuna ve beslenmeye ihtiyacım var. İşte böyle zamanlarda Cennet'i özlüyorum. Eve döndüğümde hiçbir şeye açlık .

"Koridorlarda uyuyakalmak mı?" Dmitriy gözlerimi açmamı sağlayarak soruyor. Tam karşımda, elleri cebinde, gözleri eğlenceyle parlıyor. Siyah gömleğinin üst düğmeleri açılmış, bronzlaşmış, zeytin rengi göğsü görünüyor ve koyu renk saçları onu son gördüğümünden kısa. Yanlarını kısacık kestirmiş ama saçlarının tepesi hala ona 'yataktan yeni düştüm' görüntüsü verecek kadar uzun. Daemon'a ne kadar benzediğini bir kez daha fark ettim.

"Burada tek mısın?" Yaklaşıyor. "Bekçi köpekleriniz sizi yalnız ve korumasız bırakmamalı. Bu koridorlarda ne tür tehlikelerin gizlendiğini ya da sizi kimin çalışacağını asla bilemezsiniz."

Ona bakmayı reddederken dişlerim gıcırıyor. "Beni *çalmak* zorunda değilsin, unuttun mu? Cumartesi günü beni nakit para ödülü gibi alacaksın."

"Ah, evet." Gülümsemesi çok geniş ve ifadesi çok kendini beğenmiş. "Seni eve götürmek için geri geleceğim."

Çenemi tuttuğunda kurtulmak hamle yapıyorum ama parmaklarının arasına sıkıştırıp gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor. "Sana bir tavsiye, güzelim. Benimle kavga etme, tamam mı? Kavga edersen Daemon iyi tepki vermez ve olay çıkarmak istemezsin."

Ona en iyi bakışımı atıyorum ve ondan ne kadar nefret ettiğimi ifade etmiyorum. "Endişelenmene gerek yok. Karşı koymayacağım."

Doğru söylüyorum. Daemon'un amcasına ya da Dmitriy'e zarar vermesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ronan ve Alaric liderleri kadar değişken değiller, bu yüzden onlar için endişelenmiyorum. Ama Daemon... Arkasına yaslanıp Dmitriy'nin beni savaşmadan gecenin karanlığına sürüklemesini izlemeyecektir. Ne olursa olsun, anlaşılmayı bozmasına izin veremem.

"kızıma," diye fısıldıyor Dmitriy, beni duvara yaslayarak. "Babam krallığı istiyor; kardeşinin tahtını almak için, ama benim isteklerim çok daha basit." Dudakları kulağımın kıvrımını okşuyor. "Ben her gece kız arkadaşının kalçalarının arasından geçerken Daemon'un kancaya takılmış bir solucan gibi kıvrınmasını istiyorum, öfkeyle odasını parçaladığını bilerek. İnan bana Angel, sırf ona inat olsun diye seni her fırsatta becereceğim ve onun yapabileceği hiçbir şey yok."

Dişlerim gıcırıyor ama öfkemi sıkı sıkıya bastırarak sessiz kalıyorum. Ben cehennemde bir meleğim. Bu benim dünyam değil. Artık insanlar arasında güç için kullanılacak bir silahım.

"Angel," parmaklarını çenemin kenarından geçiriyor, "bu kadar kızgın bakma. Sana iyi bakacağım, söz veriyorum."

"Sen de baban kadar hastasın!"

"Öyle olabilir," diye itiraf ediyor, başparmağıyla alt dudağımın kabarıklığına bastırırken ağızma bakıyor. "Bu benim olacağın gerçeğini değiştirmiyor, bu yüzden tavrını düzeltmeni öneririm. Ben sabırlı bir adamım ama sabrımın bile bir sınırı var."

Tam o sırada kafeteryanın kapısı açılır ve Daemon, Alaric ve Ronan gülerek içeri girerler. Yukarı baktıklarında dururlar.

Başka bir melek olsa geri sıçrar ve canını kurtarmak için kaçardı ama Dmitriy Daemon'a karşı üstünlük sağladığını biliyor. Elini ağızından yavaşça indirirken bunu kendi avantajına kullanıyor. "Bu hafta sonu onu almadan önce yeni kızım ile yeniden tanışıyorum."

"Seni orospu çocuğu!" Daemon ileri atılarak onu üzerimden itiyor ama yumruğunu savuramadan Alaric ve Ronan onu geri çekiyor.

Dmitriy gömleğini düzeltirken gülüyor ve bana göz kırpmıyor. "Cumartesi günü görüşürüz, Angel. Güzel bir şeyler giy."

O uzaklaşırken Daemon, Ronan ve Alaric'in bağlarına karşı mücadele eder.

Ronan onun önüne geçerek "Sakin ol," diye emrediyor ama Daemon omuzları onu geçiyor ve tuzakları beni

duvara karşı.

"Sana zarar verdi mi?" "Hayır."

İkna olmamış görünüyor. "Sana ne söyledi?" "Daemon," diye fısıldadım yorgun bir şekilde, sonra da ve kaçıyorum.

Tabii ki izin vermiyor.

"Gel lan buraya!" Beni kolumdan çekiyor. Kahverengi gözlerinde kaybolmamak mümkün değil, sinirle parladıklarında bile. Sürekli kaşlarını çattığı için kaşlarının arasında kalıcı bir kırışıklık var. Parmağımla düzeltme isteğimi bastırıyorum.

"Beni bırakmalısın Daemon. Riskler çok yüksek."

"Kapa çeneni," diye ama ben konuşmamı bitirmedim.

Parmağımı göğsüne saplıyorum. "Hayır, sessiz olmayacağım. Beni dinle! Benim yüzümden babana itaatsizlik etmeni *istemiyorum*. Cumartesi günü Dmitriy ile gideceğim ve sen de bunun olmasına izin vereceksin. Kavga etmeyeceksin."

Eli dışarı fırlıyor ve boynumun arkasına dolanarak beni kendisine doğru itiyor. Her sert nefeste dudaklarımız birbirine sürtünüyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Tam o sırada Dariana kafeteryadan çıkıp yanımızdan geçti. "Her zamanki gibi sahiplenici, görüyorum." Daemon'un boynumu sertçe kavramasına rağmen sesindeki mizah dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

Hâlâ sakinleşmeye çalışıyor.

Öğrenciler bize kısa bakışlar atarak aceleyle geçip gidiyorlar. Önümdeki adamdan yayılan öfkeyi hissedebildiklerinden eminim ve görünüşe göre benden başka kimse Daemon'la ters düşmek istemiyor.

Dudaklarım beklentiyle karıncalanıyor ve sonunda beni duvara çarpıp ağzını ağzıma yapıştırdığında, onu her şeyimle öpüyorum.

Kimin gördüğü kimin umurunda? Olsa olsa, buradaki kızların onu sahiplenmemi izlemelerini istiyorum. Sahiplenici olabilen tek kişi Daemon değil. Ben de öyleyim ve o *benim*. Birbirimiz için yaratılmamış olmamız umurumda değil. Yakında Dmitriy ile ayrılmak zorunda olmam da önemli değil. Önemli olan şey, pençelerimi kalbine saplarken sırtımı sıyıran duvara rağmen dudaklarının dudaklarımda olduğu bu an.

Sonunda hava almaya çıktık ve çenemi kavrayıp çenem boyunca kulağıma doğru yumuşak, yakıcı öpücükler bıraktı. "Eğer babamın krallığını amcama kaptırmamı istemiyorsan, beni böyle öpmemelisin."

Önüne çıkan bir grup öğrenciyi korkutmak için kanatlarını açarak uzaklaşırken arkasından bakıyorum. Hamamböcekleri gibi dağıldılar.

Sıcak bir göğsün içine çekiliyorum ve başımı kaldırdığımda Ronan bana gülümsüyor. "Her zaman yaramazlık yapıyorsun," diye takılıyor, bizi ileri geri sallıyor. "Hadi, sınıfa gidelim."

ChapTer
iKi-Nine

AUREL AI

I Yine uykusuz bir gece. Daemon'un odasının penceresi bir santim açık ve serin esinti onun sıcak bedeninin yanında tenimde hoş bir his uyandırıyor. Uyurken bile ısı yayıyor. Kaşlarının arasındaki endişe çizgileri uyku sayesinde yumuşamış. Daha genç, neredeyse çocuksu görünüyor.

Şöminedeki közler havaya kıvılcımlar saçarken çıtırdıyor ve dikkatimi Daemon'un yüzünün keskin hatlarından uzaklaştırıyor. Şöminenin üstündeki fotoğraflardan biri gözüme çarpıyor ve çarşafların altından yavaşça kayıyorum. Yanına gidip çerçeveyi elime aldığım anda soğuk taş ayaklarımın tabanını ısıtıyor. Altın renginde ve anlayamadığım bir dilde oyulmuş. Daemon, Dariana'yı kolunun altına almış duruyor. Alaric arka planda, kamera flaşı yüzünden gözleri kıpkırmızı parlıyor. Büyük ihtimalle kurbanlarından birinden çalmışlar.

Parmağımı kaygısız gülümsemelerinin üzerinde gezdirerek iç geçiriyorum. Ben girmeden önce hayatları daha kolaydı. Merakımdan iyi bir şey çıkmadı.

"Düşünmeyi bırak ve yatağına dön." Daemon yüzüstü yatıyor, kollarını yastığının altına sokmuş. Fotoğrafı şömine rafına geri koyuyorum, yatağına geri tırmanıyorum ve ben de yüzüstü uzanıyorum.

Daemon'ın kahverengi gözleri benimkilere bakarken hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor. "Uyuyamıyor musun?"

Başım sallanıyor. "Gelmeyecek."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra yan yatıyor ve uzanıp kulağımın arkasındaki saçlarımı okşuyor. "Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin."

"Benim için kim güçlü olur?" Ben sorarım. "Sen mi?"

Parmakları yanağımdan aşağı iniyor ve çenemi kavlıyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Yalnız değilsin"

artık."

Gözlerindeki yoğunluk boğazımın kurumasına neden oluyor. "Dameon..." Fısıldıyorum ama devam etmeme izin vermiyor.

Eğilerek dudaklarını yumuşak, tatlı bir okşayışla benimkilerin üzerinde gezdiriyor.

Kalbim çok dolu.

"Yalnız değilsin, küçük meleğim." Öpücüğü derinleştirerek üzerime çıkıyor, sonra ellerimi yastığın üzerinde kavıyor. Ağırılığı beni nefes alamayacağım kadar yatağa itiyor, ama onu her yerde hissetmek istiyorsam lanet olsun.

"Bebeğim," diye fısıldıyor, alnıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce burnunu köprümün üzerinde gezdiriyor. Gözlerini acı çekiyormuş gibi sıkarak kapatıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Ben asla cennetten düşmedim. Babamın bana bıraktığı miras bu ama sana aşık olduğum kesin."

"Daemon," diye nefes alıyorum ama o alnını benimkine bastırıyor.

"Hayır, sen beni dinle, Angel. Bir kez olsun o güzel dudaklarını kapalı tut ve sana nasıl hissettiğimi söylememe izin ver. Siktir..." Nefesi dudaklarımda geziniyor ve bileklerimi sıkıca kavıyor. "Nerede olduğunun bir önemi yok. Seni cennete kadar takip edeceğim ve lanet ışığın önünde eğileceğim. Affedilmek için dizlerimin üzerinde yalvaracağım. Güç benim için hiçbir şey ifade etmiyor, Angel. Artık değil. Anlamıyor musun? Sana aşığım ve Cennet ya da Cehennem beni uzak tutamaz."

"Daemon," diye tekrar deniyorum ama dudakları dudaklarımda, mantıklı sözlerimi susturuyor. Ateşteki közler yeniden kıvılcımlanıyor ve alevler yükselerek duvarlara titrek gölgeler düşürüyor.

İçime girdiğinde, bileklerimi sıkıca kavramasına karşı savaşıyor haykırıyorum. Ona dokunmak, geniş sırtında izimi bırakmak istiyorum ama o bir yapbozu tamamlayan bir adam gibi kalbimden daha fazla parça çalarken beni kendine doğru çekiyor.

Her şeyeime sahip olmaya kararlı bir şekilde, beni en keskin bıçaktan daha çok acıtan yavaş, derin ve lezzetli itişlerle alıyor. Kalbim göğsümde parçalanıyor.

asla onun olamayacağını ve bedenimden aldığı zevkin acı tatlı olduğunu söylüyor. Ben ona teslim olurken, dilini öpücükle şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve dişlerinin arasında emiyor.

"İniltilerin bana ait," diye fısıldıyor, burnuyla çenemi dürtüyor, şöminenin titrek alevlerinde parıldayan keskin dişleriyle boynumu ortaya çıkarıyor. "*Sen* bana aitsin."

Bir sonraki hamlesinde kesici dişleriyle derimi deliyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. O benden içmeye devam ederken, ben onun sikişinin etrafında spazm geçirerek dağılıyorum. Bu anla ilgili çok erotik bir şey var. Tamamen onun merhametine kalmış olmak.

Bizi ters çeviriyor ve saçlarımı yumrukluyor, aynı zamanda sağ eli aşağı kayıyor ve kıkırmı avuçluyor. "İç benden, tatlı meleğim."

Boğazından kulağına doğru sürüklediğim dilimin altında nabızı sürekli atıyor.

Kahretsin, o mükemmel.

"Yap, Angel."

Daemon'un daha önce hiç kimsenin ondan beslenmesine izin vermediğini sormadan biliyorum ve şu anda tamamen onun olduğumu bilmek beni iyi hissettirmeli, ama bunun yerine acıtıyor. Aşk sizi parça parça ayırır ve fırtına dindiğinde bir daha asla eskisi gibi olamazsınız.

Ben dişlerimi boynuna geçirirken, o da parmaklarını kıkırma geçiriyor. Saçlarımdaki tutuşu acı verecek kadar sıkılaşıyor ama beni durdurmuyor.

"İşte , bebeğim. İhtiyacın olanı al."

Bakırımsı tadı en iyi viski gibi boğazımdan aşağı kayıyor, içimi ısıtıyor ve karmaşık duygulardan oluşan bir fırtına yaratıyor. Gözyaşlarım kirpiklerimi ıslatıyor ama içmeye devam ediyorum, onun özünü ve kalbini çalışıyorum. Her ağır darbeye ağzımda daha fazla sıcak ve bakırımsı kan birikiyor ve içimde uyuyan karanlığı uyandırıyor. Dişlerimi geri çekmiyorum ve doğrulduğumda çenemdeki kan boğazıma, göğsüme ve kalbime doğru bir yol izliyor.

Göğüslerimin kabarıklığı arasında. Dizlerimin üzerinde yükseliyor, tekrar yere önce sikini ihtiyacım olan yere yönlendiriyorum.

Homurdanıyor, parmakları kalçalarımın saplanıyor, gözleri benimkileri yakalıyor.

Başım bir iniltiyle geriye düşüyor.

Aletin kayışı, sert dokunuşu, yanan gözleri... Bundan sağ çıkamayacağım, *ondan*. "Daemon..."

"İyi kız, sür beni."

Gözlerimiz çarpışıyor ve kalçalarımı yuvarlarken tırnaklarımı onun sert göğsüne geçiriyorum. Yatak gıcırıyor, göğüslerim zıplıyor ve nefesim kesiliyor.

Ben durmam.

Onu daha hızlı ve daha sert sürüyorum.

Kalçalarım titreyene ve saçlarım vücudumdaki ter parıltısına yapışana kadar ona biniyorum.

Yukarı uzanarak sol mememi avuçluyor ve meme ucumu çimdikliyor. "Daemon," diye inliyorum, dirseğinin üzerine kayıyor ve

Ağzındaki pembe tomurcuğu.

Bakışları içimi yakarken dilini döndürüyor ve kahverengi derinliklerindeki yoğunluk beni öldürüyor. Kendini ruhuma kazımak istercesine beni sikerken kalbimi ona nasıl teslim etmem? Endişelenmesine gerek yok; bir tuvalet kabini üzerindeki keçeli kalem karalamaları gibi her yere yazmış.

Uzayan dişleri alt dudağını sıyrıyor ve sonra göğsümün kabarıklığına vuruyor, ancak keskin acı kalçalarımın bir sonraki dönüşüyle denize doğru süpürülüyor. Adını duaların en kutsalı gibi inleyerek, omuzlarına yapışırken ikinci kez parçalanıyorum.

Daemon beni önüme doğru kaydırıyor, saçlarımı çekiyor ve sonra arkamdan içime girerek kendi boşalmasının peşine düşüyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, boynumu tutmak için sarışın, karışık saçlarımı bırakıyor. Yatak başlığı

Her acımasız itişte duvar, yüksek sesle inlemelerimi ve derin homurtularını boğuyor.

"Kahretsin, Angel," diye inliyor, vücudundaki tüm kaslar gerilirken üzerimde hareketsiz kalıyor. Yavaşça ama çok derin bir şekilde sallanarak beni dölleriyile dolduruyor ve ensemden sıkıca kavrayarak beni yastığa doğru itiyor. Hepsini alıyorum. Tükenip bitene kadar beni kullanmasına izin veriyorum. Sonra yanıma çöküyor, beni terli göğsünün üzerine sürüklüyor ve kollarını sarıyor. Başımı öpüyor ve bu o kadar tatlı ki gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Ben de bundan .

"Uyu bebeğim," diye fısıldıyor, gözlerim ağırlaşırken battaniyeyi üzerimize örtüyor. "Her şeyi yarın çözeceğiz."

CHAPTER
OTUZ

AUREL AI

"W O içkinin içinde ne vardı?" Ben elimi kulübün dışındaki tuğla duvara bastırırken Dariana gülüyor. Ben de gülüyorum. "Bizler meleşiz. Nasıl Bunu sarhoş edebilir miyiz?"

İnsanların dünyasında gece ılık. Sıcak ve nemli. Fedai kapı aralığından bize bakarken müzik ince duvarların arasından nabız gibi atıyor.

"Sshh!" Dariana kıkırdayarak yumuşak parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Sırrımızı ele verme."

Gözlerim kocaman oldu. "Oh, kahretsin!" Kıkırdamaya başlayınca onu kendime çekiyorum ve başımı tuğlaya yaslıyorum. Gülümseyerek hıçkırıyorum. "Bunu daha sık yapmalıyız."

"Korumalarınızın bizi bulması ne kadar sürer?"

Bir hıçkırık daha. Başımı sallıyorum. "Henüz yapmadıklarına şaşırdım."

Dariana'nın gülümsemesi yumuşamadan önce genişler. "Beslenmen . Sana sulu bir yemek bulalım."

"Sulu bir yemek," diye gülüyorum, dünya dönüyor.

Dariana uzaklaşmak yerine daha da yaklaşıyor. "Bir erkek mi yoksa bir kadın mı istiyorsun?"

"Seni istiyorum."

Uzaktan polis sirenleri çalarken ısırarak gülümsüyor. "Ben varım."

Daha fazla kahkaha. Duracak gibi değilim. Yıldızlar tepemde parıldıyor.

"Bu çok sevimsizdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gülümsemesi benimkiyle yarışıyor. "Evet."

Eğiliyor ama ellerimi göğsüne koyuyorum. "Bizi izliyor."

"Kim?" diye soruyor, yan tarafa bakarak. "Fedaiyi mi kastediyorsun?" Gözleri benimkilere döndüğünde, muziplikle parlıyorlar. "Bırak baksın."

"Sen bir belasın." Kıkırdıyorum.

Eli göğsümden boğazıma doğru kayıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Dişleriyle alt dudağımı ısırduğında nefesim boğazımda düğümleniyor. Sonra içeri dalıyor ve dilini ağzıma sokuyor, boğazımı sıkıca kavırıyor. cin, çilekli dudak kremi ve büyülu gece gibi.

Gözleri hâlâ kapalıyken, arkasına yaslanmadan önce derin derin yutkunuyor. Nefes kesici bir güzelliği var. O kadar güzel ki her santimini öpmek ve her yumuşak kıvrımını keşfetmek istiyorum. Yüzünü avuçlamak için uzandığımda kalbim göğsümün içinde çarpıyor ve gece havasında görülebilen titreyen nefeslerim onunkilere karışıyor. "Sadece biz varız. Geleceklerini sanmıyorum."

Arkasına yaslanıp dudaklarıma doğru fısıldıyor, "Gelecekler."

Keskin bir şey göğsüme saplanıyor ve onun ayırık dudaklarından ayrılırken kaşlarımı çatmama neden oluyor. Kan çenesinden aşağı akmaya başladığında ellerim ağzıma doğru uçuyor. Üzerimden çekilmeden önce Dariana'nın gözleri açılıyor.

Amenadiel onu göğsüne çekerek kanlı bıçağının keskin kenarını boğazına bastırıyor. "Angel, insanların dünyasında benden saklanabileceğini mi sandın?" Dariana kollarında çırpınırken, Amenadiel onu sıkıca kavırıyor. "Hiçbir yere saklanamazsın."

Dariana'ıslak öksürükleri ve dudaklarından akan kan yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarına neden oluyor.

"Ona zarar vermeyin. Ben buradayım. Ben varım."

Karanlık kıkırdamaları tuğla duvarda yankılanıyor. Fedai gitti ve müzik sustu. Sadece biz varız, benim gürültülü atan kalbim ve onun çılgın gülümsemesi.

"Lütfen."

Başını yana eğerek, "Melek yalvarıyor," diyor.

Elimi önüme uzatıp duvarı itiyorum ve dikkatli bir adım atıyorum. "Her şeyi yaparım. Sadece bırak gitsin."

"Bir meleğin nasıl öldürüleceğini biliyor musun?"

Daha fazla gözyaşı. Güçlü olmam gerekirken neden bu kadar zayıfım? Beslenmeliydim. "Amenadiel, bunu yapmana gerek yok."

"Soruya cevap ver."

Dariana'nın nefesleri hızla geliyor, kara gözleri aptalca bir şey yapmamam için bana yalvarıyor. "Kaç," diye mırıldanıyor.

Başımı sallayarak bakışlarımı ondan ayırıyorum. "Cevabı bilmiyorum."

"Cennet'te size hiçbir şey öğretmiyorlar."

Parıldayan bıçağı Dariana'nın boğazına kaydırıldığında içimden bir çığlık yükseliyor. Kesikten kan akıyor ve gözleri korkudan irileşirken hıçkırıyor.

Onu duvara fırlatan adam, elini uzatıp kalbini göğsünden söküyor. Kalp avucunun içinde acayip bir güzellikte atıyor. Yırtık organı bana uzatırken parmaklarından kıpkırmızı kan damlıyor. Dariana'nın cansız bedeni kaldırım taşlarının üzerine bir yığın halinde çöküyor.

"Mavi gözlerin ve ilahi ışığınla onun kalbini çaldın. Bu sadece sana yakışır." Endişeli numarası yapıyor. "Sorun nedir, Angel?"

Dönüyorum, ara sokaktan aşağı kaçıyorum. Korku beni boğuyor ama arkama bakmıyorum. Bir saniye bile koşmayı bırakırsam, peşimde olacak. Vücudumdaki her sinir ucu bunu biliyor. Sarı saçlarım arkamda uçuşuyor ve ayakkabılarımı kaybediyorum. Külkedisi'nden fırlamış bir sahne gibi kaldırım taşlarının üzerinde terk edilmiş yatıyorlar. Gevşek taşlar ayaklarımın ruhuna batıyor ama bu panik sarmalında acı fark edilmiyor. Koşmaya devam etmeliyim. Uzaklaşmam gerek.

"Melek!" diye sesleniyor arkamdan, üstümden, etrafımdan.

Bir sonraki köşeyi döndüğümde dudaklarımdan bir hıçkırık kopuyor. Ana cadde bomboş. Daha önce gece hayatıyla çalkalanan barlar bile artık karanlık, pencereleri tahta kalaslarla kapatılmış. Dünya hayattan yoksun, sanki bir kıyamet filmi setine adım atmışım gibi.

"Benden kaçamazsın."

Boğazımdaki tıkanmış korkudan nefes alamayıp yere yığılmadan önce kaç vitrinin önünden koşarak geçtiğimi bilmiyorum. Tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve koşmaya devam ediyorum. Dizimdeki acıtan kesikten kan akıyor ve siyah elbisem beyaza bürünmüş, arkamdan yere düşüyor ve alçakta kalan sisi rahatsız ediyor. Kaçak bir gelin gibi görünüyorum.

"Seni kurtarmaya gelmesine ne kadar var Angel? Onu duyabiliyor musun?"

Amenadiel'in sözleri beni duraksatıyor ve Daemon'un derin sesi binalarda yankılanırken bir daire çizerek duruyorum. Bir kasaba meydanındayım. Önümdeki çeşmede su yok.

"Angel, lan!! Siktir, ne yapacağım ben?!"

Arkamdan gelen ağır ayak sesleriyle dönüyorum, beyaz eteğim yerde sürükleniyor, sarı saçlarım yanağımdaki ter parıltısına yapışıyor.

"Melek," diyor Amenadiel, bana doğru yavaşça ilerleyerek. "Neden kaçıyorsun?"

"Angel! !"

"Artık seni kurtaramazlar." Amenadiel başını eğip dinliyor. "Arkadaşların oldukça çaresiz görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Siktir git!"

"Seni incitmeyi tercih ederim."

"NE İSTİYORSUN?!" O kadar yüksek sesle bağırıyorum ki boğazım acıyor. O yaklaştıkça korku omurgamdan aşağı süzülüyor. Koyu renk gömleği, Dariana'boynuna ve göğsüne bulaşmış, düğmeleri çözülmüş kanını gizleyemiyor.

"Ben ne istiyorum? Çok kolay. Aşık çocuk perdenin diğer tarafından izlerken derini vücudundan soyamak istiyorum. O çıldırmadan önce ne kadar zarar verebilirim? Oğlumu ya da beni aramasına ne kadar var? O zamana kadar ölmüş olacaksın."

Arkamda kanatlarım patlıyor, loş sokak lambalarının altında parlıyor ve bir tıslamayla dişlerimi gösteriyorum.

Durma noktasına gelen Amenadiel kaşlarını kaldırır. Eğlenmiş görünüyor. "Şuna bakar mısın? Işığın şimdiden sönmeye başladı."

Geri adım atarken ayak bileklerim fiskiyeye değiyor. Gidecek hiçbir yerim yok, kapana kısıldım.

Daemon'ın sesi tekrar . *"Angel, !*

Ronan, bir şekilde perdenin arkasından girmeliyiz."

"Nasıl? Siktir!"

"Bilmiyorum lan! Zamanımız tükeniyor!"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, umutsuzca kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu benim lanet olası rüyam ve Amenadiel bir sahtekâr. Burada kontrol bende. O değil.

"Ölmeye hazır mısın, Angel?"

Gözlerimi açtığımda boş bir havayla karşılaşıyorum.

Çeşme gitmiş.

Çatlamış ahşabı ve soyulmuş boyasıyla kapıyı görmek için döndüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Boşluğun altında sanki biri düğmeye basmış gibi bir ışık yanıyor.

Arkamı dönüp Amenadiel'e bakıyorum, o da başını eğiyor. Gözleri beni geçip kapıya gidiyor ve gözleri sertleşmeden önce gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

"Bence senin gücün o kapının ardında saklı."

Bir adım geri atıp kapıya yaklaşıyorum ve o da gözlerini kısıyor. "Angel..."

"Benim bir şey mi biliyorsun?"

Dudakları karanlık bir gülümsemeye dönüşüyor. Beni adım adım takip ellerini kenetliyor. "Tek bildiğim, aradığın şeyi o kapının ardında bulamayacağın."

Işıktan uzaklaşabileceğini ama ayrı kalamayacağını söylediniz. Işığa doğru dönerse ne olur?

"Bu ilginç," diye mırıldanıyorum, eteğim kaldırım taşlarında sürüklenirken ona gülümsüyorum. "Sanırım o kapının ardında tam da ihtiyacım olan şeyi bulacağım."

Kıkırdayarak elini sakalının üzerinde gezdirir. "Seninle ilgili olan şey, Angel, merakının seni her zaman buraya geri getirecek olması. Karanlığını dizginleyene kadar kaçamazsın. Ya da onu *serbest bırakana kadar*." Gülümsemesi genişliyor ve elini indiriyor. "Sen ve ben o kadar da farklı değiliz."

"Kafamın içinden çık!" Tıslıyorum.

Soğuk ve acımasız kahkahası ensemdeki tüyleri diken ediyor.

"Kahretsin, Angel! Seni kaybedemem! Uyan artık!"

Amenadiel'in kahkahası başladığı gibi aniden kesiliyor. "Aşık çocuk çaresiz gibi görünüyor. Lucifer'in oğlunu gerçekten parmağında ."

Işık kadar hızlı - tepki veremeyeceğim kadar hızlı - bıçağıyla saldırıp kolumu kesti. Acı içime işliyor ve tökezleyerek kırımın üstüne düşüyorum. Yaramdan akan kan beyaz elbisemi lekeliyor ve kaldırım taşındaki boşlukları dolduruyor. Daemon'un kükremesi gökyüzünde gök gürültüsü gibi çınlıyor.

İnleyerek geri çekiliyorum, Amenadiel ilerliyor, dili keskin bıçağın üzerindeki kanımda geziniyor. "Şimdi Daemon'un kalbini bedeninden söküp çıkaralım."

Ayağa fırlıyorum, o ilerlerken eteğime takılıyorum. Her şey çok hızlı oluyor. Bir an ayaktayım, koşmaya hazırım, sonra bir bakıyorum, yere kapaklanmışım. Kaldırım taşı dizlerimi sıyrıyor ve çarpmanın etkisiyle bileklerime yakıcı bir acı yayılıyor. Acı içinde haykırıyorum ve aşağı bakıyorum. Kırık bilek kemiğim, yaradan akan kırmızı kana karşı bembeyaz, yarılmış derimin arasından dışarı çıkıyor.

Bakışlarımı
kaldırıyorum.

Kapı aralık.

Ayaklarını iki yanıma diken Amenadiel saçlarımı yumrukluyor ve başımı geriye doğru çekerek keskin bıçağı boğazıma bastırıyor. Gözlerindeki zafer benimkilerdeki yenilgiyi yutuyor. "Son bir sözün var mı Angel?"

Işıktan uzaklaşabilir ama ondan ayrı kalamaz. Peki Işığa doğru dönerse ne olur?

Keskin bıçağa karşı yutkunuyorum ve bıçağın deri. "Bilmeden perdeyi bozdum. Tekrar onarabilirim." Elimi uzattığımda parmaklarım yerdeki uzun ışık huzmesine sürtünüyor. Gözlerimi kapatıyorum.

"Kutsal Kitap'ın Tanrısı bir sevgi Tanrısıdır."

"Bence gücünü o kapının ardında bulacaksın."

Arkamdan ani bir nefes alan Amenadiel sendeleyerek geri çekiliyor ve "Bu mümkün değil" diye fısıldıyor.

Sırt üstü yuvarlandım, nefesim kesildi. Elimden ışık akıyor, doğrudan bakılamayacak kadar parlak. Yukarı fırlayıp yıldızlı gökyüzünde nabız gibi atan damarlar gibi yayılırken gözlerimi siper ediyorum. Onu görebiliyorum: Çatlağı. Tam orada, ellerimden ve bedenimden akan ılık ışıkla yavaşça doluyor.

Amenadiel gözlerini açmış bana bakıyor ve hareket edemeyecek kadar şok olmuş durumda. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve gözlerimden yaşlar kontrolsüzce akıyor, çünkü sevgi, saf ve koşulsuz, her gözeneğimden evrene akıyor.

Her santimim yanıyor.

İşte ben . Ben sevgiyim... *barış*.

Her başlangıç ve her son.

Işık yavaşça gökyüzünden çekiliyor ve eve dönen bir bumerang gibi, her zaman ikamet ettiği merkezime geri sızıyor.

Kırık bileğimin zonklayan acısını görmezden gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Şimdi ne yapacaksın? Burada kapana kısıldın."

Gözlerini bana dikeyor ve ölümcül dişlerinin arasından tıslıyor. "Seni lanet fahişe!"

Daha fazla çılgın kahkaha. Canım yanıyordu.

Kendini bana doğru fırlatarak bir kükreme çıkarıyor ve beni kapıdan daha uzağa sürüklerken ellerimi fırlatıp gevşek taşlara tutunuyorum. "Seni çok yavaş öldürecekim."

Tırnaklarım kopuyor ve bileğimdeki açıkta kalan ete kum yapışıyor. Acı o kadar yoğun ki, daha fazla gözyaşı dökülmesini engelleyemiyorum. "Eğer beni öldürürsen, ölürsün. Çıkış yolu yok. Sonsuza dek zihnimin içinde yaşayacaksın."

"Ve lanet kabuslarına musallat olacak," diye homurdanarak beni sırt üstü çeviriyor.

Artık çocukları duyamıyorum. Perde kapandığına göre duyamıyorum.

"Ölümün beni korkuttuğunu mu sanıyorsun, Angel?" Amenadiel'in gülümsemesi dengesiz. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı. Bıçağı kaldırıp saldırıyor.

Tam zamanında yuvarlanıyorum ve bıçak kaldırım taşına saplanıyor. Kendimi ayağa kaldırıp koşabildiğim kadar hızlı koşarken bileğime acı yayılıyor. Yeterince hızlı değil. Gölgesi bana doğru yaklaşıyor.

"Seni benimle birlikte cehennemin en karanlık çukurlarına sürükleyecekim!"

Kapıya doğru koşarken kalbim göğsümde çarpıyor. İçgüdülerim bana bunun son şansım olduğunu söylüyor. Işık, uzanmış bir el gibi kanlı kaldırım taşının üzerine dökülüyor.

"Işığa doğru dönerse ne olur?"

Parmakları saçlarıma takılıyor, köklerinden bir tutam koparıyor.

Bir cıglıkla kendimi kapıya attım. Kapı açılıyor ve kör edici ışığın içine düşüyorum. Kapı çarparak kapanmadan önce duyduğum son şey Amenadiel'in derin sesi oluyor.

"Sakın uyuma, Angel!"

"AURELIA, NE YAPIYORSUN?" Freya, en iyi arkadaşım, irkilmeme ve kanatlarımı arkamdan kapatmama neden olarak soruyor. Güldü. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

Bakışlarımı yüksek kapılardan uzaklaştırırken kalbim hâlâ boğazımda.

Cevap vermediğimde, görüş alanımı takip ediyor. Parmaklarını kolumda dolaştırıp beni köye giden patıkaya doğru yönlendirmeden önce boğazı düğümleniyor. "Burada olmamamız gerektiğini biliyorsun."

"Bu gerçek mi?"

"Benimle gelmen için konuşmana izin verdiğimi kimseye söyleyemezsin. Büyükler mutlu olmaz."

Onu kendime çekiyorum ve kollarımı küçük bedenine dolayarak içindeki yaşamı sıkıyorum. Onu bıraktıktan sonra yanaklarını avuçluyorum. "Sen gerçek misin?" Parlak güneşe karşı gözlerimi kısarak bir daire çiziyorum. Duvarlar hatırladığım kadar yüksek, bizi dış dünyadan koruyor. Düşmüş meleklerden, mürekkep gibi siyah kanatlardan, kahverengi gözlerden ve yakıcı öpücüklerden. Ölümünden. Hayattan.

"Aurelia?"

Gözlerim tekrar Freya'nın kilere kayıyor. "Çıplaksın." Vücuduma bakıyorum ve bir nefes alıyorum. Güneş çıplak tenimi ısıtıyor, hafif esinti meme uçlarımı yalıyor. Elimi önüme kaldırıp gözlerime inanamayarak bileğime bakıyorum. Üzerinde tek bir çizik bile yok, sanki hiç kırılmamış gibi.

"Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Elimi yavaşça indirip Freya'ya kısa bir süre baktıktan sonra patikadan aşağı doğru koşmaya başlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Cennet'ten ayrılmadan önce hiç tatmadığım bir duygu olan korku boğazımı daraltıyor.

"Geri dön!" Freya koşuyor.

Durmuyorum. Sanki içimde yükselen bu panikten kaçabilecekmişim gibi koşuyorum. Ama kaçamıyorum. Bir çığ gibi beni tepeden aşağı kovalıyor. Her an beni ezip geçebilir.

"Aurelia!"

Kendimi kapıya doğru fırlatıyorum, ama ne kadar çekersem çekeyim ya da elimi kapıya vurursam vurayım, yerinden kıpırdamıyor. Kapana kısıldım. Etrafımda dönerken bakışlarım bir ağaca takılıyor. Kendimi en alttaki dala atıp yukarı çekerken, yakındaki tavşan kulaklarını tıkıyor. Genç bir kız olduğumdan beri bu ağaca tırmanırım. Ama şimdi farklı. Meraklı bir zihinle tırmanmıyorum. Korku beni dallar arasında daha yükseğe itiyor ve kendimi sınıra doğru zorlarken kalbim her atışta ağrıyor.

Buraya nasıl döndüm? Olanların herhangi biri gerçek miydi? Hepsi bir rüya mıydı? Ama hayır, olamaz. Daha önce öpücükleri, duygusal acıyı ya da bu boğulma korkusunu bilmiyordum. Deamon'un kokusunu ya da Dariana'nın çan sesi gibi kahkahasını bilmiyordum. Ya da kanın bakırımsı tadını.

En yüksek dalların arasından çıkıyorum ve duvarın üzerinden dışarı bakıyorum. Duvarın ötesinde, karanlık orman göz alabildiğine uzanıyor. Çığlık çığlığa sessizlik, gürleyen kalp atışlarım dışında her şeyi bastırıyor. Ayağım kayıyor ama dala tutunarak kendimi düzeltiyorum.

"Aurelia!" Freya aşağıdan sesleniyor. "Ne yapıyorsun?!"

Gerçeklik üzerime çökerken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Buraya geri döndüm. Ama artık evim değil. , günahın, ölümün ve simsiyah kanatların arasında. Beni çağırıyor. Beni eve çağırıyor.

"İncil kurtuluştan bahseder. Eğer Bahçe onu dışarı çıkarabiliyorsa, içeri girmenin de bir yolu olmalı."

Devam edecek.

Ayrıca Harleigh Beck

The Rivals'

[The Rivals' Touch](#)

[Fadeaway](#)

Karşı Bahis: [Karşı](#)

[Bahis Şeytanın](#)

[Pazarlığı](#)

Standalones

[Sherwood Ormanı Kralı Kitty](#)

[Hamilton](#)

Romanlar:

[Dolaşmış](#)

[İhanetin Tatlı Tadı](#)

TEŞEKKÜRLER

Konfor alanımın dışında yazmayı seviyorum ve bu o kadar dışındaydı ki hala ormanda bir yerlerde aç kurttan kaçarken kaybolmuş durumdayım. Yine de yazarken çok eğlendim. Umarım siz de beğenmişsinizdir. Sırada *Touched by Darkness* var ve umarım için de buralarda olursunuz.

Öncelikle, bu kitaba bir şans verdiğiniz için siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Bu benim için dünyalara bedel. Buraya kadar okuduysanız ve beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın. Biz bağımsız yazarlara çok yardımcı oluyor.

Özel olarak teşekkür etmek istediğim birkaç kişi var.

Kocacığım - Yazarlık eğlencelidir ama kolay değildir. Beni en yüksek ve en alçak halimde görüyorsunuz. Beni her adımda desteklediğin ve tüm karanlık ahlaksız müstehcenliklerimi kaçmadan okuduğun için teşekkür ederim.

Paula - Teşekkür mektubumu yazıp da sana nasıl yer ? Sen benim hayatımdaki meleksin. Bu kitabı bir fikir yazısı haline gelmeden önce okuyan ilk kişisin. Sevdiğin için teşekkür ederim. *Beni sevdiğin* için teşekkür ederim.

Courtney - Ne kadar ıslıl ıslıl parladığını bilemezsin. Sohbetlerimizi seviyorum. Her zaman yanımda olmanı seviyorum. Ne kadar samimi olduğumu seviyorum. Kötü bir gün geçirdiğimde beni desteklemeni ve her gün birbirimizin kelime sayısını kutlamamızı seviyorum. Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun. Bir keresinde yazarlığın yalnız bir iş olduğunu söylemiştin. Katılıyorum. Bunu daha az yalnız hale getirdiğin için teşekkür ederim.

Kimberley - Bebeğimi düzenlediğin için teşekkür ederim. Bu yayın öncesinde aklımda kalan bir şey söylediniz ve bunu kalbime yakın tutacağım.

Ndune - Seninle sohbet etmeyi seviyorum, tatlım. Sen harikasin! Desteğiniz ve böyle güzel bir insan olduğunuz için teŖekkür ederim.

Heidi - Sen , tatlım. Uni. Yeni daire. Her Ŗey.
devam edin.

Nisha - Kitaplarımı tanıtmak için gösterdiğin sıkı alıŖma için teŖekkürler. Benim düzensiz kıcıma katlanmana bayılıyorum. Tam bir kitap yazabilsem de, teaser'lara karar veremeyeceğimden, tetikleyici uyarıların bir listesini veya bir tanıtım yazısını zamanında yazamayacağımdan eminim.

Bir sürü insanı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Hepiniz benim için özelsiniz.

*Çok
sevgiler,
Harleigh.*

YAZAR HAKKINDA

Harleigh Beck, eşi ve üç çocuğuyla birlikte İngiltere'nin kuzeydoğusundaki küçük bir kasabada yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu bir kitabın içinde bulabilirsiniz. Genelde karanlık romantizm okuyor ama ara sıra korku okumayı da seviyor. Planladığı daha fazla kitap var, bu yüzden güncellemeler için sosyal medyasında bağlantı kurduğunuzdan emin olun.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

